

КЛ МОНБЛАН

ГОРДИСТЬ

АБО

СМЕРТЬ

БУКВОЯЖ

Переклад здійснювався виключно для каналу

Буквояж – 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

PRIDE OR DIE

A Novel

CL MONTBLANC

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

За тебе. Я дуже радію, що ти тут.

ДЕ ВСЕ ПОЧАЛОСЯ

ЛГБТК+ клуб школи Гіллвю був, з усією повагою, цілковитим жартом.

По-перше, це відбувалося в класі історії США, де величезне, осудливе обличчя колишнього президента Джорджа Буша спостерігало за членами нашого клубу з усіх боків, ніби шукаючи ознаки непривабливої гомосексуальної активності. Половина групи присягалася, що очі портрета навіть слідкували за ними, як на картині "Особняк з привидами".

Як президент клубу, найменше, що я могла зробити, це спробувати зробити декор трохи більш привітним.

Я була в боргу перед своїми членами, навіть якщо тільки двоє з них потрудилися з'явитися на нашу зустріч того дня. Це була моя власна провина, що я запланувала її під час шкільної вечірки, але знайти кращий час для збору загону в напружений п'ятничний день було практично неможливо. У більшості днів Тайлер зазвичай був на Моделі ООН або на футбольному тренуванні, а Ноа, як правило, зникав приблизно в той час, коли мав вийти в ефір його улюблений стрімер на Twitch, що, безсумнівно, було збігом обставин і нічим більше.

— Нам потрібно зробити ремонт перед клубним ярмарком наступного тижня, — почала я, авторитетно кивнувши головою, показуючи на плакати відомих американців, більшість з них з нашого рідного штату Техас, що вишикувалися в кімнаті. — Такими темпами ніхто не підпишеться. Атмосфера тут не надто кричить про різноманітність.

— Згоден, Фінк, — сказав Ноа, закидаючи кросівки на стіл. — Єдиний сумнівний білий хлопець, якого можна пускати на наші стіни — це я. Гаразд, можливо, Дейві Крокетт теж може залишитися, просто тому, що я завжди отримував від нього дивну енергетику. — Він ляснув долонею по бетонній стіні, його обсидіанові персні з любов'ю торкнулися щоки чоловіка.

Тайлер провів рукою по обличчю і вгору по кавово-коричневій зачісці. — Чи справді проблема в плакатах, чи в тому, що вступ до нашого клубу — це все одно, що добровільна реєстрація на знущання?

Безумовно, і в тому, і в іншому — але другу частину буде набагато важче виправити.

— А що, якщо деяким людям *підобається*, коли їхні будинки загортають у плівку? — запропонував Ной, знизавши плечима. — Безкоштовний туалетний папір.

— Ми не можемо пережити ще один рік мук. — Я зітхнула, кидаючи свою пошарпану сумку з художнім приладдям на стіл. — Ні, якщо ми хочемо, щоб у клубу був хоч якийсь шанс на майбутнє.

Я заснувала цей клуб ще на другому курсі, щоб такі люди, як ми, могли знаходити одне одного, підтримувати і знати, що вони не самотні у цьому світі. Особливо в місті, повному "традиційних" сімей з фанатичними цінностями. Проблема полягала в тому, що якщо цього року ніхто не запишеться до школи, вона помре після того, як ми, старшокласники, закінчимо навчання. Майбутнім квір-дітям Гіллвю не вистачило б безпечного простору в школі, де вони могли б збиратися і спокійно бути самими собою.

За останні два роки я переконалася, що ми дотримувалися всіх правил, вкладалися в усі встановлені терміни і продовжували рухатися вперед, незважаючи на всі перешкоди. І як тарган, тільки гейський, клуб продовжував протистояти ядерним загрозам своєму життю з боку гомофобної шкільної адміністрації. Моя вперта рішучість забезпечила виживання ЛГБТК+ клубу, незважаючи на всіляке лайно, яке кидали в нас.

Але я боялася, що клуб не переживе Кенлі Стівенс.

Насправді я оптимістично дивилася на наше майбутнє на початку минулорічного клубного ярмарку – нашого найпершого. На той час загальне ставлення моїх однокласників до квір-людей було "толерантним", тобто вони повністю ігнорували мене, а не розкидалися образливими словами. Дехто навіть підходив до мене, висловлюючи зацікавленість – одна першокурсниця з лілово-рожевим волоссям відвела мене вбік, щоб сказати, як вона рада приєднатися до спільноти для таких дітей, як вона.

Це було схоже на зустріч віч-на-віч з моєю молодшою собою.

А в день ярмарку я була приємно здивована, коли побачила, що люди *стікаються*, щоб записатися – десятки людей, в черзі, яка тягнулася аж до виходу з дверей. Я, блін, *зробила це!* Я переконалася, що я була останньою ЛГБТК+ ученицею, яка коли-небудь приходила до Гіллвю, несучи цей незрівнянний тягар самотності та страху.

Входить головна чирлідерка Кенлі Стівенс.

Того дня вона підійшла до мене з таким невинним виразом на своєму прекрасному, невинному обличчі, і я була готова привітати її з розпростертими обіймами. Але перш ніж я закінчила записувати її ім'я в блокнот, вона промовила.

— Гм, просто щоб уточнити, що це за клуб, який ти маєш намір створити? Тому що в пам'ятці директора Балларда про клубний ярмарок сказано, що тут мають бути... сендвічі?

— Сендвічі? – Ноа пирхнув. — Якби ж то, бляха.

Губи Кенлі утворили поблажливу нахмуреність. — Ви всі були перераховані як "Клуб БЛТ".

Збентеження охопило мене миттєво, тепло залило мої щоки.

— Н-ні, директор, мабуть, помилився. Це ЛГБТК+ клуб, – заїкнулася я, мовчки молячись, щоб земля поглинула мене цілком. — Типу, лесбіянки, геї...

І тоді кімната вибухнула хаосом.

Тайлера миттєво оточили гомофобні хлопці з Моделі ООН, звинувачуючи їх у неправдивій рекламі. Дівчина з рожевим волоссям, яка з'явилася, як і обіцяла, вибігла з кімнати зі сльозами на очах. А зграя чирлідерів кинулася до мене, як стерв'ятники на падло, регочучи, побачивши, як Кенлі спілкується з Елеонорою Фінкель, шкільною лесбіянкою.

Одна з приятельок Кенлі, Шелбі, з якою я дружила до п'ятого класу, коли її сім'я приєдналася до якогось релігійного культу, і моя мама заборонила мені коли-небудь приходити до неї додому, вихопила в мене реєстраційний лист і зім'яла його в кульку. — Ти не можеш обманом змусити нас підписатися на твою пропаганду неспання заради безкоштовної їжі. Це просто супер бридко і соромно...

Таких коментарів я не чула раніше, але все одно було боляче чути їх від дівчинки, з якою я обмінювалася цукерками у віці семи років, коли кохання було або безумовним, або ґрунтувалося на чудово мінливому лайні, на кшталт улюбленого смаку морозива.

Кенлі жалісливо глянула на мене. — Вибач, дівчинка-сендвіч.

І ось так організована квір-культура стала однією з тих гарячих речей, з яких можна було сміятися цілий навчальний рік, як з обрізаних шортів чи дивної зачіски Дерека Генделя. Звісно, після цього ніхто більше не хотів вступати.

Відтоді Кенлі майже щодня виділяла мене в коридорі, завжди називаючи "дівчинкою-сендвічем", і це було *ще* не найгірше з того, з чим мені довелося зіткнутися минулого року.

Я навіть знову знайшла рожеволосу дівчину, але вона категорично відмовилася підходити до мене.... Отже. Ось вам і "безпечний простір для майбутніх ЛГБТК+ студентів". Все виглядало ще гірше, ніж було до початку роботи клубу.

Але, можливо, лише можливо, якщо ми докладемо достатньо зусиль, ми зможемо змінити ситуацію цього року. До того, як ми з друзями закінчимо школу, і буде занадто пізно, і не залишиться нікого, хто б продовжив існування клубу для Рожевої Дівчини та всіх майбутніх студентів Гіллвю, які потребували нашого скромного притулку від гомофобного кошмару, яким був Каботсвіль, штат Техас.

Тепер обличчя Ноа сяяло подібним оптимізмом. — Я думаю, що ремонт — це такий же гарний початок, як і будь-який інший, — сказав він. — Ми можемо закрити вікно на дверях для приватності і позбутися найгірших плакатів.

— Ми не можемо їх позбутися, — втрутився Тайлер. — Директор Баллард уб'є нас, якщо ми зірвемо його улюблених дідусів. Він назве це "кримінальним вандалізмом" або щось.

Навіть згадка про ім'я цієї людини змусила мій шлунок згорнутися. — А, точно. Як і те, що наша випічка "нерозважливо наражала на небезпеку наших однолітків, продаючи витратні матеріали, неперевірені FDA¹".

Директор явно шукав "законні" причини закрити нас, щоб не мати проблем з Американським союзом громадянських свобод чи кимось іншим, чітко даючи зрозуміти, що схвалення клубу в першу чергу було пов'язане з чистою недбалістю з його боку.

— Тоді ми їх прикриваємо. — Один куточок губ Ноа пустотливо скривився. — І я маю ідеальну річ для цього. — Перш ніж я зреагувала, він подав мені манільську папку, перекинувши її через усю кімнату, як фрізбі.

¹ Управління продовольства та медикаментів, УПМ — Управління з санітарного нагляду за якістю харчових продуктів та медикаментів. Воно відповідає за регуляцію та нагляд над безпечністю харчових продуктів, біологічно активних добавок, ліків, вакцин, медичних приладів, ветеринарної продукції та косметики.

Звісно, я вхопила її і відправила до столу Тайлера, бо чого ще міг очікувати Ноа?

З нього випав аркуш ламінованого паперу, який Тайлер підняв з підлоги. Це була глянцева фотографія хлопчика з чорнильно-чорним волоссям, чубчиком, розділеним посередині, з такою широкою посмішкою, що виднілися всі корінні зуби. Золоті ланцюжки сережок виблискували на світлі, наче маленькі сонячні промені, що виривалися з його веснянкуватих щік.

— Гей, Ноа, чому ти це носиш? – запитав Тайлер, насупивши брови.

Він знизав плечима. — Моя сестра змушує мене носити з собою фотографію на випадок, якщо нас випадково помітить Дісней. Мабуть, вони люблять близнюків.

Тайлер перевернув фотографію. — Тут написано, що твої "особливі інтереси" – футбол, команда дебатів, керівництво Латинською студентською профспілкою... – Вони тихо зітхнули, а потім недовіжливо захихотіли. — Ти справді скопіював і вставив моє резюме для цього?

— Ти найбільш вражаюча людина, яку я знаю, – відповів Ноа, кліпаючи віями. — Тож будьте задоволені. Але, так, мені, мабуть, варто дещо з цього приборати. Упс.

Я схопила зі столу вчителя рулон скотчу і приклеїла фото Ноа прямо на обличчя колишнього президента США – приємний маленький акт непокори. — Гаразд, це початок, але чи є у нас ще якісь ідеї? – запитала я, вмощуючи свій зад назад на вчительський стілець.

У нас залишалося лише кілька хвилин до закінчення виступу, а доступ до класу був мінімальним наступного тижня перед ярмарком – не те, щоб я ретельно розпланувала наш час, щоб забезпечити виконання кожного пункту мого старанно розробленого порядку денного чи ще чогось.

— У мене завжди є ідеї, – сказав Ноа з гідною захоплення впевненістю. Він подався вперед і нахилився над столом, з драматизмом у рухах, який більше пасував би для сеансу гри в "Підземелля і дракони". — Я думав про це деякий час, і найкращий спосіб забезпечити собі респектабельну репутацію, одночасно захищаючи тих, хто входить до нашої групи, – це тактика залякування. Тайлер і Салім достатньо сильні, щоб стати нашими бійцями, якщо нам це знадобиться. І тоді ми з Елеонорою зможемо завдати більше психологічних страждань...

— Ідеї для *декору*, ось що я мала на увазі, перебила я, і Ноа розчаровано зітхнув. — Зачекай, а *де* Салім?

— Усе ще на зборах, – пояснив Тайлер, виймаючи телефон з кишені піджака. — Він відмовився пропустити флешмоб, але він може вже закінчитися, я напишу йому.

Салім, невловимий четвертий і останній член ЛГБТК+ клубу, тижнями не з'являвся на засіданнях клубу через "футбольні справи", що, вочевидь, означало, що купка качків після школи стікається до спортзалу, щоб потренуватися у скручуванні в ідеальній синхронізації з Crazy Frog. Я не тримала зла на Сала – він ще не був у школі і не мав жодних зобов'язань тусуватися з нами. Але в той же час, він був би ідеальною людиною, щоб заступитися за нас перед своїми товаришами з "Популярних дітей".

Через кілька секунд Тайлер поклав слухавку з крихітною посмішкою. — Салім вже їде, але у нас залишилося лише п'ять хвилин.

— О, мені подобається твоє щасливе обличчя. — Ноа розсміявся. У відповідь Тайлер подивився на нього вбивчим поглядом.

Справді, єдине, що було веселіше за декоративно-прикладне мистецтво, — це дражнити двох "платонічних" найкращих друзів, які вже давно мали б бути разом. Але тільки одна з цих речей була зараз особливо продуктивною.

Я перехилила сумку вперед і дозволила їй вмісту розсипатися по столу: ціла веселка будівельного паперу, пастельні маркери, що мали пахнути різними фруктами, клейка стрічка, вкрита візерунками квітух ромашок і витких виноградних лоз. Молоток.

— Молоток? — Ноа схопився на ноги і від хвилювання кинувся до нього.

Але Тайлер випередили його, вихопивши молоток і тримаючи його подалі від їхнього набагато нижчого друга. — Ніякого молотка, — вилаялися вони, погрожуючи Ною пальцем.

— Він, очевидно, тільки для моїх домашніх ремесел. — Я махнула рукою на інші варіанти. — Не соромтеся прикрашати чимось іншим!

Він опустився назад на стілець і похнюпився, кинувши вологий пакет з фаст-фудом на стіл. Іноді Ноа нагадував мені мого кота: я балувала його найрізноманітнішими іграшками, а він лише гриз поліетиленові пакети та бавився з ручками на плиті, щоб розважитися.

— Ти єдиний тут маєш природний художній талант, Ноа. Будь ласка, порадь, — сказав Тайлер, все ще стискаючи молоток.

Ноа запхав жменю картоплі фрї до рота і схрестив руки. — Я раджу... піти до біса.

Запала хвилинна тиша, під час якої атмосфера в кімнаті відчутно потемніла. Жартівлива надутість Ноа перетворилася на справжнє насуплення, яке швидко перекинулося на моє обличчя.

— Мені надто сумно, щоб займатися творчістю, бо ми пропустили пісенний флешмоб мемів, — продовжив він. — І, якщо бути до кінця чесним, я також не зовсім впевнений, що відчуваю, намагаючись зробити наш клуб гарним, коли для мене членство в ньому означає, що якийсь хуліган викликає службу у справах дітей на мою маму через те, що я транс-людина. Мовляв, звісно, давайте зробимо так і з новими людьми.

Це була слухна думка, але вона змусила мене відчути себе невдахою. Знову. Ніби що б я не робила, я завжди все псувала і робила ще гірше.

— Я знаю, що з минулого року все було жахливо, — запропонувала я. Що було явним применшенням, враховуючи те, що щойно описав Ноа. — Може, ми зможемо переконати Саліма переконати дівчат з групи підтримки...

З коридору пролунав гуркіт, за яким швидко послідував крик, від якого холоне кров.

Моє серце підскочило до горла, як під час гри в бейсбол на окружному ярмарку, а волосся на моїх руках стало дибки, наелектризоване.

Потім так само раптово, як і почався, звук обірвався. Пауза після гострого розділового знаку. Наступні кілька секунд тягнулися надто довго, спотворено, наче світ, який я знала, намагався протистояти самому часу.

— Може, нам... — почав Ноа, але ми з Тайлером вже бігли до дверей.

Я вискочила в коридор, мої високі підбори скрипіли по лінолеуму. В кінці коридору, прямо в кутку, який вів до східного крила школи, на підлозі лежала

темна фігура. Підійшовши ближче, я побачила, що це була дівчина. Її кінцівки були розкидані в різні боки на землі, наче вона кидалася і переверталася в кошмарі.

Все, що я бачила на її обличчі, – це смужка рожевої помади в стилі Барбі, розмазана крейдою по засмаглій площині щелепи. Решта була закрита матовим каштановим волоссям.

Матове від свіжої крові.

Уся сцена виглядала сюрреалістичною у своїй неправильності. Єдиний спосіб описати це – *навмисність*.

Дівчина, яка просто спіткнулася і впала, не могла б так стікати кров'ю. Коридор був порожній, не було нічого, об що вона могла б вдаритися головою. Мабуть, тут був хтось інший, і відчинені дверцята шафки, що м'яко погойдувалися самі по собі далі по коридору, ніби хтось щойно пробіг повз, підтверджували це. І коли я продовжувала розглядати її так довго, як тільки могла, в моєму мозку почала звучати безпомилкова правда про ситуацію, що склалася.

Хтось намагався вбити Кенлі Стівенс.

★ ★ ★

Від жаху у мене підкосилися ноги, і я впала на коліна.

— Кенлі? – слабо сказала я. Що, чорт забирай, я повинна була робити в такій ситуації? Я не могла поворухнутися. Я не могла думати. Я...

Хтось відригнув, привертаючи мою увагу до сусідньої вбиральні. Салім Алі, майже такий же високий і широкий, як сама дверна коробка, стояв там у шоці, коли двері за ним зачинилися. Його платиново-русяве волосся стирчало на всі боки, як у мультфільмі, де зображено перелякану до смерті людину.

Між нами Ноа стискав пачку жирних серветок і тремтів. Тайлер завис у легкоатлетичному присіданні, розриваючись між тим, щоб залишитися з групою і втекти звідти.

— Допоможіть! – закричали вони, грюкнувши кулаком по шафках, метал брязнув так голосно, що його мала б почути вся школа.

Якби не шкільна лінійка.

Кабінет директора знаходився всього за кілька кроків по коридору, але навіть він був поза зоною досяжності, бо проводив святкування у спортзалі. Здавалося, що навколо не було жодної живої душі – нікого, хто міг би врятувати Кенлі. Тож це повинна була бути я.

Гаразд. 911. Так. Це те, що мені потрібно було зробити.

Я потягнулася до телефону, пальці тремтіли, коли я намагалася ввести свій пароль, екран сердито блимав. Але зачекайте – мені навіть не потрібно було розблокувати його, щоб зателефонувати в службу порятунку! Я спробувала повернутися до попереднього екрану, але нічого не виходило, а час спливав, і, чорт забирай, мій телефон *вислизнув* з тремтячих рук і ковзнув по підлозі, прямо в калюжу крові Кенлі.

Не було ніякої логіки в тому, що я зробила далі; в одну секунду я хапалася за телефон, а в наступну – мої пальці заплуталися у волоссі Кенлі Стівенс,

відкидаючи його від її обличчя. Я побачила незагоєний поріз на її лобі, товстий шматок, схожий на цифру "1".

Після всього, що зробила дівчина, після публічного приниження, яке вона спричинила, можливо, я мала б радіти, що їй боляче, але я відчувала лише жах і нудоту.

За кілька світлових років від мене розчинилися подвійні двері спортзалу. Потік учнів висипав назовні, їхні погляди були прикуті до жахливої сцени в іншому кінці залу. Старшокласники, що стояли попереду групи, затулили собою вихід, коли їхні тіла завмерли.

Ридання полегшення вирвалося у мене з горла, перш ніж я усвідомила, на що саме дивляться мої однокласники.

Вони побачили великого, м'язистого Саліма, який височів над пораненою дівчиною. Ноа, який несамовито витирав по підлозі просякнуті кров'ю серветки. Тайлера, який все ще тримав у руках величезний молоток, який я використовувала лише для того, щоб прибити в'язані гачком вішалки для рослин до стіни своєї спальні. І вони побачили мене, Елеонору Фінкель, яка тримала голову Кенлі в своїх закривавлених, винних руках.

ЩО ЗРОБИЛА ШКОЛА

Після виклику швидкої допомоги нас швидко потягли на останнє коло пекла: до кабінету директора.

Минуло достатньо часу, щоб тремтіння мого тіла в основному вщухло, але образ Кенлі, що кульгаво лежала на землі, був ще свіжий. Досі переслідує мене. Лікарі швидкої допомоги оголосили, що її стан стабільний, перш ніж забрати її, але це було більше схоже на порожню банальність.

Кенлі не була мертва, але з нею точно не було все гаразд.

Не мертва, не мертва, не мертва.

Я хотіла побачити це на власні очі. Тому що зараз було неможливо уявити Кенлі чимось іншим, окрім бездиханної фігури, яку я щойно бачила. Чи не побажала я випадково, щоб вона "зникла", коли знущання були в розпалі минулого року, і тепер жнець кличе збирати врожай? Від цієї думки мене ще більше занудило.

Дуже мало людей на всій планеті заслуговували на те, щоб з ними сталося щось настільки жахливе, і, незважаючи на свої провини, Кенлі Стівенс не була однією з них.

Кабінет директора більше нагадував старомодний спортивний клуб, ніж шкільний кабінет, з його сірими лісо-зеленими стінами і старіючими дерев'яними меблями. Нагадував місце, де старі хлопці розпивали скотч, обговорюючи свою колекцію мисливських трофеїв. Його головний мешканець також не був особливо привабливим.

Директор Баллард мав одне з тих злих, зморшкуватих бульдожих облич, які можна побачити у фільмах про гангстерів, і виглядав він так, ніби грав у футбол у старших класах. Десятки газетних вирізок про футбольну команду школи Гіллвю 86-го року, дбайливо обрамлених і розставлених по кімнаті, як витвори мистецтва, видавали його стиль життя, який був на піку популярності десятиліття тому.

Скорчившись у кріслі з жорсткою спинкою, я відчувала себе ланкою, що потрапила під приціл його снайперських очей. Не додавало мені комфорту й те, що в кімнаті було дуже холодно, і щохвилини зі стелі на нас сипалися болючі струмені повітря.

— Доброго дня, БЛТ.

Директор Баллард сидів, спершись ліктями на стіл, з пальцями, сплетеними в єдиний масивний кулак. Краєм ока я бачила, як Тайлер то відкривав рот, то закривав його, *щосили* стримуючись, щоб не виправити його.

Якщо Баллард не зміг вимовити назву правильно навіть через рік, то, мабуть, не зможе ніколи.

— Доброго дня, Недбайливий Джо, — сказав Ноа так швидко, ніби це був рефлекс, а потім одразу ж ляснув себе долонями по губах у паніці з виряченими очима. На відміну від Тайлера, бідолашний Ноа народився без фільтра.

Буса Балларда насунулися на ніс. — Я міг би відсторонити тебе за такий неповажний коментар, Ноа Кінг. Але не буду. — Ноа голосно зітхнув з полегшенням, поки директор не продовжив: — Тому що нам, очевидно, потрібно обговорити щось набагато більш... *серйозне*.

Ноа заляк на своєму стільці, а мені страх почав стискати горло.

Звісно, у нас і раніше були неприємності — минулого тижня ми нібито використали надмірну кількість чорнила, що мовою нормальної поведінки означало "надрукувати відведену нам кількість клубних флаєрів". Зазвичай мене це не зачіпає, але ця ситуація вийшла далеко за рамки шкільних принтерів і продажу випічки.

— Як вам відомо, — продовжив директор, — вашу групу щойно застали навколо пораненої учениці, дехто з вас був весь у її крові, а дехто тримав у руках тупу зброю.

Мій молоток був конфіскований поліцією. Це була прикра випадковість, що він взагалі опинився у нас, але я була впевнена, що вони можуть перевірити такі речі в лабораторії. Поліція побачила б, що єдиною речовиною на молотку були мікроскопічні плями білої фарби зі стіни моєї спальні. Можливо, сліди ґрунту.

Так?

— Ви натякаєте, що ми намагалися вбити її чи щось таке? — Ноа натягнув шапку на вуха, захищаючись від холоду. — Але який в цьому взагалі сенс? *Чому?*

Баллард прочистив горло, що переросло у вологий, ріжучий кашель, від якого у мене по шкірі поповзли мурашки. — Я задавався тим же питанням, поки мені не розповіли про випадок з минулого навчального року. Це був ти... — Він помахав пальцем туди-сюди, наче його гей-радар не працював. — Ти, з поголеною головою.

Тайлер схрестив їхні руки. — Фуентес, Тайлер.

— Точно. Фуентес Тайлер. Минулого року ти подав скаргу до шкільної ради, заявивши, що почувашся "небезпечно в школі", тому що над клубом БЛТ знущається Кенлі Стівенс. Кенлі Стівенс. — Директор посміхнувся, зловтішаючись, ніби він щойно провів геніальну детективну роботу, а не переказав загальновідомий анекдот з Гіллвю. — І хоча тоді нічого не було зроблено, враховуючи, що вам не було завдано відчутної шкоди, я можу зрозуміти, чому ви досі відчуваєте сильну образу. І тому для мене абсолютно очевидно, що це простий випадок помсти.

Я підтиснула нижню губу під зубами, щоб стримати словесний вибух. Я була надто травмована, щоб розбиратися з цим лайном зараз — я просто хотіла піти додому.

Тайлер притиснув долоню до чола, ніби намагаючись зупинити витік мозку. — Я навіть не буду вдаватися в те, як ви зараз зводите до мінімуму місяці знущань і мук, але... тільки тому, що ви можете вигадати "мотив", не означає, що ми винні.

— Якщо у вас є альтернативне пояснення, чому ви були в коридорі, а не на зборах, будь ласка, кажіть зараз.

Баллард носив маску байдужості, але вона не приховувала хижого блиску в його очах, або гаманця його самовдоволеного маленького ротика. Він розставив ідеальну пастку, манячи нас своїм удаваним невіглаством, щоб спробувати виловити більше інформації, яку можна було б використати проти нас.

І Салім потрапив прямо в неї.

— У нас було засідання клубу під час виступу, в класі історії США, — пояснив він із задоволеною посмішкою.

— Тож, щоб бути певним, ви є членом цього "клубу", пане Алі? — повільно запитав директор. — Ви зареєстровані в системі як її член, але я визнаю, що вона не є безпомилковою...

— Мабуть, так, — відповів Салім, знизавши плечима. Він швидко відвів очі, і я відчула себе жахливо за те, що попросила його зареєструватися. Зазвичай ніхто не міг бачити цю інформацію, але Баллард мав доступ до клубних реєстрів, записів студентів — до всього. Включаючи можливу квір-індивідуальність Саліма.

— Зрозуміло. — Баллард підняв ручку, ніби хотів щось записати, але я бачила, що він просто черкає в повітрі. — Що ж, як вам усім має бути добре відомо, пропуск обов'язкових зборів суперечить шкільним правилам. Так само, як і проведення зборів клубу на території школи в неробочий час. Враховуючи це, а також ваші численні минулі проступки та потенційну участь у нападі... я розпускаю Клуб БЛТ Гіллвю.

Кров відлила від моїх щік.

У Балларда нарешті з'явився ідеальний привід закрити нас, в одну мить звести нанівець усю мою важку роботу з розбудови фундаменту клубу. Всю любов і зусилля, які мої друзі вклали в нього, і весь потенціал, який клуб мав, щоб змінити життя наших квір-однокласників на краще.

У школі, де не було жодних ресурсів для ЛГБТК+, окрім колишнього клубу, який зазнав знущань і був покараний і пішов у невідомість, було фактично закрити двері шафи для майбутніх учнів, а потім підпалити її. Бідоласна рожеволоса дівчинка, яка була так близько до того, щоб уперше відчути себе частиною спільноти...

Як президент клубу, я відчувала себе зобов'язаною висловитися, але на мить відволіклася на Саліма, який з такою силою дригав ногою, що аж розхитував мій власний стілець. Те, як він слухав з порожнім виразом обличчя і кивав через абсолютно випадкові проміжки часу, нагадало мені про те, як я почувалася на кожному уроці математики: розгубленою, але такою, що *намагається*.

— Тобто, так, я розумію, але проблема в тому, що ніхто з нас насправді не зробив нічого поганого, — сказав він так, ніби терпляче пояснював щось дитині в дитячому садку. — І взагалі-то, я *був* на мітингу до самого кінця. Чи означає це, що ви скасовуєте клуби інших людей, коли їм треба вийти і посрати?

Баллард нахилився до Саліма, і в міру того, як він зміщувався, змінювалася і його поведінка. Здавалося, що кожного разу, коли Салім говорив, директор ставав трохи м'якшим — складка на його бровах розгладжувалася, а здуття на

грудях спадало. Хоча Салім був, безперечно, привабливим, все ж було дивно, що він зміг зачарувати навіть нашого безсердечного директора.

— Прошу вибачення, пане Алі. Ні, я не караю учнів, які хочуть "посрати". Розумієте, це дуже тонке питання. — Баллард знову прочистив горло, стиснув пальці і не поспішаючи обвів поглядом кімнату, вдивляючись у наші скам'янілі обличчя. — На мою думку, головне занепокоєння тут — це потенціал для майбутніх атак.

Я відчула, як крижаний стрижень страху пронизав мене прямо в серце — або це була просто реакція мого тіла на мінусову температуру в кімнаті. Я подумала, що Балларду доводилося підтримувати таку низьку температуру, бо він потайки був гнилим шматком яловичини Ангуса, одягненим у людський костюм. Ця теорія ставала все більш переконливою з кожним словом, що витікало з нього.

— Мені повідомили, що пані Стівенс отримала номер один... *викарбуваний* на тілі. Що, як на мене, означає двійку, навіть трійку, і так далі.

— Боже мій, — зітхнув Тайлер, прикриваючи долонею рот.

Я хотіла назвати це маячнею, засумніватися в тому, що я сама бачила, але це означало, що лікарі швидкої допомоги теж думали, що це була "1". Від думки про те, що хтось нумерує людей, як бісову худобу, намагаючись їх убити, у мене паморочилося в голові.

Якщо справді мала бути друга жертва...

Хто?

Баллард продовжував. — Місцева поліція буде розслідувати напад на пані Стівенс, і, на жаль, мені довелося повідомити їм про вашу можливу причетність. Я дуже дбаю про безпеку моїх студентів, і тому буду робити все можливе, щоб допомогти правоохоронним органам і направляти їх. Я не можу з чистою совістю дозволити цій групі продовжувати збиратися.

Це було схоже на те, що я переживала один з тих тривожних шкільних кошмарів, які мені снилися щоразу, коли я з'їдала занадто багато сиру пізно ввечері. Нашого клубу офіційно не існувало, і якщо теорія Балларда була правильною, всі ми могли бути в небезпеці.

Я не могла повірити, що все моє життя перетворилося на лайно протягом одного дня.

Поруч зі мною кипів Тайлер, шкрябаючи пальцями по шкірі голови. Салім перестав ворухнутися і дивився кудись за тисячу ярдів через плече Балларда. А Ноа, на жаль, відкрив рота.

— Звідки ви знаєте, що це був напад? Може, Кенлі просто дуже сильно впала? — запитав Ноа у директора, піднявши брову. — Тобто, я розумію, що це мало бути *дуже* сильне падіння, але є багато невивчених можливостей, як це могло статися. Може, вона послизнулася на банановій шкірці? Навіть на зловмисно кинутій банановій шкірці? — Він зробив паузу, посунув стілець вперед і нахилився над столом директора. — Можливо, ви думали про те, щоб допитати Маріо та Луїджі?

Директор з відразою шморгнув носом. Він зупинився, щоб перевірити свій масивний, кричущий наручний годинник, а потім натягнув на себе гротескну фальшиву посмішку. — Мій добрий друг офіцер Джейн проведе вас до ваших

автомобілів на вулиці. Я щиро бажаю всім вам таких же приємних вихідних, як і ви.

— А що буде, коли нас визнають невинними? – вирвалось у мене. — Що ви тоді робитимете?

Баллард завмер, дивлячись на мене з тихою забавою. — *Якщо* ви, діти, будете повністю очищені від будь-якої причетності до цієї ситуації, від будь-яких кримінальних злочинів, можливо, я зможу виправдати послаблення заборони вашого клубу до тимчасової. А тепер можете йти.

Ми підвелися, незграбно похитуючись з тісних сидінь, і я заплющила очі так міцно, як тільки могла. Ще в дитинстві мама вчила мене, що якщо я засмучуюсь, то варто заплющити очі, зробити кілька глибоких вдихів, і все обов'язково стане хоч трохи краще, коли я їх знову розплющу.

Але коли я розплющила очі, то побачила ті ж самі зелені стіни, а перед очима то тут, то там промайнув образ дівчини, яка лежала на підлозі, млява й бездиханна, в оточенні моря червоних смуг. Я заплющувала очі знову і знову, але це лише розмивало моє бачення і вичавлювало сльози, які я намагалася не дати впасти.

Коли ми підійшли до дверей, директор повернувся на своєму місці. — О, і Кінг?

— Так, Баллард? – відповів Ноа.

— Чи не могли б ви нагадати мені прізвища тих двох учнів, про яких ви говорили? Я був би радий прослідкувати за ними... Здається, це були Маріо та Луїджі?

— Зачекайте, як їхні прізвища? – прошепотів Салім, коли Ноа грюкнув за нами дверима.

Одним із недоліків життя в моєму улюбленому будинку дитинства – маленькому будинку в стилі ранчо, побудованому ще у 80-х роках, було те, що вхідні двері були старі й скрипіли, як кришка труни вампіра. Тож коли я спробувала прокрастися до власного будинку, ненавмисно створивши драматичний звуковий ефект фільму жахів, моя мама одразу ж почала діяти.

Джеккі Фінкель зістрибнула з дивану у вітальні, наче балерина в яскраво-фіолетових штанях для йоги, а не мама середнього віку, яка останні двадцять хвилин займалася на біговій доріжці-вішалці для одягу. Її штани, диван, гобелен у стилі пейслі на стіні, де нормальні люди зазвичай вішають телевізор, – більша частина будинку мого дитинства була пофарбована в той самий відтінок сливово-фіолетового.

Навіть попри велику кількість фіолетового, все, що я могла бачити за повіками, було багряним. Він не зникав, скільки б разів я не заплющувала очі і не благала власний мозок поводитися пристойно. І не допомагало те, що я, вочевидь, втратила один з моїх улюблених відволікаючих чинників: мій клятий телефон.

— Еллі! Ти сьогодні рано! – вигукнула мама, підбігаючи до мене.

Щойно вона обійняла мене, я розплакалася.

Однією з найкращих рис моєї мами було те, що вона, як правило, не ставила запитань на кшталт "З тобою все гаразд?" і "Що сталося?", незважаючи на те, що була не лише матір'ю, а й психотерапевтом. Вона навіть не сварила мене за те, що я рано йду зі школи. Вона просто огортала мене теплом, розтираючи заспокійливі кола на спині, поки сльози не перестали литися і не вщухли соплі.

— Лазанья майже готова, – це все, що вона нарешті сказала. — Якщо тобі ще щось потрібно від мене...

Я могла б виплеснути всі жахи того дня, але переживати їх знову не здавалося веселою ідеєю, зважаючи на мою обмежену емоційну здатність.

— Я просто хочу піти до своєї кімнати, – сказала я їй. — Але дякую тобі.

Я точно знала, що допоможе мені зарядитися енергією: робити вироби з фетру і робити набіги на схованку несвіжих жувальних черв'ячків у шухляді мого столу, поки мій кіт Додж спатиме у мене на колінах. Після цього я могла почати думати про Балларда, заборону на відвідування клубу і можливого вбивцю на свободі, і я дійсно була в потрібному стані, щоб придумати план.

Мама кивнула, востаннє поплескавши мене по спині, перш ніж відпустити. — Звісно, сонечко. Я принесу тобі тарілку через...

Але перш ніж вона встигла закінчити думку, звук важкого кулака, що грюкав у входні двері, обірвав її. Грубий голос гаркнув на нас з ґанку, змусивши маму від несподіванки схопитися за ключицю.

— Поліція Каботсвіль! Відчиняйте!

ЩО СТАЛОСЯ ЗІ МНОЮ

Я відмовлялася вірити, що це відбувається насправді. У мене були галюцинації через стрес і недосипання. Ноа розігрував мене в мільйонний раз. Я померла і потрапила в агностичне лесбійське пекло.

А може, все це *відбувалося* насправді, але копи були тут лише для того, щоб сказати мені, що заборона директора Балларда на ЛГБТК+ клуб насправді була незаконною, і порадити мені подати на нього в суд на десять мільярдів доларів? Але потім я згадала, що це та сама поліція Каботсвіля, яка розігнала минулорічний мирний гей-парад, дозволивши Асоціації фермерів зупинити рух на автостраді та запустити сотні підроблених феєрверків на честь їхнього щорічного конкурсу худоби. Свині підтримують свиней.

Мама скоса глянула на мене. — Ти знову заблокувала комусь проїзд на Subaru, Елеоноро?

Я спробувала пропищати "ні", але моя щелепа беззвучно ковзала вгору-вниз. Мама пробігла повз мене, щоб відчинити двері.

Жінка, що стояла на порозі, мала темний пучок волосся, прикріплений до потилиці, і розчароване обличчя, що змусило мене миттєво відчувати боязкість. Я впізнала в ній офіцера Джейн – вона супроводжувала нас до наших машин раніше.

— Це будинок родини Фінкель? – запитала вона, скануючи очима наш вхід до будинку. — Я тут щодо однокласниці Елеонори Фінкель.

Ні, ні, ні.

— Так, це ми. Хочете зайти? – запитала мама, жестом показуючи на вітальню. Було дивно, що мати ввічливу маму іноді буває набагато, набагато гірше, ніж мати недружню. — Кава, чай? Лазанья з баклажанами?

Офіцер пройшла повз неї до дивану, по дорозі встановивши зі мною інтенсивний зоровий контакт. — Я в порядку, дякую. Це не займе багато часу.

Я могла лише мовчки стояти, дивлячись на жінку, мої коліна тремтіли від того, що, я сподівалася, не сприймалося як провина. Я відчувала на собі погляд моєї матері, але була надто налякана тим, що побачу в ньому, щоб озирнутися.

— Я тут через дівчину на ім'я Кенлі Стівенс, – продовжила офіцер Джейн. — Ви її знаєте?

— Не зовсім, – відповіла я. Тому що, ймовірно, вона була поінформована про інцидент у клубі Ярмарок, але те, що хтось знущується над тобою, не означає, що ти *знаєш* цю людину, як таку. Не було сенсу згадувати про це зараз, якщо тільки я не хотіла навмисно втягнути себе в це.

Офіцер занотувала щось у своєму електронному блокноті. — Хм. Тоді цікаво, чому вона сказала, що ви були дружніми?

Дружніми?

— Сказала? – спантеличено відповіла я. — Я не думала...

Офіцер Джейн підозріло подивилася на мене. — Ви дружні чи ні?

Я не мала жодного уявлення, чому Кенлі назвала нас "дружніми", якщо тільки вона не була саркастичною. Що... власне, і було так, оскільки Кенлі любила зупиняти мене в коридорах з величезною посмішкою, що пожирає лайно, і допитуватися про моє соціальне життя. На початку цього тижня, коли ми обидві стояли в черзі до кафетерію, це було: "Є плани на вечір зустрічі випускників, дівчинка-сендвіч? Знову йдеш сама?", яке я справедливо проігнорувала на користь того, щоб накласти якомога більше картопляних чипсів на свою тацю.

— Я маю на увазі, що ми, напевно, мали груповий проєкт разом раз чи двічі? – Я ламала собі голову, намагаючись пригадати, які інші, більш безневинні взаємодії у нас з Кенлі були, і про що Кенлі може розповісти поліції. Чи стала б трійка, яку ми отримали на презентації зі світової географії на першому курсі, тепер доказом? Ніби я вбила когось за те, що не зробила вчасно слайди про клімат Ліхтенштейну. — Тож так, звичайно, дружні. Безумовно, дружні.

Відчуваючи, що моя рішучість вислизає, я відчайдушно подивилася мамі в очі. Мама притулилася до задньої стіни, стиснувши губи у вузькій посмішці. Вона кивнула в бік зони відпочинку, і я скористалася цим сигналом, щоб сісти в оббите фіолетове крісло, яке раніше, за словами мами, "небезпечно межувало з барвінком".

Це, здається, сподобалося офіцерові Джейн, тому що її постава розслабилася, коли вона писала чергову нотатку. — Елеоноро, чи володієте ви будь-якою інформацією, яка може мати відношення до справи про напад на пані Стівенс?

Мама затамувала подих, а потім затулила рота. *О Боже...* чи дозволять мені повернутися до школи після того, як вона дізнається, що саме сталося з Кенлі?

Я глибоко вдихнула, сподіваючись, що вона зрозуміє, що я збираюся сказати правду. Поліцейські повинні були бути експертами з аналізу мови тіла або щось, чи не так?

— Послухайте, ось все, що я знаю, – почала я впевнено, як мені здавалося, але, мабуть, просто голосно. — Ми з друзями тусувалися в класі, коли почули стукіт і крик. Ми вибігли назовні і побачили Кенлі, яка лежала на землі. Виглядало так, ніби хтось вдарив її по голові. Ми намагалися їй допомогти, тому на мені було трохи крові. Той, хто її вдарив, вже втік. Ось і все.

Офіцер подивилася на мене крізь ніс. — А як щодо молотка?

— Ми якраз вішали речі на стіни. Ніхто нікого не бив ним. – Не кажучи вже про те, що рана на лобі Кенлі була більше схожа на рану від ножа чи чогось подібного. Що, як я зрозуміла, було ще однією причиною бути вдячною за те, що я не була однією з тих дітей, які мали декоративні катани в своїх кімнатах.

— І ніхто з вашого клубу не тримає на пані Стівенс... зла?

— Ні, – твердо сказала я. Намагаючись не надто сильно стискати зуби, намагаючись вгамувати нерви. — Гадаю, ви чули про скаргу, яку подав Тайлер, але... присягаюся, ми б ніколи нікому не заподіяли шкоди, з будь-якої причини.

Мовляв, навіщо мені ризикувати потрапити в серйозні неприємності, коли я навесні закінчую школу і назавжди залишу все це лайно позаду?

Офіцер Джейн все записала, відповідаючи на це задоволеним мугиканням. — Знаєте, пані Стівенс сказала нам, що не вірить, що ви, зокрема, могли завдати їй шкоди.

Не було дивним, що Кенлі не очікувала насильства від мене, дівчини, яка плакала на кожному препаруванні з біології і робила цілу презентацію про те, чому в Гіллвью слід заборонити контактні види спорту. Дивним було те, що вона була *єдиною*, хто вважав мене невинною. Авторитети, які мене оточували, здавалося, так прагнули вхопитися за цю історію про "злу гомосексуальну дитину, яка врешті-решт зламалася", що вони залишили свою логіку за дверима.

— Однак, — продовжувала Джейн, — ми, очевидно, не можемо ні переслідувати, ні виправдовувати підозрюваних, ґрунтуючись на почуттях жертви. Отже, ми опрацюємо докази протягом найближчих днів і дамо вам знати, якщо виникнуть якісь додаткові питання.

Жінка схопилася на ноги, ніби збиралася йти...*вже*?

— Зачекайте, ви розглядаєте ще когось як можливих підозрюваних, окрім нас? — запитала я, витягаючи пасма волосся зі своєї товстої коси. — Хіба у Кенлі немає хлопця? Чи друзів? Вони, напевно, будуть набагато кориснішими, ніж я коли-небудь зможу бути.

— Деталі нашого розслідування засекречені, — сказала офіцер Джейн, її рука вже лежала на ручці дверей. — Але дякую вам за вашу співпрацю, Елеоноро.

Вона вийшла, грюкнувши дверима, від чого забряжчали сімейні фотографії Фінкель, що висіли над каміном. І це, безумовно, налякало мене теж.

Моя мати була *незадоволена*.

На той час, коли я закінчила повністю пояснювати їй ситуацію, мама була настільки розлючена, що з її ніздрів, мабуть, валила пара. Вона вже погрожувала подзвонити в новини, ФБР і чомусь Еллен Дедженерес.

Я сиділа на ліжку, схрестивши ноги, куйовдячи чорнильну шерсть мого кота, з повним животом метеликів — відчуття, схоже на метеликів, але набагато менш романтичне. Мама сиділа на краю ліжка, гарячково прокручуючи телефонні контакти, ймовірно, щоб побачити, хто з опальних колишніх ведучих ток-шоу у неї на швидкому наборі.

Моя спальня, найменш фіолетова кімната в будинку, зазвичай була безпечним притулком від моєї матері. Зі стелі параболічними хвилями звисали райдужні світлодіодні лампи, відкидаючи сліпучі пастельні відтінки на білі стіни. Рослини в горщиках вкривали кожную доступну поверхню, в тому числі й поруч із ліжком — я, зізнаюся, кілька разів перечепилася і розсипала землю по підлозі в ранковому тумані, коли була п'яна. Проектор висів над моїми пухнастими білими подушками, наче космічний корабель, що стоїть на якорі над смугою туманних хмар. Усе було так ідеально — коли допитливі мами трималися осторонь, як їм і належало.

— Все буде добре, сонечко, — сказала мама, коли нарешті заспокоїлася. Вона висмикувала нитки зі зношеної тканини своїх штанів для йоги — саморозплутування, яке я знайшла близьким у цей момент. — Вони з'ясують, хто це зробив — це буквально їхня робота. Ти можеш тим часом залишитися вдома.

— Гаразд, а якщо *не* знайдуть? — заперечила я. — Я не можу пропустити школу більше, ніж на пару днів — мене виженуть. Тож мені доведеться ходити до школи, де мене називатимуть не лише гетеросексуалом, а й убивцею. І мого клубу вже точно не буде ніколи, і... — Я уявила собі Рожеву Дівчинку та її заплакане обличчя. — І всі інші люди, яким він потрібен, теж будуть дуже розчаровані.

Поліцейське розслідування могло зайняти місяці, якщо не роки. І я не мала цього часу.

Наближався випускний, і я повинна була забратися до біса з цього каналізаційного містечка, де я не могла піти до продуктового магазину, щоб якийсь випадковий старий не накричав на мене за веселку на футболці. Але якби офіцери постійно з'являлися у дверях, якби я була *підозрюваною у кримінальному розслідуванні*, чи дозволили б мені взагалі виїхати з цього району?

Мамине чоло зморщилося, кучеряве волосся впало на брови. — Але що, якщо наступною постраждаєш ти? Я не можу просто відправити тебе до школи, як зазвичай, і дозволити цьому статися, Еллі.

Я впала на ліжко, намагаючись не перевернутися на кота, і застогнала. — Я знаю... Мене це теж трохи лякає. Але я думала про це раніше, і, чесно кажучи, шанси здаються дуже маленькими. Особливо, якщо я буду зі своїми друзями. Подумай про це: ми *останні* люди, яких нападник хотів би вдарити. Ми зараз відводимо на себе удар, будучи головними підозрюваними, і я впевнена, що вони хочуть, щоб все так і залишилося.

Мама на мить замовкла, постукуючи себе по коліну. Додж, здавалося, знайшов цей рух цікавим і накинувся на її руку, від чого вона зойкнула і зіскочила з ліжка.

— Я знаю, що це був дійсно складний день, і я впевнена, що ти виснажена, — нарешті сказала вона, лясаючи подряпаною рукою. — У нас є решта вихідних, щоб вирішити питання зі школою, тож давай повернемося до цього пізніше. Але якщо я тобі знадоблюся сьогодні ввечері, будь-що, ти знаєш, де мене знайти.

Я посміхнулася. — Дякую, Мамо Ламо.

Мама обійняла мене за плечі, коли виходила. — На добраніч, слоненятко.

Коли вона зачинила двері спальні, я намацала свій телефон, перш ніж згадала, що загубила його. З болісним зітханням я відкрила свій ноутбук.

Так, я була неймовірно виснажена, і все, що я хотіла робити, це плакати і спати під ковдрою через певні проміжки часу, але спершу мені потрібно було зробити кілька дуже важливих речей. А саме, зайти в групу DM моїх друзів.

Незважаючи на те, що перед мамою я поводитися так упевнено, я ніби скам'яніла від думки про повернення до школи з потенційним убивцею на волі. Між кожною думкою з'являвся образ розбитого тіла Кенлі на землі, який промовляв: Ти наступна, дівчинка-сендвіч. Я не могла зараз залишатися наодинці з власними думками.

Елеонора: Привіт, народ, я загубила свій телефон, до вашого відома. Хтось ще бачив, як кращий друг Балларда, офіцер Джейн, приходила додому до них сьогодні?

Салім: Ух, ніяких копів тут немає, заспокойся

Ноа: ні, але я бачив хлопця з вусами з 80-х

Тайлер: А ще у мене є Вусатий хлопець

Ноа: круто. то як, хтось тут вважає, що Джейн гаряча

Я пирхнула. Очевидно, я не єдина, хто сьогодні мав тривожні думки.

Тайлер: ...Ніхто не відповідає.

Салім: Ноа любить фатально поганих хлопців

Ноа: слухай, люди просто цікавляться

Тайлер: Ти точно не говориш від імені "людей". Принаймні, не від людей Землі.

Елеонора: Тож давай проведемо ці вихідні разом і вирішимо, що робити далі?

Ноа: так, будь ласка, якщо ти скажеш тай-тай не дратувати його королівську високість марс.

Елеонора: Тайлере, залиш нашого маленького марсіанського хлопчика в спокої!!!

Хоча жарти були вкрай необхідним відволікаючим маневром, я знала, що незабаром нам доведеться зіткнутися з суворою реальністю нашої ситуації. Ситуацією, за яку я відчувала повну відповідальність.

Це була моя провина, що ЛГБТК+ клуб пропустив збори, що запустило ланцюжок подій, які закінчилися тим, що нас відчитав наш директор і ми потрапили під поліцейське розслідування. Решта нашого випускного року, і майбутнє квір-спільноти в Гіллвю, залежало від того, що ми вирішимо робити далі.

Тож мені потрібно було зробити все правильно.

Коли я вступила до школи Гіллвю на перший курс, я не знала жодної душі. Як прихована лесбійка, я відчувала себе бомбою сповільненої дії у твідовій спідниці, яку треба було знешкодити, поки вона не стала небезпечною. Але потім я почула, як хтось на уроці англійської мови використовував займенники вони/їх, і це було те, що треба. З Тайлером, а потім з ЛГБТК+ клубом, який я врешті-решт набралася сміливості створити, я знайшла своїх людей. І вперше в житті я відчувала себе в безпеці, перебуваючи в школі. Бути собою, не ховаючись за мовчанням і масками.

Принаймні до інциденту на клубному ярмарку.

Але все ще був шанс повернутися до того щасливого часу. Якби ми змогли зловити нападника і врятувати наших однокласників від подальшої шкоди, можливо, більша частина школи повернулася б до того, щоб просто ігнорувати

нас. Можливо, не чирлідери, чий фанатизм був практично вкорінений у їхній ДНК, але більшість з них.

Двері відчинилися, змусивши Доджа зістрибнути з моєї ковдри і сховатися під ліжку.

Мама знову увійшла до кімнати, тримаючи біля вуха мобільний телефон. — Мм. Зрозуміло. Я їй зараз скажу, дякую. — Вона зробила паузу, затуливши екран долонею, замість того, щоб натиснути кнопку вимкнення звуку. — Еллі, хтось дзвонить і каже, що йому потрібно поговорити з тобою, терміново.

На мить я подумала, що офіцер поліції забула запитати мене про щось важливе. Наприклад, якесь хоч трохи пристойне запитання про те, що сталося сьогодні в школі. А може, це Салім розлютився, бо поліція нарешті приїхала до нього додому? Але всі мої розумні теорії швидко розвіялися, коли мама відкрила мені правду.

ЩО БАЧИЛА КЕНЛІ

Наступного ранку я намагалася не нервувати і не обмочитися на лікарняній парковці.

Замість того, щоб у суботу виспатися і неквапливо зайнятися в'язанням, я, звісно ж, відвідувала свого важкопораненого хулігана. Мені це, звичайно, не подобалося, але якщо я хотіла витягти своїх друзів і себе з неприємностей і повернути наш клуб, мені потрібно було очистити наші імена. А щоб очистити наші імена, мені потрібно було з'ясувати, що сталося з Кенлі Стівенс – нульовим пацієнтом у цій лайновій сутичці в тому коридорі. На щастя, мені вдалося переконати маму дозволити мені вийти з дому, попросивши мого масивного охоронця приятеля піти зі мною.

Салім уже чекав на мене біля парадного входу, одягнений у ту саму толстовку "Hillview Eagles", що й учора, і з дизайнерськими навушниками. Він хитав головою під те, що, як я могла припустити, було якимось проклятим EDM-реміксом.

Я зупинилася біля будівлі, вражена раптовим ударом дежавю.

Це був мій перший візит до лікарні після того, як тато помер вісім років тому.

Ззовні будівля виглядала так само, як і раніше, за винятком того, що стіни були на один-два шари вкриті брудом від вихлопних газів. Яскраво-червона вивіска, яку неможливо не помітити, чудово збереглася. Це був музей мого горя, багато в чому. Але мене там не було, щоб розкопувати минулі травми, тож я заплющила очі й відкинула спогади.

Салім, можливо, помітивши мій суворий вираз обличчя, взяв мене за руку. — Ходімо, Фінк, – весело сказав він і потягнув мене до дверей.

Каботсвільська пресвітеріанська церква виглядала надто розкішно, як для лікарні. Вестибюль виглядав більше схожим на висококласну офісну будівлю, чистий і тихий, з химерним кафе, розташованим в одному з кутів. Людина на рецепції одразу ж дала нам номер палати Кенлі, а це означало, що або ті сцени у фільмах, де люди кричать на адміністратора, щоб він дозволив їм побачити їхнього вмираючого нареченого, не були реальними, або мила пані, яка дала мені цю інформацію, насправді є величезним ризиком для безпеки. Я вирішила не випробовувати долю в будь-якому випадку.

Почуваючись дивно незграбною у своїй вельветовій сукні (оливково-зеленій, в якій я зазвичай відчувала себе милою садівницею), я попрямувала мармуровою підлогою до ліфтової кабіни, з Салімом напохваті. Решту шляху я тримала голову опущеною, відчайдушно намагаючись не побачити нічого

жахливого, що значно ускладнювало навігацію лабіринтами коридорів, і нарешті ми дісталися потрібної кімнати.

Постукавши, я зрозуміла, що не подумала про те, що збираюся сказати. І не встигла я навіть почати з'ясовувати, як голос ледь чутно покликав: — Заходьте!

Я відчинила двері і побачила Кенлі Стівенс, яка лежала на лікарняному ліжку, заваленому ковдрами, з марлею, щільно обмотаною навколо голови. Її розпатлане волосся було прибрано, обличчя витерте від макіяжу "димчастих очей", який так полюбили робити всі дівчата з групи підтримки Гіллвю. Під одним оком у неї був темно-фіолетовий синець, а ніс виглядав трохи викривленим — але, можливо, так було завжди.

Повіки Кенлі затремтіли, і вона посміхнулася до мене, хоча я не могла не насупитися у відповідь. Тому що одна річ вразила мене, як тільки я увійшла до палати.

Кенлі була зовсім одна.

Я цілком очікувала на незручну зустріч з батьками або хлопцем, але крісло в кутку було порожнє, без сумочки або куртки, що свідчило б про те, що хтось вискочив на перерву до вбиральні.

І знову мені стало шкода Кенлі, хоча насправді не варто було.

— Привіт, Елеоноро, — тепло привіталася Кенлі. — Привіт, Салім.

Так багато дівчат з групи підтримки в Гіллвю поводитися б так само — на поверхневому рівні привітно до тієї секунди, поки ти не відвертався від них. Навіть дівчата, які були приємні мені в обличчя, залишали за собою шлейф отруйних перешіптувань у коридорах, куди б вони не йшли, наче отруйні змії в плісированих спідницях і кросівках на липучках. Не те, щоб змії носили взуття, але все одно.

Кенлі все ще була не *такою* поганою, як деякі інші дівчата з її загону. Наприклад, моя колишня подруга дитинства Шелбі Бартон, яка сказала мені минулої весни, що вона здивована, що я не спробувала вступити до їхньої команди, щоб зазирнути під спідниці всіх дівчат. Але Кенлі все одно була призвідницею падіння нашого клубу, і її фальшиво-солодкі ігри були майже такими ж смертельними, як і відверті домагання, які я отримувала від її подруг.

— Привіт, — відповіла я слабким голосом, і Салім побратимськи кивнув.

Я здивувалася, що ми взагалі змогли зайти в палату, враховуючи всіх цих слонів усередині.

Кенлі поворухнулася в ліжку, ковзаючи спиною по горі подушок. — Отже... так. У мене є твій мобільний телефон. Він там, біля раковини. Поліція вирішила, що все, що лежить на підлозі, — моє.

Я знайшла свій телефон на столі, без жодних слідів крові на ньому. Екран спалахнув, показуючи кілька пропущених пінгів з групового чату, новий "лайк" на моєму уроці про в'язання гачком светрів для горщиків, і ще один спам-повідомлення від Антоніо для Конгресу, що вводить в оману.

— Круто, дякую. — Я запхала телефон у кишеню, витягнувши плаский предмет, який був захований під ним на столі. — Це твоє фото?

Я миттєво відчула себе нерозумно, що запитала. На фотографії, надрукованій на гарному ламінованому аркуші, була зображена типова доросла

пара з білявим хлопчиком у ранньому підлітковому віці. Ніхто з них не був схожий на Кенлі Стівенс.

— Так, це мій перший курс для емоційної підтримки.

Я підняла на неї брову. Посмішка Кенлі була настільки щирою, що вона майже знову змусила мене повірити їй. У цієї дівчини була незворушна подача, яка могла б конкурувати з Обрі Плаза.

— Ні, насправді, я не знаю, чиє це фото, — продовжила вона, і її посмішка стала овечою. — Вибач, дівчинка-сендвіч.

Моє обличчя стало гарячим, але я намагалася приховати своє роздратування, жуячи язик і відводячи погляд убік. Те, як вона злегка прикушувала нижню губу, коли сміялася, те, як на лівій щоці утворювалася ямочка щоразу, коли вона вимовляла це жакливе прізвисько, було таким... до біса дратівливим. Мені хотілося *кричати*.

— Як ти себе відчуваєш? — запитала я так м'яко, як тільки могла. Я відчула захисну присутність Саліма, який стояв позаду мене, брязкаючи банкою, повною ватних кульок та інших медичних препаратів, які, очевидно, залишили для майже дорослих чоловіків, щоб вони могли з ними поводитися.

— Бувало й краще. — Кенлі зітхнула. Вона з похмурим виразом обличчя показала на свої бинти. — У мене дуже болить голова, і я можу навіть пропустити випускний наступного тижня. І ніхто навіть не потурбувався відвідати мене. Крім вас, звичайно.

Я ледь не сказала щось нахабне на кшталт "Я не здивована", але підлість була б контрпродуктивною, бо мені справді потрібно було попросити Кенлі про допомогу. Навіть якщо це зробило б один з найнезручніших обмінів думками в моєму житті ще болючішим.

— Гей, тож Кенлі...

Я повернулася до неї обличчям, гнітюче порожнє крісло все ще випалювало діру в моєму периферійному зорі. Очі Кенлі були широко розплющені від очікування, її ковдра натягнута аж до підборіддя. На підносі над її колінами лежав недоїдений шоколадний пудинг, і я втупилася в нього, намагаючись запобігти тому, щоб її величезні зелені очі не проникали прямо в мою душу.

— Що це? — запитала Кенлі. Вона опустила очі, простеживши за моїм поглядом. — Хочеш пудингу?

— Ні, я... — Я зітхнула, роблячи паузу, щоб зібратися з духом.

— Гей, Кенлі, то хто насправді на тебе напав? — втрутився Салім. — Ти ж не думаєш, що це зробили ми, правда?

Мої щоки почервоніли, наче мені дали ляпаса.

Кенлі опустила підборіддя, її пов'язка загрожувала сповзти на маківку. — Я не бачила, хто мене вдарив, — сказала вона напрочуд спокійно. — Я лише пам'ятаю, що стояла біля своєї шафки і дивилася в бік спортзалу, а потім відчула, як щось вдарило мене по голові, і я прокинулася в лікарні. Я навіть не знаю, хто міг таке зробити зі мною. Зараз я думаю, що це був якийсь випадковий злочинець, який увірвався сюди, щоб напасти на когось, а я була єдиною людиною, яка була поруч.

Я повільно видихнула, коливаючись між розчаруванням і невірою. Я не була впевнена, що "випадковий" злочинець коли-небудь прокрадеться до школи,

щоб напасти на абсолютно "випадкову" людину, але я не хотіла сперечатися з Кенлі і починати суперечку.

— Директор думає, що ми це зробили, бо ти сміялася з нашого клубу чи ще щось. Він послав за нами копів. — Салім закотив очі, наче це була лише випадкова незручність.

Кенлі на мить замислилася, постукуючи пластиковою ложкою по чашці з пудингом, щоб сформулювати свою відповідь. — Я сказала поліції, що не думаю, що це ви. Тому що я справді так не думаю.

Це було саме так, як сказала офіцер Джейн. І знаючи, що Кенлі впустила нас до своєї лікарняної палати, *запросила* мене, незважаючи на те, що була тут сама, вона, мабуть, справді довіряла мені. Мене дуже здивувало, що Кенлі, здавалося, не висловила ані крихти сумніву, і мені було цікаво з'ясувати, чому.

— Що ж, мені шкода, що це сталося з тобою, — сказала я. — Ми хочемо очистити наші імена, і я впевнена, що ти хочеш переконатися, що той, хто тебе скривдив, не зможе спробувати знову. Тож ми самі розберемося в цьому питанні.

— Дякую, — відповіла Кенлі зі слабкою посмішкою. — За все це. Я все ще сподіваюся, що поліція знайде злочинця, але я знаю, що поліцейська робота зазвичай займає багато часу...

— Якщо вони взагалі *зможуть* його зловити, — насмішувато сказала я, думаючи про те, наскільки лякаюче недбалим було моє поліцейське опитування. — Слухай, у нас, можливо, немає навороченого поліцейського обладнання чи зв'язків, але у нас є один важливий актив, якого їм бракує: вміння трахатися.

Кенлі голосно пирхнула, а потім закрила обличчя рукою. Але коли її очі зустрілися з моїми, вони виблискували, як морське скло, освітлені незрозумілим мені теплом.

Салім розглядав сімейне фото з усіх боків, ніби це була голографічна візитівка. — Справді, хто цей хлопець? — запитав він, показуючи його нам. — Він схожий на вбивцю?

Звісно, ні..він виглядав так, ніби виграв нагороду "Найкращий хлопчик" у церковному таборі, з його акуратним світлим зачісом і сорочкою-поло, прикрашеною логотипом школи Гіллвю Гай. Мало того, що я ніколи не бачила його раніше, так він ще й виглядав прямо-таки штучно створеним. Я знизала плечима, і Кенлі теж.

— Я маю на увазі, що це трохи віддає Дамером, — додав Салім нахабним тоном, дозволивши своєму гіпермаскулінному фасаді прослизнути.

— Гадаю, нам варто це перевірити, — відповіла я. На той випадок, якщо в Гіллвю орудує серійний вбивця, чийм почерком було залишати після себе трофеї його прекрасної нуклеарної родини. — Ми можемо її взяти?

— Звичайно, все гаразд. — Це була проста відповідь, але вираз обличчя Кенлі був незвичайним. Напруженим, ніби вона стримувала себе.

— Дайте мені хвилинку, туалет, — сказав Салім, розвертаючись до дверей. Він зупинився, взявши пальцями за ручку, щоб блимнути на мене похмурим поглядом. — Я буду через коридор — постарайся не тікати і не поранитися, бо я знаю, що твоя мама мене вб'є.

А потім мій хворий на СРК² друг пішов, залишивши мене наодинці з Кенлі Стівенс.

Сховавши фотографію в кишеню сукні, я намагалася крадькома оцінити її поведінку. Мені просто пощастило, що єдина людина, яка фактично тримала нашу долю в своїх руках, виявилася нерозбірливою в людях, дволикою підлою дівчиною. Все було б набагато простіше, якби я довіряла їй, що вона скаже нам правду. Але те, що вона не могла запропонувати нам жодної корисної інформації, викликало у мене неабиякі підозри.

Кенлі сяяла у своєму лікарняному халаті, промениста, менше схожа на принцесу, а більше на небезпечні токсичні відходи. Її очі зморщилися в куточках, веснянки утворювали незрозумілі сузір'я по обидва боки її носа-гудзика. У її посмішці відчувалася нервовість, а в рухах – легка нервовість – ті ж самі дволикі манери, які вона демонструвала, стоячи в черзі, щоб викрити клуб БЛТ. Коли вона вперше мені все зіпсувала.

І я відчувала, що другий раз буде неминучим.

— Дякую, що довірилася моїм друзям, – сказала я, наче промовивши це вголос, це стало б істиною в останній інстанції. — І за те, що сказала копам, що ми невинні.

— Звичайно, – туманно відповіла Кенлі.

Звичайно? Так кажуть, коли хтось запитує, чи хочеш ти решту картоплі фрі, а не тоді, коли звільняють від відповідальності за спробу вбити тебе.

Моє серце стиснулося, оскільки я все більше нервувала через те, що вона могла приховувати від мене. — Твоє життя в небезпеці, Кенлі. Тож, якщо є ще щось, що може бути корисним для мене...

Кенлі махнула мені рукою, і я зробила кілька нерішучих кроків до лікарняного ліжка. Я відчувала себе героїнею мультфільму, загипнотизованою якоюсь злою, прекрасною річчю, мої ноги тягнулися вперед не за власним бажанням, а під дією темної магії чирлідерки.

Кенлі простягнула руку, її довгі, ніжні пальці знайшли мої. — Якщо я згадаю щось ще, я дам тобі знати. Обіцяю.

Всі мої нервові закінчення загорілися в паніці, від кінчиків пальців рук до кінчиків пальців ніг, вибух блискавки пробіг по всьому моєму тілу. Відверто кажучи, мене нудило від того, що я відчувала: суміш гормонів і страху, що пробирає до кісток.

Що, в біса, було не так з Кенлі Стівенс?

І що важливіше – що, в біса, було не так *зі мною*?

Я змусила себе відповісти замість того, щоб незграбно витріщатися мовчки, і найкраще, що я змогла придумати, мабуть, було — Пудинг.

Я відпустила наші руки, щоб показати на коліна Кенлі, де шоколад почав просочуватися на білосніжні простирадла.

— А. Ну. – Кенлі дивилася на безлад з виглядом цілковитої поразки. — Мені, напевно, слід прибрати мій паховий пудинг. – Вона завмерла, її щоки почервоніли. — Вибач, це прозвучало дивно.

² Синдром роздратованого кишківника — це найчастіше (≈10 % усієї популяції) хронічне захворювання тонкого і товстого кишківника, що проявляється болем у животі і порушенням ритму випорожнень, що не зумовлено органічними чи біохімічними змінами.

Я стримала сміх. — Хочеш, щоб я покликала медсестру?

— Все в порядку. Я впевнена, що у них є важливіші справи, – сором'язливо сказала Кенлі, наче вона звикла бути клопотом.

Я кивнула. — Крім того, я не думаю, що "паховий пудинг" – це те, що вони зазвичай лікують.

Кенлі засміялася – мелодійний, майже нудотно-солодкий звук, але була налякана стуком у двері позаду нас.

— Заходьте...

Увійшла Талія Кінг, сестра-близнючка дурника-екстраординара Ноа Кінга і одна з королев бджіл школи Гіллвю. Темні хвилі її волосся були зачесані назад від обличчя, підкреслюючи суворі смуги фарби вздовж вій.

Я відчула приплив полегшення, побачивши, що це була вона, а не одна з жахливих поплічниць Кенлі, як Шелбі. Талія завжди була милою з нами, незважаючи на те, що її оточували ті самі дівчата, які любили ставити мені підніжки та обзивати, коли я йшла до свого столу – без сумніву, через те, що її брат поставив так багато галочок уздовж спектру ЛГБТК+.

— Привіт. Я не завадила? – Пронизливі блакитні очі Талії невпевнено ковзнули між нами.

— Ні, все гаразд, я... – почала Кенлі, але відчайдушний погляд, який вона переводила з мене на Талію і на розлитий пудинг, говорив про протилежне. Все не виглядало добре.

Здавалося, це був мій сигнал забиратися звідти до біса.

— Все гаразд, поговоримо пізніше, – сказала я, даруючи Кенлі вимушену посмішку. — Ще раз дякую, що знайшла мій телефон.

Коли я прослизнула до виходу, то почула, як Кенлі ствердно пискнула у мене за спиною. Вищезгаданий телефон дзижчав у моїй кишені, але я вирішила спершу зосередитися на тому, щоб вийти з лікарні і подалі від незручної ситуації.

Салім вийшов з вбиральні, витираючи руки об мішкуваті джинси. — Ми йдемо? – запитав він, занепокоєно примружившись на мене.

— Так, гадаю, тепер зрозуміло, що нам робити далі, – відповіла я.

— Закусочна Лінді? – Салім сповнився надії.

— Млинці зачекають, на жаль. Нам треба зібратися з думками і придумати, як нам врятуватися, причому якомога швидше.

Салім зів'яв. — Млинці ніколи не завадять.

Коли я нарешті знову подивилася на свій телефон по дорозі до машини, то побачила, що він був заповнений абсолютно новими повідомленнями з групового чату. Здавалося, що Ноа думав про те ж саме.

Ноа: термінова зустріч у мене вдома! РІВНО О 10 РАНКУ!

Тайлер: Звичайно. Тільки спочатку треба закінчити з випічкою.

Ноа: якщо ти маєш на увазі їжу, принеси її сюди, будь ласка, бо все, що у нас є вдома – це собачий корм і сонячні ванночки на капрі...

Тайлер: Це мало бути для маминого книжкового клубу...

Салім: Зачекай, але я не хочу їсти собачий корм, Тай 😞

Салім: До речі, привіт з туалету !! 😊

Тайлер: Як завжди, дякую, що повідомили нас про це

Ноа: ну, щодо інших варіантів перекусу, у мене є трохи трави на задньому дворі і, можливо, пісок

Тайлер: Гаразд, Ісусе, добре, тільки, будь ласка, не їж траву чи пісок.

Ноа: так, ті, ми в боргу перед тобою! 🤪

Я посміхнулася, побачивши, як легко Тайлер здався.

Елеонора: Ох. Але ви, хлопці, ніколи не повірите, кого ми щойно бачили.

Тайлер: Марго Роббі?

Ноа: ти справді думаєш, що якби Фінк зустріла Марго Роббі, вона б залишилася з нами...

Ні, я б точно не пішла. Але що б я зробила, так це подражнила друзів уривком інформації, а потім вимкнула б телефон, поки ми з Салімом пробиралися через лікарняний паркінг. Що завгодно, аби змусити інших свербіти від того, що я маю сказати далі.

Тому що ми, можливо, працювали разом багато разів раніше – планували заходи, писали пропозиції, сперечалися, який смак пончика найбільше кричить "Тиждень бі-прайду", – але ніколи раніше ставки не були такими високими, а на кону стояла доля самого клубу.

Це було не просто ще одне бюрократичне питання зі школою, яке нам потрібно було вирішити.

Це була ціла клята таємниця вбивства.

Еквівалент ЛГБТК+ клубу на Бейкер-стріт 221Б знаходився за два квартали на південь від місцевого трейлерного парку, в районі, найбільш відомому своїм убивчим барбекю, а також комариним енцефалітом, що переноситься комарами.

Будинок Кінга був маленьким і трохи хаотичним, як і сам Ноа. Не кажучи вже про те, що в ньому було нестерпно шумно. У тісному просторі домінували два величезних мастифа на ім'я Туліп і Кас, які любили гавкати на будь-який відчутний рух. Я стояла на вході, притиснувши до грудей сумку, а один із собак (Туліп?) накинувся на мене і плювався на мої коліна.

Хоча це була не зовсім ідеальна обстановка для термінової зустрічі, що мала на меті врятувати долю нашого випускного року, квартира Ноа все одно була набагато кращою за інші варіанти: Квартира Тайлера була переповнена допитливими дівчатами з книжкового клубу, Саліма – постійним батьківським наглядом через плече, а в мене була Джекі Фінкель, чия безперервна любов і схильність до витягування дитячих фотографій були настільки незручними, що одного разу я ледь не потрапила до програми захисту свідків.

Але найгірше те, що батьків Ноа ніколи не було вдома. Вони завжди були в якихось відрядженнях, залишаючи свою здичавілу дитину та сестру-тусовщицю-близнючку напризволяще, що було шокуючим і, можливо, навіть дещо незаконним.

Ноа відчинив двері на задній двір і свиснув, змусивши собак, перечіпаючись, вибігти на вулицю. — Вибач, Фінк, — сказав він, зачинивши двері плечем. Тонкий ланцюжок на його шії був на волосині від того, щоб зачепитися за ручку і розірватися – ризик того, що з нього постійно буде капати. — Хочеш один з тих фруктових пуншів?

— Так, звичайно. Дякую! — відповіла я, схвильована перспективою отримати цукор, але не тим, що юридично не дозволяло рекламувати їх як "сік".

Салім зі своєю швидкою, модною машиною вже випередив мене – він сидів на дивані поруч із Тайлером, який намагався втримати тацю з домашніми кексами на перевантаженому журнальному столику. Я чула важку басову музику, що лунала з навушників Саліма через усю кімнату.

— Привіт, Фінк, — сказав Тайлер із задоволеною посмішкою, обережно знімаючи навушники Саліма. — Як Марго?

— Я знаю, що ти жартуєш, але якщо ти хочеш, щоб це була справжня чутка, я буду дуже рада, — сказала я, сідаючи на сміливе крісло в смужку. Різке зіткнення меблевих візерунків, подушок у горошок на тлі сидінь, решітчастих

килимків і шотландських штор, нагадало мені про цирк. І це порівняння було недалеким і в інших відношеннях.

Ноа прибіг з ящиком фруктового пуншу під пахвою. — І кого ж ти там бачила?

— Кенлі Стівенс! – вигукнув Салім. — Вона віддала Фінк телефон, а потім сказала нам, що поняття не має, хто намагався її вбити. Вона виглядала дуже пораненою, але я думаю, що з нею все гаразд.

— Мені байдуже, як у неї справи, – відповів Ноа, чим викликав у Саліма легке, ображене зітхання. — Що? Вона зруйнувала наш клуб. Я маю на увазі, вибач. Продовжуй.

— А ще вчора пізно ввечері приходила жінка-коп. Вона запитала, як пройшов мій день, а потім пішла, – додав Салім, відкриваючи фруктовий пунш.

Звісно, це все, що зробила офіцер.

Це лише підтвердило мені, що нам потрібно почати діяти самостійно. "Копи не виявляють особливої мотивації, – сказала я. — А Баллард прямо сказав, що зробить заборону тимчасовою, якщо буде доведена наша невинність. Тож ми можемо або сидіти і чекати, поки дорослі люди зроблять свою роботу, або ми можемо втрутитися і врятувати ЛГБТК+ клуб самі, провівши розслідування і очистивши наші власні імена.

— Я голосую за те, щоб ми зробили друге, – сказав Ноа.

— Я б теж хотів вирішити цю проблему, – сказав Тайлер. — Чесно кажучи, я хвилююся, що вся ця ситуація поставить під загрозу мою стипендію в програмі "Майбутні юристи". Якщо вони дізнаються, що я перебуваю під слідством у зв'язку зі злочином...

— Я навіть не думав про це, – тихо сказав Салім. — Про навчання в коледжі. Невже потенційних убивць досі беруть у футбольну команду?

— Чесно кажучи, я сподіваюся, що ні, – сказав Ноа з гримасою. — Можливо, мистецька програма UST полюбить мене навіть з кримінальним минулим? Але так, лайно. Давайте з'ясуємо, що до чого, поки справа не набула ще більшого розмаху. – Він походжав біля каміна, який був невміло закритий пінопластом і фанерою з причин, які я навіть не можу собі уявити. — Отже, хто міг мати на Кенлі Стівенс повноцінну смертельну образу? Список, звісно, має бути досить невеликим. У когось є компромат на неї?

Ми з Тайлером промовчали, але Салім підняв руку. — Вона вболіває за футбольну команду, тож я багато разів бачив її в цьому семестрі. Я не помічав, щоб вона з кимось сперечалася, але я майже впевнений, що кілька разів бачив, як вони з Дерекком Гендель цілувалися під трибунами перед нашими іграми.

Я зморщила носа. Поцілунки з Дерекком Гендель мають дати Кенлі право на серйозну фінансову компенсацію.

— Ми також можемо запитати Талію, коли вона повернеться додому, – запропонував Ноа. — Вона дуже засмутилася через те, що сталося, і втекла сьогодні вранці, але скоро повернеться.

Я знала, куди пішла сестра Ноа – в лікарню, відвідати свого співкапітана, але Салім втрутився раніше, ніж я встигла це прокоментувати. — Бідолашна Талія, – пробурмотів він. — Звісно, вона до біса налякана. Це все одно, що якби Тайлера поранили... я б зараз був мертвий, брате.

— Дякую, Сал, – кволо сказав Тайлер, відводячи очі вбік.

— То хто ще? — запитала я. — Якесь інші друзі Кенлі? Як щодо Шелбі, Адріани та інших?

Коли мова йшла про таких дівчат, як вони, шлях від гомофобки до серійної вбивці здавався цілком реальним.

— Я не думаю, що вони насправді настільки близькі. Але в будь-якому випадку, ці дівчата, які ведуть інформаційні війни за мізки, *не* будуть для нас надійними джерелами інформації, — сказав Ноа, перекриваючи звук кігтів, що скрегоцуть по склу неподалік. — Щодо інших друзів Кенлі... єдиний, хто мені спадає на думку, це Джош Картер, він досить крутий. Але я обов'язково запитаю Талію пізніше.

Мої пальці свербіли, щоб схопити телефон і поговорити з Кенлі безпосередньо, що здавалося дивним і відверто саморуйнівним. Годину тому вона мені вже набридла.

— Я теж можу порозпитувати, — запропонував Салім, цього разу використавши свою популярність.

Я подалася вперед, все ще борючись із бажанням звернутися по допомогу до Кенлі, і відчула тиск невеликого предмета, захованого в кишені.

— О, погляньте на це, — сказала я, витягаючи фотографію. Я показала її іншим, насолоджуючись їхніми спантеличеними виразами обличчя. — Це з Кенлі. Поліція знайшла це на землі поруч з нею. Ми знаємо цього хлопця або його сім'ю?

Гучне "ні" від групи.

— Можливо, це нічого не означає, а можливо, це ще одна хороша зачіпка, — сказав Тайлер, і на його обличчі з'явилася маленька, сповнена надії посмішка.

Ноа мав більш скептичний вираз обличчя. — Або це може бути вкладка з каталогу FAO Schwarz, що рекламує їхню останню лінію живих ляльок, яка випала з портфеля Балларда минулого тижня. Давайте попрацюємо з чимось більш конкретним, добре?

— Ну... це завжди хлопець, чи не так? — запропонував Тайлер, збираючи крихти кексу зі своїх штанів. — Може, нам варто почати з Дерека.

Типовий хлопець був би біля ліжка Кенлі вдень і вночі з моменту її поранення. Але Дерека не було там сьогодні вранці. Вже одне це викликало достатньо підозр, щоб я почала хвилюватися за цю конкретну перспективу.

— Але ми не можемо просто почати розпитувати його про вбивства... — Салім затнувся, його почервонілі від удару губи повільно формували слова, поки мозок обмірковував їх. — Чи можемо?

Я подумки клацнула резинкою на зап'ясті. — Ти маєш рацію, — вирішила я. — Ми не можемо допитувати нікого, хто міг бути безпосередньо причетний до цього. Якщо ми говоримо з підозрюваними, ми повинні добре замаскувати наш інтерес. Бо якщо хтось дізнається, що проти нього ведеться розслідування, він буде брехати нам. Вони можуть навіть подумати про те, щоб знищити можливі докази або повернути чутки проти нас. Ми повинні бути дуже обережними.

— Перш ніж ми почнемо розпитувати, що ще нам відомо? — запитав Тайлер.

— Одну хвилину, — сказав Ноа.

І ми всі слухняно почекали хвилину, поки він вибіг з кімнати, а потім повернувся з великою дошкою на коліщатках, прикрашеною з кутка в куток каракулями. Там був вражаюче деталізований ракетний корабель, масивний стегозавр і навіть чібі Салім у капелюсі з пропелером. Ноа мав дику кількість талантів для того, хто зазвичай ненавидів докладати зусиль до чогось. — У мене немає червоних ниток чи фотографій з ФБР, які можна було б повісити на стіну, але ми можемо почати планувати все тут. — Він ліктем стер центр дошки, вкриваючи свій світшот веселковими плямами пігменту.

— Як на мене, все одно виглядає до біса професійно, чувак, — сказав Салім, вдячно кивнувши головою.

— Я завжди професійний, — відповів Ноа, струшуючи різнокольоровий пил на і без того брудний килим. — Отже, Фінк, можеш скласти карту того, що, за словами Кенлі, сталося вчора?

Я встала і прийняла від нього синій маркер, відкривши його зубами. Подумки переживати цей спогад було не дуже весело, тож я спробувала відволіктися, уявивши, що це якийсь фільм, який я переказую, а не моя власна реальність, як я малювала.

Школа Гілльвю була схожа на блочного сніговика, з широкими коридорами з обох боків і коротшими, що розсікали їх по горизонталі. Я створила елементарну схему школи зі спортзалом і кабінетом Балларда на півночі, кімнатою ЛГБТК+ клубу на сході та колом, що зображає Кенлі в центрі. Нарешті, я додала стрілку, що вказує з центру точки Кенлі вгору. — Так, вона стояла обличчям у цей бік, а отже, нападник, мабуть, прийшов з іншого боку.

— З нашого напрямку, — похмуро зауважив Тайлер. — Але далі по коридору є інші кімнати, крім нашої. Той, хто це зробив, міг пройти повз наші двері.

— Які кімнати є навколо, щоб хтось міг ухилитися від зборів? — запитала я.

Тайлер почав відмічати список на пальцях. — Є ще кілька класів, кімната охорони, кімната прибиральника та один із входів до кафетерію.

— Хіба охоронець не моторошний? — запитав Ной. — Він завжди просто... ховається.

— Чесно кажучи, я ніколи його не помічала, — сказала я.

Ноа вказав на мене. — Точно!

— Хоча цьому чуваку трильйон років... — зауважив Салім. — Але говорячи про старих людей, як щодо пана Шоу?

Я здригнулася. Пан Шоу був двірником у Гілльвю — милий чоловік, який працював там понад тридцять років. Він був тим авторитетом, який допоможе відвести дітей до медсестри або вислухає їхнє ниття про шкільні проблеми і з надлюдським терпінням дасть мудру пораду. Насправді, всі учні Гілльвю активно намагалися бути менш безладними, щоб полегшити йому життя, настільки всі любили пана Шоу.

— Саліме, ходімо, — відповів Ноа. — Ніяких шансів. Навіть якби пан Шоу скоїв злочин, я б буквально сів у в'язницю замість нього.

— Не може бути, щоб це був пан Шоу, — сказав Тайлер, схрестивши їхні руки. — Він живе і дихає школою Гілльвю. Він би не намагався вбити учня. Це просто смішно.

Завжди розглядаючи всі можливі варіанти, я відчула, як темні думки починають проникати в мою голову. Я думала про те, які погані речі можуть статися між молодого дівчиною і старшим чоловіком, і про те, що в новинах свідки так часто говорять "він би ніколи такого не зробив" про когось, хто потім виявився серійним вбивцею.

Але потім я зрозуміла, що одразу ж припустила найгірший з можливих варіантів розвитку подій, як це зазвичай робить мій переповнений тривогою мозок. Тож я міцно заплющила очі, аж поки за повіками не з'явилися маленькі білі феєрверки, які витіснили жахливі думки, і, на щастя, відчула себе трохи краще, коли розплющила їх знову.

— Салім, ти її не бачив, так? – запитав Ной. Він показав на схему і повів пальцем униз, показуючи, що вихід зі спортзалу має чітку лінію видимості до того місця, де, ймовірно, стояла Кенлі, коли її вдарили.

— Я пішов прямо до туалету після розминки, – пояснив він. — Може, вона спочатку була в іншому місці, а потім перемістилася на це місце?

Я озирнулася на своїх друзів, які, здавалося, не помітили моєї міні-паніки. — А як щодо камер? Хіба навколо школи не повинно бути камер спостереження?

— Це було б перше, що перевірили б Баллард і поліція, чи не так? – запитав Салім, з повного рота сиплячи крихти кексу на диван. — Але якби це *потрапило* на камеру, людину заарештували б прямо зараз, і ми не були б підозрюваними.

— Ти вважаєш, що тутешня поліція здатна впоратися з чимось серйознішим, ніж крадіжка в магазині, – пробурмотів Тайлер.

— Я тебе прошу. Вони не можуть впоратися навіть з крадіжкою в магазині, – насміхався Ноа, на що Тайлер підняв брову. — *Ти* що, ніколи не крав товсту пачку подарункових карток на Roblox з Target?

— Ні, тому що я не злодій...або ще гірше, не той, хто витрачає реальні гроші на Roblox. Крім того, вони нічого не варті, якщо їх не активувати на касі.

Ноа потер скроні. — Це... дійсно багато чого пояснює.

Почувся гучний скрегіт, коли ручка дверей будинку здригнулася від шаленого брязкання ключа. Талія Кінг кинулася всередину так швидко, що я лише встигла побачити сіре плюшеве пальто, перш ніж вона зникла, грюкнувши дверима своєї спальні.

— Зачини за собою входні двері, сволото! – крикнув Ноа, закотивши очі. — Вибачте. Останнім часом вона поводить себе трохи грубо.

— Вона теж щойно відвідувала Кенлі, – повідомила я йому. — Я проходила повз неї, коли ми були в лікарні.

— У такому разі, – зітхнув Тайлер, — думаю, нам варто поговорити з нею зараз.

В очах Ноа з'явився проблиск занепокоєння.

Було ще занадто рано когось підозрювати, але той факт, що сестра Ноа була однією з небагатьох людей, яких ми вважали дуже близькими до Кенлі... Це, по суті, ставило її на стіл як один з можливих варіантів.

Я проковтнула шлункову кислоту, зростаючий масштаб того, що мені і моїм друзям доведеться зробити, щоб врятувати себе, почав мене вражати. Друзів і родину вже засмоктувало в циклон нашого розслідування. І якщо ми дозволили йому розвиватися надто швидко, то не можна було передбачити, що може бути знищено на його хвилі.

ЯК УКЛАДАЛАСЯ УГОДА

— Йдіть геть! – крикнула Талія через двері. — Я не хочу, щоб у моїй кімнаті було четверо випадкових людей.

— Це лише я, – озвався Ноа. — Твій улюблений партнер по утробі.

Він озирнувся за ріг, де Салім, Тайлер і я тулилися в коридорі в стилі Скубі Ду, притиснувшись вухами до стіни кімнати Талії. Зазвичай я ніколи не робила таких речей, вважаючи, що це величезне порушення приватності та кордонів, але ставало зрозуміло, що якщо я хочу з'ясувати, хто завдав шкоди Кенлі Стівенс, мені доведеться зробити якусь безпрецедентну хрінь.

Двері зі скрипом відчинилися, і Ноа зник у чорній безодні, яка була житловим простором Талії. Я затамувала подих, боячись, що будь-який рух призведе до того, що моя тінь з'явиться під дверима Талії. Для того, щоб Талія могла повністю відкритися братові, нам потрібно було залишатися непоміченими.

— Ну, що сьогодні сталося? – почули ми запитання Ноа, а Талія у відповідь шморгнула носом. — З тобою все гаразд?

— Ні, не все гаразд. – Тремтіння в її голосі видавало, що вона плакала. — Я бачила Кенлі, і вона поранена, і мені, чесно кажучи, дуже страшно.

Страх і біль Талії було видно навіть крізь зачинені двері.

— Слухай, якщо хочеш прогуляти школу наступного тижня, я принесу перуку і буду ходити на половину уроків замість тебе.

— Як у старі добрі часи, так? – Талія засміялася слизовим сміхом і голосно висякалася. — Не можу повірити, що вони намагаються звинуватити твоїх друзів. Мовляв, поліцейський навіть не подумав поговорити зі мною – це просто ненормально. Я так розлючена.

— Поганий хлопець буде спійманий, я обіцяю, – переконано сказав Ноа. — Ми, взагалі-то, я і мої друзі, ми теж намагаємося допомогти розібратися в цьому.

Я стиснула зубами нижню губу. Хіба я *щойно* не сказала Ноа, чому згадка про наше розслідування була поганою ідеєю на даному етапі? Салім, здавалося, поділяв моє занепокоєння, його рот скривився в жахливому "О".

— Це круто, – сказала Талія. — Детектив Ноа. Тобі личить.

— Я знаю, правда? – відповів він із самовдоволенням хихиканням. — Та квест-кімната, яку ми влаштували на татів день народження, нарешті окупилася.

Мій телефон почав дзижчати в кишені. Хоча вібрація не створювала ніякого шуму, вона все одно змусила мене здригнутися. Я проігнорувала його – це, мабуть, просто мама перевіряла, чи я ще жива.

Запанувала незручна тиша, перш ніж Талія продовжила. — Слухай, я знаю, що ми обоє проходимо через це зараз, але я завжди буду тут для тебе. Гаразд? — Ще одна пауза, під час якої я чула лише шурхіт одягу. — Я люблю тебе, Но-Но.

Потім розмову обірвав потужний, резонансний удар, за яким послідував тихий стогін болю.

Відомий студент-спортсмен Салім Алі якимось чином примудрився незграбно впасти обличчям на дерев'яну підлогу в коридорі.

— Гаразд, справді, Ноа? — огризнулася Талія. За мить "Но-Но" заштовхали в коридор.

— Вибач, — пробурмотів Салім, падаючи на підлогу. — Втратив рівновагу.

Талія обхопила брата за спину, а на її губах з'явилася нахмурена посмішка. Було трохи кумедно бачити, як вони з Ноа стоять пліч-о-пліч, наче дві маленькі темноволосі порцелянові ляльки, одягнені у взаємодоповнюючі вбрання.

— Від імені всієї групи я прошу вибачення, — почав Тайлер, випроставшись, коли вони увійшли в режим дипломатів. — Вважайте, що це викликана стресом помилка в судженнях...

— То ви самі намагаєтесь провести розслідування і з'ясувати, хто це зробив? — перебила Талія. Вона відпустила Ноа і почала гризти кутикулу своїх гострих чорних нігтів. — Тому що, може... може, я можу допомогти?

Я залишилася при своїй попередній думці про секретність, але тепер, коли Талія знала, чим займається ЛГБТК+ клуб, ми не могли взяти свої слова назад. — Обіцяєш, що більше нікому не скажеш? — запитала я. — Якщо це пошириться, справжній винуватець *дізнається* про наше розслідування.

Талія притулилася спиною до дверей своєї спальні і здула малину. — Так, звісно.

Я важко зітхнула. Тайлер подарував мені теплу, заспокійливу посмішку, яка допомогла заспокоїти мої палаючі нерви, наче мазь. Під нами на підлозі сидів Салім, згорнувшись калачиком і намагаючись злитися з меблями в одне ціле.

— Гаразд, чудово. То який чай? — Ноа потер руки. — Її хлопець — гівнюк? Він *повинен* бути гівнюком, так? Не можна довіряти чувакам, чия зачіска витримала ураган 5 категорії.

Поки Салім кивав на знак згоди, Талія насміхалася. Здавалося, вона була щиро ображена цією пропозицією. — Що? Ні! Я мала на увазі... ну... — Вона схрестила руки, споглядаючи вершини своєї платформи Mary Janes³. — Боже, це як... Я відчуваю себе дуже неправильно, розкриваючи особисті деталі про мою найкращу подругу, але я дійсно хочу допомогти вам, друзі. Тому я не знаю...

— Ти можеш на нас розраховувати, Талія, — відповів Ноа. — Звичайно, я і мої друзі-підслуховувачі зараз є головними підозрюваними у замаху на вбивство, але я запевняю тебе, що твої секрети з нами в безпеці.

— Ноа! — прошипів Тайлер, штовхнувши його пальцем ноги.

Талія важко видихнула. — Ні, ти маєш рацію. Я не повинна приховувати від вас інформацію, тож давайте зробимо так: Я розповім вам дещо особисте про Кенлі, що, можливо, допоможе знайти того, хто її скривдив... якщо ви допоможете *мені* купити алкоголь для вечірки, яку я влаштовую пізніше.

— Ні в якому разі, — сказав Тайлер. Ноа почав протестувати, але Тайлер швидко продовжив. — Це означало б наражати себе на небезпеку, чого ми зараз не можемо собі дозволити.

Ноа застогнав. — А ти не можеш просто сказати нам, Тал?

Талія незручно зсунулася і спрямувала свій погляд на довільну точку на стіні. — Якщо я збираюся фактично зрадити Кенлі, мені потрібно щось натомість, щоб морально виправдати це. Я навіть не прошу багато за те, що ви отримаєте.

Я клацнула резинкою між пальцями. Рівномірний ритм, шльопання резинки по шкірі — все це допомагало мені думати. Тайлер мав рацію, що *ще більше* проблем із законом — це останнє, що нам потрібно, але... в той же час, нам потрібна була хороша зачіпка. І, схоже, що б там не було у Талії, це могло вивести нас на потрібного підозрюваного.

Я не могла дозволити, щоб ця величезна таємниця залишилася похованою.

— Думаю, ми повинні це зробити, — оголосила я. — Ми вже з'ясували, що нам усім є що втрачати, і не схоже, що хтось у правоохоронних органах збирається нам допомогти найближчим часом. Тож будь-які крихти, за які ми можемо вхопитися, будуть варті того, щоб їх отримати.

Група сиділа і слухала цю похмуру правду.

— Так, — зітхнув Тайлер, тремтячим поривом. — Гарзд.

— Давайте поїмо крихт! — підбадьорив Ноа.

— Тоді ми зробимо це, — сказала я, що змусило Талію заплескати в долоні від радості. Я поклала долоні на стегна. — Але ніякого міцного алкоголю. Ми купуємо тільки пиво. Супердешеве розбавлене пиво. — Я намагалася говорити так, ніби знала, про що говорю, хоча найближче до п'янства я була, коли випила забагато Dr. Peppers за три години сну під час останнього тижня навчання. Сподіваюся, що обмеження нашої покупки пивом зменшить ризик того, що на моєму сумлінні з'явиться "важке алкогольне отруєння всіх моїх однокласників". Здавалося, я робила це переконливо, бо Салім кивав на знак згоди.

— Круто, тоді побачимося десь за дві години. Мені треба зробити зачіску. — Талія похитала головою, її шовковисте чорне каре вже було ідеальним, наскільки я могла судити. Що, чесно кажучи, було не так вже й далеко. — Пізніше.

Потім вона повернулася до своєї спальні і знову грюкнула дверима.

Я нарешті глянула на свій телефон і побачила, що дзиччання, яке я чула раніше, насправді було пропущеним дзвінком і двома повідомленнями від нікого іншого, як Кенлі Стівенс.

Кенлі: Я відчуваю, що не дуже допомогла вам раніше, і мені дуже шкода. Мені б дуже хотілося, щоб я щось пригадала, але я не пам'ятаю.

Кенлі: Я подумала про це, і я дійсно хочу допомогти вам у розслідуванні. Дозвольте мені допомогти вам? 🙏

Я вимкнула екран і в роздумах постукала по ньому пальцями. Очевидно, вона *також* хотіла дізнатися, хто її скривдив, але в лікарні здавалося, що вона була цілком згодна з тим, щоб поліція поки що взяла справу в свої руки. То чому ж вона раптом так захотіла приєднатися до групи людей, з якими ворогувала цілий рік?

Що нам зараз дійсно було потрібно, так це інформація, а Кенлі, схоже, не мала більше нічого, чим би вона хотіла відкрито поділитися з нами, тож я була більш ніж щаслива ігнорувати її прохання втрутитися.

— О, Боже, — застогнав Тайлер, стискаючи перенісся, як розчарований батько. — Що, в біса, ми робимо?

— Ми скоюємо злочин, щоб, в ідеалі, довести, що ми його *не* скоювали, — пояснив Ноа.

Коли мій шлунок скрутився у тваринку з повітряної кульки, я заплющила очі й уявила собі злу морду директора Балларда, який розповідає ЛГБТК+ клубу, що ми, очевидно, винні, що ми вбивці, які прагнуть помсти, і, ймовірно, вчинять насильство і в майбутньому. Хоча придбання алкоголю в сімнадцятирічному віці було новим ризиком саме по собі, все це було б варте того, щоб стати на крок ближче до прощення моїх друзів.

— Ну, коли ти так кажеш... — Салім розсміявся, гучний, бурхливий звук пролунав у тісному коридорі будинку Кінг.

— Звучить ідеально, правда? Що може піти не так? — Ноа вистрілив у нього з пальчикового пістолета, поки Тайлер видавав ще один стражденний звук. — Давайте зробимо кілька злочинів.

На участь Ноа у "скоєнні злочинів" було негайно накладено вето в результаті демократичного голосування.

Першою думкою групи було залучити братів і сестер для допомоги в пошуках. Першим кандидатом був старший брат Саліма Ахмад — хоча їхня віра забороняла вживання алкоголю, сім'я Алі не була особливо релігійною, але він поїхав до Мічигану на навчання до коледжу. Іншим кандидатом була сестра Тайлера, яка порушувала правила, Міа, але, на жаль, вона також була непитущою і жила в комуні веганів-художників поблизу Остіна.

Нам більше не було кому купувати випивку. Клуб мав би робити це самостійно.

Зрозумівши, що Ноа навряд чи виглядає достатньо дорослим, щоб водити машину, не кажучи вже про купівлю алкоголю, ми вирішили, що його доведеться залишити на нашій місії. Ноа не був радий пропустити хаос, але, зважаючи на його схильність до підбурювання до хаосу, це, мабуть, було на краще. Тож поки він залишився, щоб допомогти сестрі підготуватися до вечірки — відсунути меблі, сховати зламані речі, налаштувати колонки, — Салім, Тайлер і я попрямували до місцевого QuikTrip на наших окремих машинах.

Моя Subaru, розвалюха, від якої було більше клопоту, ніж користі, не поспішала добиратися до заправки. Коли я нарешті заїхала на парковку, то

видихнула з полегшенням – вона була майже порожня. Це означало менше потенційних свідків, а також менше машин, в які я могла випадково врізатися, намагаючись припаркуватися. Зовсім не так, як я робила це багато разів раніше.

Я очікувала, що в магазині є камери спостереження, і, звісно ж, червоне світло блимало мені з-під брудного тенту. На щастя, я поміняла свої звичайні окуляри на затінені окуляри-авіатори, а Ноа допоміг заплести моє дике каштанове волосся таким чином, щоб, сподіваюся, зробити мене трохи менш впізнаваною, якщо станеться найгірший сценарій.

Я припаркувалася (дуже обережно) за кілька місць від Саліма, потім подивилася на вхід до магазину, де біля холодильника з мобільним телефоном у руці тинявся Тайлер. На ньому була одна з чорних кепок Ноа і велика куртка, яка обтягувала його тіло, і, відвернувши голову, я б ніколи їх не впізнала.

Салім вийшов з машини і підійшов до магазину, його яскраво-русяве волосся було заправлене під зелену бейсболку. Він ішов, засунувши руки в кишені толстовки і зсунувшись, як людина, яка явно намагається виглядати меншою.

Я повинна була почекати рівно хвилину, перш ніж зайти за ним всередину і прикинутися іншим, не пов'язаним з ним відвідувачем, але нерви почали давати про себе знати, і тому я, можливо, прийшла на кілька секунд раніше.

Я повільно відчинила двері, приглушивши дзенькіт дзвіночків, що сповіщали про мій вхід. Мій план полягав у тому, щоб триматися з іншого боку магазину, готовою надати допомогу, якщо щось піде не так.

Салім вже був у процесі завантаження алкоголю на прилавок. Очевидно, все це було йому знайоме – він мав фальшиве посвідчення ще з початку минулого літа, яке Ахмад дістав для нього зі знижкою, коли замовляв своє власне. Саліму було лише сімнадцять, але він легко міг зійти за дорослого завдяки своїй високій атлетичній статури та темній пилюці волосся на щелепі. Здавалося, він і справді зараз проходив повз, оскільки, наскільки я чула, касир ще нічого не сказав.

Усе йшло як по маслу, і я майже здивувалася, чому я так хвилювалася. Салім ставив пиво на прилавок, як професіонал, і я так пишалася його здатністю вчинити проступок класу С, що ледь не розплакалася.

Я постукала ногою по плямистій кахельній підлозі, втішаючись ритмічним стуком кожного ящика пива, що падав на прилавок, і визирнула у вікно, щоб перевірити, як там Тайлер. Але чомусь їх там уже не було.

Я просканувала тротуар, сподіваючись, що вони просто змінили місце, але Тайлера все ще ніде не було. У мене стислося в грудях, а мозок почав прокручувати в голові найгірші варіанти.

Що, якщо їх викрали? Вихопив далекобійник і запхав у машину ще до того, як камери встигли зафіксувати номерний знак? Забрали на небеса, як прекрасне ангельське божество, яким вони насправді були?

Ну, дещо з цього я, мабуть, можу виключити.

Я глянула на Саліма, коли мій телефон завібрував, і на екрані з'явилося нове повідомлення.

Тайлер: НЕГАЙНО! АБОРТ! БЛЯДСЬКА ВТЕЧА.

ЯК ВДАЛОСЯ УНИКНУТИ ВОРОГА

Коли ви отримуєте смс із закликом "тікати", перше, що ви робите, – це не тікаєте, бляха, а біжите. Потрібно кілька секунд, щоб прочитати текст, потім перечитати його ще раз, щоб переконатися, що ти все правильно зрозуміла, а потім подумати: "Зачекайте, я біжу від чого і куди, і чому саме?"

Саме з цих причин я вирішила не звинувачувати себе в тому, що сталося далі.

Директор Баллард увійшов до крамниці, супроводжуваний дисонуючим дзвоном дзвонів смерті. Або, можливо, дверних дзвінків.

Я швидко оцінила ситуацію. Тайлер пропав безвісти – сподіваюся, не загинув, а Салім все ще стояв за прилавком, повернувшись спиною до мене. Він не витягнув телефон, щоб зазирнути в груповий чат, тому й гадки не мав, хто стоїть у нього за спиною. Щодо мене, то я підозріло стирчала біля в'яленого м'яса, наче труп, яким я й була насправді.

Дідько. Я не знала, як відволікти Балларда, і не думала, що зможу достатньо сильно вдарити його Slim Jim'ом, щоб викликати безповоротну втрату пам'яті.

Я оглянула магазин у пошуках натхнення. Праворуч від мене вздовж стіни стояли автомати з напоями. Там були апарати для гарячої кави, кави з льодом, чаю, смузі...

Гаразд, з цим я можу працювати. Я *мусила* з цим працювати, бо Баллард прямував прямо до каси. Тож я глибоко вдихнула, підійшла до свого жахливого, хронічно фанатичного директора школи і смикнула його за рукав.

— Вибачте, пане, – сказала я з глибоким південним тембром голосу.

Сьогодні я, очевидно, мала грати роль "сільської дівки". Моя сукня в сільському стилі та коси доярки допомогли надихнути мене на цей доцільний, хоча й сумнівний, вибір персонажа.

— Пані? – відповів Баллард, дивлячись на мене зверху вниз. Я зробила все можливе, щоб відвернути обличчя, уникаючи прямого зорового контакту і тримаючи сонцезахисні окуляри щільно притиснутими до перенісся. Мій пульс стукотів у вухах так голосно, що я була впевнена, що він міг його якось почути.

— Ви не могли б мені допомогти на хвилинку? – попросила я. — Я не можу зрозуміти, як приготувати напій.

Він примружився на мене, і... ой-ой.

— Елеонора Фінкель? – сказав Баллард. Голосно.

І тоді Салім нарешті зрозумів, що відбувається. Я побачила, як він дивиться на Балларда, його вираз обличчя потемнів від жаху, перш ніж він розвернувся і

почав складати ящики з пивом на передпліччя, наче інтерпретація Дженги у студентському братстві.

Я прочистила горло. — Так, привіт. Вибачте, я репетирувала роль у шкільній п'єсі.

Це була цілковита брехня, натхненна тим, що Баллард пахнув *так само*, як брудний шкіряний диван, чийм запахом просякнуті лаштунки театру "Блекбокс" у Гіллв'ю. — Зрозуміло, — відповів він, не даючи чітко зрозуміти, чи вірить він цьому виправданню, чи ні.

Я змусила себе засміятися і почала відводити його від Саліма, можливо, одного з найвпізнаваніших і найяскравіших студентів, які коли-небудь відвідували Гіллв'ю, до бару з напоями. — Отже, у моєї молодшої сестри температура, і вона захотіла цього особливого коктейлю, який вона побачила в TikTok. І я вирішила дістати... — Я задумливо оглянула кожен з автоматів. — Фанта...на. Я мусила прийти і купити їй один, як подарунок. Але я сьогодні не дуже добре бачу через свого... окуліста. Очі. Розширені.

Баллард розгублено подивився на мене. *Чорт*. — Дуже шкода це чути. Але з цікавості, хто твій окуліст? Мій ніколи не працює на вихідних.

Я знову глянула на автомати з напоями. — Доктор... Пеппер. Точно! Вона чудова.

Він хмикнув, і я миттєво зрозуміла, що, можливо, облажалася — навіть не через мої жахливі фальшиві імена, а через те, що Баллард, мабуть, не повірить, що жінки можуть бути лікарями.

— То яка з цих кав нормальна? — продовжувала я. — Це частина рецепту.

— Ось тут, — відповів Баллард, підвівши мене на два кроки до автомата.

Це відволікло його на цілу мілісекунду.

— О, чудово, — пробурмотіла я, витягнувши шию. Але все, що я могла бачити від Саліма, — це його маківку, все ще схилену над касовим апаратом. Мені треба було краще подумати.

Баллард почухав ніс, підкреслюючи щетину волосся, що стирчала з кожної ніздрі. — Це особливий коктейль, кажеш? З кавою? Для твоєї сестри... Фантана?

— Е-е... — пробурмотіла я, усвідомлюючи, в яку яму я сама себе загнала. — Так, сер. Саме так. Мені потрібно почати з кави, а потім... чи можете ви допомогти мені з'ясувати, який з тих смаків у кутку є вишневим?

Не було жодного шансу, що він мені повірить, але принаймні моє відволікання спрацювало.

Я наливала каву в стаканчик, поки він не наповнився наполовину, внутрішньо проклинаючи, наскільки швидкою та ефективною була машина, в той час як Баллард хитав головою і кумедно пирхав. — Схоже, ти тут чудово справляєшся з усіма справами. Не буду заважати.

Він почав відходити, і я увійшла в режим повної паніки.

— Зачекайте! — сказала я, занадто відчайдушно, і побігла за ним. Щойно він повернувся до мене, я змусила свою руку похитнутися, і стаканчик з кавою розплескався по всій передній частині штанів директора Балларда.

— О, Боже! — закричав директор, хапаючись за передню частину штанів і розправляючи їх віялом. Здавалося, що це не допомогло, тому що він пішов прямо до автомата з льодом і розбив важіль ліктем. Але лід так і не з'явився.

Не маючи інших варіантів, Баллард пошкутильгав до автомату зі смузі і вилив напій прямо собі в руки, а потім, на мій жах, вилив його собі за пояс і на область промежини.

Касир вже рухався, прямуючи до Балларда з ключами від туалету. Салім також рухався, ногою відчиняючи двері і перекидаючи через поріг вежу з пивом.

— Вибачте, сер! – вигукнула я, а потім рвонула з магазину так, наче від цього залежало моє життя.

Бо цього разу воно справді могло залежати.

Ми повернулися приблизно за годину до початку вечірки. Я хотіла радіти, що ми досягли успіху і, таким чином, отримаємо цінну інформацію від Талії, але все, про що я могла думати, був тривожний образ просочених штанів Балларда.

А ще жахав той факт, що тепер у нього з'явилося ще більше причин ненавидіти мене. Я була майже впевнена, що Баллард не бачив обличчя Саліма, і не думала, що він може подати на мене до суду за те, що я "випадково" пролила на нього каву, але... з ним ніколи не знаєш. Як мінімум, він абсолютно точно знав, що я збрехала про шкільну виставу. Я була до біса підозрілою, і це був саме той тип поведінки, який директор хотів від мене бачити. Він *хотів*, щоб його викривлені, підживлені гомофобією переконання підтвердилися.

Я щойно дала нашому ворогу ще більше боєприпасів.

Тайлер, на щастя, не був викрадений, а просто ховався, зігнувшись на водійському сидінні їхньої Honda, тож наш від'їзд був швидким. Ще більш вражаючим було те, що всі троє залишилися неушкодженими – якщо не рахувати бейсбольну кепку Саліма, яка злетіла з нього на парковці.

Коли я припаркувала свою Subaru на вулиці Ноа, стало зрозуміло, що Салім до смерті хоче поговорити зі мною. Він вискочив зі своєї Audi і побіг до моєї Subaru, щоб грюкнути у вікно і одночасно смикнути за дверну ручку.

— Фінк! – закричав він, коли я спробувала вийти з машини, не вдаривши його. — Святе *лайно*!

Тайлер не відставав. — Що в біса сталося? – запитали вони, задихаючись від бігу. Вони зірвали бейсболки, щоб витерти піт з чола. — Я побачив, що ви двоє не встигли вчасно вибратися, і подумав, що ви загинули.

— Тайлере, будь ласка, знай, що я говорю повну і чесну правду, коли кажу, що Елеонора, проклята Богом, пролила гарячу каву на член Балларда.

— Я не хотіла... – Я відповіла кволо, мої слова заглушив несамовитий сміх.

— Я повинен негайно розповісти іншим, – прохрипів Салім, біжучи до входних дверей.

Сміх Тайлера поступово вщух, коли вони повернулися обличчям до Audi. Усвідомлення того, що Салім покинув нас, викликало важке зітхання. Тому що в той час як Салім був товстомускулистим і сильним, я мала статуру, яку можна було б з повагою назвати "людина з надувної трубки, що розмахує руками".

— Скільки ти можеш нести, Фінк? – запитав Тайлер.

Виявилося, що небагато. Зовсім небагато.

Через кілька хвилин я з болісним хрюканням впустила два ящики пива на кухонний стіл. Мої руки були схожі на порожні нейлонові трубки, що розвіваються на вітрі, і я все ще була настільки охоплена тривогою через магазин на заправці, що навіть не змогла оцінити, що потенційно каструвала нашого найбільшого ворога.

Той факт, що Баллард взагалі з'явився, свідчив про те, наскільки жахливо мені не щастило останнім часом, але ще більше – про те, наскільки до біса маленьким було наше техаське містечко.

Якраз вчасно, щоб запізнитися з допомогою, Салім підійшов до мене збоку.

— Гей, Фінк, – сказав він, притискаючи долоні до кухонної стійки. — Ти добре постаралася.

— Дякую, Сал. Ти теж чудово попрацював! До цього моменту, знаєш, – відповіла я.

— Ось що я отримую за те, що купую алкоголь, – застогнав Салім. — Я більше ніколи цього не робитиму.

Моя рука інстинктивно ковзнула до оголеного зап'ястя, але резинка для волосся, якою я зазвичай знімала стрес, була в моєму волоссі. — Тож, як ти думаєш, наскільки ми облажалися, що він мене впізнав?

Салім на мить замислився, стиснувши губи і працюючи виточеною щелепою. — Посередньо в дупі?

Краще, ніж добряче в дупі.

Можливо, наступного тижня Баллард дасть мені якесь паскудне покарання в школі, на кшталт залишення після уроків або обов'язку вичищати грибок на ногах, але принаймні він буде злитися на мене тільки за це. Моїх друзів буде врятовано завдяки моєму швидкому мисленню та равликовим рефлексам директора.

— Сподіваюся, інформація Талії того варта, – пробурчала я.

Раптом дуже нетерпляче, мурашки на моїх руках забігали, наче сліди вогняних мурах, я махнула Саліму, щоб він ішов за мною, і побігла до вітальні.

Талія, вихор блискіток і парфумів гарденії, розставляла пластикові стаканчики на розкладному столику в формації, яка явно не призначалася для фокусів. Ноа крокував позаду неї, тримаючи в руках важку декоративну вазу. Коли решта групи зібралася, Тайлер увійшов з повними руками різнокольорових м'ячиків для пінг-понгу і з ошелешеним виразом обличчя. — Як, у біса, можна мати нуль мішків для сміття, але *дев'яносто шість* рулонів паперових рушників? – бурмотіли вони собі під ніс.

"Жарт" Ноа про повторне використання туалетного паперу раптом став занадто реальним.

Я прочистила горло, щоб привернути загальну увагу. А коли це не спрацювало, я зробила це ще раз, а потім ще *раз*, доки це нарешті не спрацювало.

— Ми виконали свою частину угоди, Таліє, – наполегливо почала я. — Я не хочу більше чекати. Просто розкажи нам секрет.

— Так, розкажи нам секрет! – повторив Салім.

Талія завмерла, її блідо-блакитні очі стали скляними. — Гаразд. — Вона зітхнула. — Гаразд. Але пообіцяйте, що це залишиться в цій кімнаті.

Ноа поклав руку на серце. — Обіцяємо.

Талія покрутила одну зі своїх сережок-обручів і втупилася в підлогу. — Кенлі торгує наркотиками в школі.

Пауза.

Мені хотілося сміятися. *Кричати*. Ідеальна, справжня Кенлі Стівенс — таємний наркодилер? Такого не могло бути. Талія обдурила нас і повністю змарнувала наш час. Бо Кенлі була зовсім не такою, і вся клята школа це знала.

Чи не так?

Слова копа з попередньої ночі відлунювали в моїй голові: "*Кенлі Стівенс... Ви її знаєте?*" У певному сенсі я була впевнена, що знаю; вона була улюбленою добродійкою, чиею єдиною помітною вадою було те, що вона вирішила розпочати широку кампанію цькування проти мене. Але... В очах Талії був непідробний біль.

Можливо, репутація золотої дівчинки Кенлі була обманом.

— Ти знущаєшся з мене, — сказав Ноа, його щелепа відвисла.

— Ну, я змусила це звучати трохи драматичніше, ніж воно є насправді, — зізналася Талія. — Деякий час тому вона сказала мені, що продає Адді. Не тонну, але все, що їй прописали.

Я мало що знала про аддерол — лише те, що його часто використовували для лікування СДУГ і допомоги людям зосередитися. У моїй голові був кіношний стереотип про студентів, які приймають аддерол перед важливими іспитами або для того, щоб в останню хвилину написати складне есе. Щось подібне неодмінно мало статися і в Гіллвю. Але через Кенлі Стівенс? Це здавалося дивним ризиком для того, хто так далеко падав.

— У неї щось залишилося? — запитав Ноа, і Талія ляснула його по голові. — Ой, чувак.

Талія зітхнула. — Вона не дуже багато говорила зі мною про це, але, можливо, через дилерство вона потрапила в гарячу воду з людьми в школі. Може, вона планувала зізнатися або щось таке, або заборгувала комусь гроші. Я точно не знаю. Але це єдине, що має сенс для мене зараз, з точки зору того, чому хтось міг хотіти заподіяти їй шкоду.

Тайлер примружив очі і кивнув. — Отже, в школі є люди, які купували аддерол у Кенлі і могли мати щось проти неї за це. Ти знаєш, хто ці люди?

— Гадки не маю. Практично будь-хто зі школи Гіллвю.

— А хто буде на твоїй вечірці сьогодні, Таліє?

— Майже всі зі школи Гіллвю.

Тайлер підняв на мене брови, що було мовчазним повідомленням, яке було зрозумілим. Було дуже ймовірно, що люди, які могли б підтвердити слова Талії, люди, які знали про секрети Кенлі, будуть присутніми. Чорт забирай, була велика ймовірність того, що потенційний вбивця з'явиться в будинку Кінга. І, можливо, після вдихання всього купленого пива наші однокласники стануть ще більш розкутими, ніж зазвичай.

— Агов, Таліє? — почала я, раптом засоромившись. — Ми теж запрошені?

Талія посміхнулася так широко, що показалася лінія її ясен. — Звісно! Це просто звичайна вечірка перед поверненням додому — я буквально збиралася всім написати.

Ноа скрикнув і поставив вазу на стіл, щоб поплескати в долоні. Але його посмішка тривала лише кілька секунд, перш ніж впасти. — Стривай, а що, хтось із наших однокласників подумає, що ми образили Кенлі, і поб'є нас?

У мене стислося в грудях. Я навіть не думала про це.

Про плітки.

Хоча звичайні наклепи, яких я зазнавала від чирлідерів, зробили мене загартованою до бою, усвідомлення того, що ЛГБТК+ клуб звинувачують у спробі вбити Кенлі, ймовірно, поширюється навколо, поки ми розмовляли, змусило моє серце стукати аритмічним барабаним боєм. Хоча переслідування щодо мене були досить стриманими протягом останнього року, ці чутки не могли не викликати більш широкого розголосу. А здобути славу "Елеонори Фінкель – лесбійки з нашого класу, яка, можливо, також намагалася скоїти вбивство" – це не та спадщина, яку я хотіла б залишити після себе в житті.

Ще одна причина якомога швидше очистити своє ім'я.

Вираз обличчя Талії потемнів. — Ноа, якщо хтось спробує з тобою зв'язатися, просто дай мені знати, і я вижену його геть. Не хвилюйся про це, добре?

— Гаразд! – солодко відгукнувся він, відразу переконаний. — У такому разі, давайте почнемо вечірку! – Ноа знову підняв вазу в руки, і коли він покрутив її в руках, я помітила, що на посудині з'явилася металева бляшка.

— Це... – почав Тайлер.

Урна. Ноа простягнув її на відстань витягнутої руки, від чого ми з Тайлером відсахнулися назад. — Нам потрібно прибрати будинок і підготувати його до роботи. Отже, перше – хто хоче подбати про Заїда?

КОЛИ З'ЯВИЛИСЯ ПІДОЗРЮВАНІ

Я застрягла, піклуючись про Заїда.

Останні півгодини я провела в пошуках місця в гоблінській печері спальні Ноа, щоб заховати рештки його покійного дідуся. Я була впевнена, що кремація не дозволена в юдаїзмі, як алкоголь в ісламі, але я також була останньою людиною у світі, яка мала б коментувати чийсь стосунки з релігією.

Зрештою, я знайшла місце для Заїда під столом Ноа поряд з купою крихт від чипсів Pringles – не найпочесніше місце, але було багато іншої роботи, яку треба було зробити, щоб підготувати будинок Кінга до вечірки. Чи могла я сховатися в машині, як це зробив Салім, поки інші підмітали і мили підлогу? Так, але мій особистий моральний кодекс не дозволив би мені цього.

Коли гості нарешті почали збиратися, я затрималася біля вхідних дверей, намагаючись спостерігати непомітно, наче найбоягузливіший вишибала на світі. Мені не терпілося дізнатися про більш непривабливі подвиги Кенлі, але кожне обличчя, що входило до будинку, могло означати наш квиток на свободу, а могло бути й обличчям бісового *вбивці*.

Першою групою прибула надмірно захоплена, відчайдушно прагнуча догодити молодь, яка, напевно, наклала в штани від самої думки, що її запросили на вечірку до Талії Кінг. Вони стояли нервовою купкою навколо журнального столика, безуспішно перебираючи відкривачку, перш ніж здалися і перейшли на консервоване пиво. Навколо набігали десятки й десятки студентів, і, на відміну від типових вечірок популярного натовпу, список запрошених не пройшов жодної курації.

Можливо, мені вдасться уникнути приставань, якщо я просто сховаюся на видноті.

Найближче оточення, звісно, прийшло останнім. Компанія Талії складалася з типових футбольних спортсменів і кількох дівчат-гуру макіяжу з величезною кількістю підписників у соціальних мережах. Двоє з них уже вели трансляцію вечірки, знімаючи вбрання одна одної та регочучи з якихось внутрішніх жартів. Але в цій групі була одна особлива людина, на яку я чекала.....

І так, це був він. Дерек Гендель, з його пісочним волоссям кольору хвилі омріяного човна та оливково-зеленими очима, з обличчям, застиглим у широкій, як у кінозірки, посмішці. Дівчата, що роїлися навколо нього, нагадували мені хворобливих комарів, які переслідували околиці Ноа. Той факт, що так багато дівчат були в захваті від Дерека, включно з Кенлі Стівенс, незважаючи на те, що він і виглядав, і повадився, як відкинутий персонаж CW, змусив мене засумніватися у власному здоровому глузді.

Хлопець, що стояв поруч з ним, Джош Картер, був набагато менш відвертим виблядком. Він був харизматичним, високим і красивим, з широкими плечима і шовковистим чорним волоссям, закрученим в акуратні локони. Коли я бачила Джоша, то завжди згадувала, як він прийшов на допомогу після того, як мене заштовхали в шафку минулого року. Якби всі в школі були схожі на нього, мої хвилювання за майбутніх квір-дітей Гіллвю значно зменшилися б.

Щойно Джош увійшов, Талія стрибнула йому в обійми й поцілувала. Він підняв її навшпиньки у відповідь, міцно притиснувши до грудей. Голови зацікавлено повернулися. Інші учасники вечірки дивилися на них так, ніби вони були головними героями п'єси.

Потім я побачила вигорілий відбілений хвіст Шелбі Бартон позаду них і вирішила втекти.

Будинок Кінга ледве стримував нас усіх. Я відчувала, як підлога тремтить у мене під ногами, і думала, чи не прогинається старе дерево до кінця ночі. Це вже була найбільш переповнена вечірка, на якій я коли-небудь була, а вона ледве почалася.

Але я прийшла не для того, щоб розважатися.

Я піднесла пластиковий стаканчик до губ, вдаючи, що в ньому горілка, яку якийсь відчайдушний хлопець приніс Талії, як десятину. Настав час привести мої плани в рух.

Бзз. Бзз.

Я глянула на екран блокування, а потім перевела телефон у беззвучний режим, як тільки побачила, хто це.

Кенлі: Гей, я чула, що сьогодні буде велика вечірка. Бережи себе, дівчинко-сендвіч! І, будь ласка, напиши мені, коли зможеш.

На мить моє наївне серце закалатало від думки, що вона піклується про мою безпеку. Я суворо нагадала собі, що вона, мабуть, просто хотіла чогось від мене – допомоги, інформації чи чогось іншого. Але насправді, отримати трохи інформації про її життя та стосунки могло б бути дуже корисним зараз.

Елеонора: Вибач, була зайнята! На вечірці. Здається, я бачу тут декого з твоїх друзів? Але не знаю їхніх імен. Нагадай мені...

Кенлі: Може, Дерек Гендель?... Хіба вони схожі на Шаламе з комісійного магазину?

Я голосно пирхнула. Те, що Кенлі підсмажила власного хлопця, було несподівано, але дивовижно. Але ні, "дивовижно" було абсолютно *неправильним* словом, тому що Кенлі була *жахливою*. Вона регулярно дивилася на мене в коридорах, як у "*Сутінках*": "Ти смердиш лайном". Тому я не повинна бути...

Елеонора: Вибач, так, я напишу тобі пізніше, я думаю, він прийде сюди, щоб продати мені трохи вбивчого шоколаду зі своєї фабрики.

Кенлі: Боже, не дозволяй йому! Я не потураю його неетичним трудовим практикам!!!

Я задихаючись розсміялася в долоні.

— Айо, Фінк! — покликав Ноа з протилежного боку кімнати. У нього теж був стаканчик у руці, але, судячи з того, який він був рум'яний і розпашілий, його не наповнювали потайки водою, як мій стаканчик. Він був одягнений, як дідусь у сімейному круїзі, його гавайська сорочка розвівалася щоразу, коли він піднімав руки.

Я на мить заплющила очі, намагаючись відігнати думки про Кенлі. Бо навіть якщо у мене *починав* розвиватися Стокгольмський синдром через те, що вона здавалася мені хоч трохи кумедною, або... неважливо... я мусила зберігати ясну голову і зосередитися на розкопуванні її таємниць. І, перш за все, на порятунку себе і своїх друзів.

Я пробиралася крізь натовп, поки не опинилася досить близько, щоб поговорити з Ноа на більш стриманій гучності. — Що? — прошипіла я.

— Ми всі збираємося розпитати про Кенлі, так? З ким ти хочеш, щоб я говорив?

Я швидко склала список тих, хто може мати відношення до справи, але навряд чи зараз мучитиме Ноа. — Ну, я знаю, що ти дружиш з Джошем Картером. Можеш звернутися до нього?

У Ноа з колонок гримів плейлист поп-музики, а під час розмови він вигадливо пританцьовував під Кеті Перрі. — Гаразд, круто... Але перед тим, як я це зроблю, я хотів би дізнатися, чи можна мені морквяних паличок?

Я моргнула йому. — Морквяні... палички? Звідки?

— Ох. — Ноа відхлюпнув решту напою, а потім недбало витер рот рукою. — Ти завжди здавалася мені такою людиною, яка завжди носить із собою цілий мішечок морквяних паличок, аби в разі чого. На випадок гострої потреби.

— Так, звісно, — відповіла я. — Вибач, але в мене тільки що закінчилися. — Я вирішила не розповідати йому про мішок винограду, який зараз займає половину місця в моїй стьобаній сумочці. — Піду поговорю з Дерекком.

Хтось повинен був мати справу з Дерекком, особливо після того, як Кенлі згадала про нього, і були значно гірші варіанти, з ким можна було б поговорити, ніж з ним.

Ноа шанобливо схилив голову і перекинув свій стаканчик на мене. — Щастя тобі з цим.

Мені знадобиться більше, ніж просто удача, якщо я хочу таємно вивідати інформацію у хлопця-селюка Кенлі. Але, говорячи про "значно гірше"...

Залишивши Ноа напризволяще, я примудрилася наштотхнутися прямо на Шелбі Бартон.

Шелбі видала звук огиди і підняла руки в жесті капітуляції. — Фу. Відвали від мене, хижак. — Вона перекинула свій хвіст через плече, де стояла її подруга Адріана і хихотіла. — Ти теж хочеш мене вбити?

Адріані, очевидно, не було що додати, і вона дуже добре справлялася з роллю манекена Шейн. Запитати когось із них про Кенлі чи таблетки не могло нічого, окрім ескалації драми, тож єдиним реальним варіантом для мене була втеча.

— Вибачте. Я вже йду, — швидко сказала я, ненавидячи те, що сьогодні мені довелося зробити вибір на користь миру.

Мої очі знову знайшли Дерека. Він відірвався від своєї групи, блукаючи в загальному напрямку алкоголю. Нерви змушували мене підстрибувати на ногах, але це був також рідкісний момент, коли я могла побути з Дерекем наодинці. Тож я втягнула повітря і попрямувала до кухні, залишивши Шелбі незадоволеною і насмішкованою позаду себе.

Дерек взагалі не впізнав мене, коли я підійшла, навіть коли я стояла прямо в його особистій бульбашці, як повна дивачка. Я незручно прочистила горло.

— Дерек?

Він нарешті подивився на мене, але з виваженою незацікавленістю. — Га?

Здавалося, він зовсім не впізнав мене, що було чудово. Якби Дерек знав, що я була однією з підозрюваних у нападі на його дівчину, був шанс, що він просто звалить мене на землю.

— Мені потрібно поговорити з тобою хвилину. Наодинці.

Дерек подивився через плече в бік спалень у коридорі і посміхнувся. — Вибач, але ні. Я маю бути в інших місцях.

Мої щоки спалахнули яскраво-червоним полум'ям. — Все не так, — пробурмотіла я. — Я просто хотіла запитати, чи є у тебе... — Слова не виходили. О, Боже. Я була буквально занадто збентежена, щоб функціонувати. — Якщо у тебе є...

Губи Дерека скривилися, і він розсміявся так, ніби моя соціальна тривожність була найкумеднішою річчю, яку він коли-небудь бачила. — Як тебе звати, ще раз?

Чорт. — Елеонора...

— Ох! — Очі Дерека загорілися від впізнавання. Він схопив з прилавка банку пива і притиснув її до грудей. — Ха! Якщо це не знаменита *Елеонора*. Кенлі стільки про тебе розповідала. Тож так, показуй дорогу.

Ого. Звісно, так і було. Насправді, я була впевнена, що сміятися наді мною було одним з їхніх улюблених занять, які зближували їх як пару. Дерек, напевно, збирався спробувати проаналізувати мене в той самий час, коли я намагалася допитати його, що, на мою думку, було б справедливо.

Але принаймні він не бив мене в обличчя. Поки що.

Ми прослизнули через кухню до вітальні, яка на той час була повністю заповнена розгубленими дітьми Гіллвю. Спітнілі плечі штовхали мене, коли я прямувала до задніх дверей, які я намагалася тримати в полі зору як точку опори, поки мене кидало навколо, як гомосексуальний пінбол.

Я вибігла на прохолодне повітря, запах цигарок і диму вейпа, змішаний із сосновим ароматом. Кілька груп друзів були розкидані по траві на різних стадіях сп'яніння. Собаки були запряжені в кутку двору, і якась п'яна дівчина з довгими косами, можливо, першокурсниця, ворушила пальцем у їхньому вольєрі.

Я не висовувалася, сподіваючись, що нас тут ніхто не помітить, аж поки...

— Гей, це Фелон-ора?

Уф. Раптом "Дівчинка-сендвіч" здалася мені не такою вже й поганою. І навіть гірше за нове прізвисько було те, що людина, яка кричала на мене, була просто випадковим хлопцем — не чирлідером, як зазвичай.

Ненависть поширювалася, саме так, як я і боялася.

Я швидко повела Дерек в бік будинку, сподіваючись, що ніхто не піде за нами і не зірве мою місію.

Було дивно йти пліч-о-пліч з кимось, хто привертав до себе стільки уваги в школі, зовсім не так, як я. Дерек Гендель трохи залякував мене своєю непохитною впевненістю і стереотипно красивими рисами обличчя, хоча особисто мене він не приваблював. Мені здавалося, що я зустрічаюся зі знаменитістю або членом королівської сім'ї, і було щось жахливе в тому, що я відчуваю себе *меншою*, ніж мій ровесник.

— То що тобі потрібно? – запитав Дерек, роблячи ковток свого напою.

— Я хотіла дізнатися, чи є у тебе... що-небудь, – відповіла я. Як і очікувалося, він подивився на мене довгим, порожнім поглядом. Тож, щоб дійсно зрозуміти його, я нахилила голову вниз і підняла на нього брови.

— О! – відповів він, пирхнувши від сміху. — Ні, вибач.

Я примружилася на нього. Це була дивна гра, в яку ми грали. Те, як він дивився на мене зараз, його ідеально пропорційне обличчя, з якого капав поблажливий жаль, давало зрозуміти, що він був майже *радий* мене розчарувати.

— Знаєш, хто міг би?

— Ти маєш бути конкретною, – сказав Дерек. Він криво посміхнувся. — Ти ж не робила цього раніше, чи не так?

— Ні, – чесно відповіла я. Я намагалася звучати покійно, хоча все, чого я хотіла, – це огризнутися на нього, але я не могла дозволити Дереку і його глузливому ставленню збити мене з пантелику. — Я не знаю... Тобто, деякі мої друзі казали мені, що вони отримали якісь речі, які допомагають їм у навчанні. А у мене скоро великий тест з фізики, і якщо я не отримаю високу оцінку...

— Зрозумів. – Дерек озирнувся навколо, перевіряючи, чи немає спостерігачів. На щастя, здавалося, що всі були надто заклопотані курінням чи поцілунками на траві, щоб звертати увагу на те, що ми робимо. — Це був би ексклюзив Дерек Генделя. Але у мене є лише трохи.

Мій пульс різко прискорився, пульсуючи в ший. Я ніколи не очікувала, що зайду так далеко, припускаючи, що Дерек перенаправить мене до когось іншого – свіжого імені в нашому списку для розслідування. Однак було зрозуміло, що якщо Кенлі продавала аддерол у школі, то до цього міг бути причетний і її коханий.

Чорт. Я взагалі-то купувала наркотики прямо зараз.

— Скільки? – запитала я, витираючи спітнілі долоні об спідницю.

— Зачекай, – відповів Дерек, поплескуючи вільною рукою по кишнях. — Можу заприсягтися...

О, слава *Богу*.

— Знаєш, що? Насправді все гаразд, – втрутилася я. — Я щойно зрозуміла, що все одно забула свій гаманець. – Я випустила напружений сміх, який звучав більше як хрип. — Вибач.

Дерек глянув на мою сумочку і якимось дивно на мене подивився.

— Там в основному тільки виноград, – пояснила я, постукуючи по сумці.

— Гаразд. – Він знизав плечима, а потім відвернувся.

Але розмова мала відбутися зовсім не так, як передбачалося.

Це був, мабуть, мій єдиний шанс залишитися з Дерек наодинці, і я збиралася дозволити йому вислизнути крізь пальці. Він був клятим *хлопцем*

Кенлі, і це робило його нашим найціннішим підозрюваним у нападі на неї на даний момент. Особливо враховуючи те, що він, очевидно, забув відвідати її в лікарні, не кажучи вже про те, наскільки сумнівним було те, що Кенлі все ще була з ним, незважаючи на те, що він був абсолютно паскудною людиною.

— Зачекай, Дереку! – гукнула я, відчайдушно махаючи йому рукою, коли він попрямував через галявину.

Він зупинився, його піщано-каштанове волосся розвівалося, наче окрема істота. — Мені справді треба йти, – сказав він, примруживши очі, і в голосі його бриніло роздратування.

Я зробила крок вперед, послизнувшись на вологій траві і мало не впавши на сідниці. — Я сьогодні бачила Кенлі, – випалила я. — Чому ти не відвідав її?

Це привернуло його увагу.

Дерек розвернувся і підійшов ближче до мене. Потім ще ближче.

Тепер він був так близько, що кедровий аромат його одеколону проникав у мої легені. Ніздрі Дерек роздувалися, а вираз його обличчя говорив мені, що один невірний рух – і він вирве мені все горло. Я інстинктивно зробила кілька кроків назад від страху.

— Тримайся до біса подалі від моїх справ, – сказав він отруйним язиком. Його кулаки, тепер стиснуті, злегка піднялися. — *Елеонора*.

І перш ніж я встигла відповісти, він кинувся навтьоки через задній двір.

Я тільки що все зіпсувала.

Ти нікчема, прошепотів знайомий голос у моїй підсвідомості, але я не мала сил прогнати його. Я притулилася до стіни, дряпаючись лобом об цеглу, і відчувала, як кожна унція впевненості покидає моє тіло в реальному часі.

З-за рогу будинку висунулася чиясь голова, м'яке овальне обличчя з гострими золотисто-карими очима мерехтіло у світлі місяця: Тайлер Фуентес. Але якщо вони й намагалися врятувати мене, то, на жаль, було вже надто пізно.

— Фінк, з тобою все гаразд? – запитав Тайлер, повільно наближаючись, ніби я була полохливою безпритульною твариною, яка ось-ось втече. На мою радість, їхній "режим вечірки" означав розстібання одного-єдиного гудзика на їхній офіційній сорочці.

Я закусила губу. — Здається, я в порядку. А що?

— Я бачив, як ти повернулася сюди з Дерекком, і дуже хвилювався за тебе. Я не знав, чи він... – Тайлер потер рукою потилицю, відводячи погляд у бік трави. — Я просто не хочу, щоб ти була наступною людиною, яка постраждає.

Я раптом опинилася в небезпечній близькості до сліз. Я навіть не замислювалася про власну безпеку, але Тайлер не тільки турбувався про мене, але й вони дійсно піклувалися про мене. Я завжди вважала, що їхня захисна природа, можливо, пов'язана з турботою про молодших братів і сестер, але вони ніколи не забували поширювати її на мене. Не втримавшись, я стрибнула вперед і обійняла їх.

Плечі Тайлера розслабилися, їхні руки обхопили мою спину і міцно стиснули. Ця мить повернула мене на перший курс, коли були тільки я і вони проти всього світу. Тайлер був моїм єдиним справжнім другом, і вони були для мене таким же безпечним місцем, як і наш клуб.

Я довго розгойдувала їх туди-сюди, перш ніж нарешті відпустила. На той час напруга в плечах Тайлера повністю зникла. Відчувалося, що ми обоє дуже потребували цих обіймів, чесно кажучи.

— Зі мною все гаразд, — запевнила я їх. — Я говорила з Дерекком, і, можливо, випадково розлютила його, і тепер він знає, що я винюхую, і може вбити мене, але так, все добре.

На обличчі Тайлера промайнула тривога. — Треба було попросити Саліма зробити це. Протистояти Дерекку самотужки було надто ризиковано, Елеоноро.

Вони були праві — я просто не могла ясно мислити. Чи була вода в крані в будинку Ноа отруєна, чи що?

— Але я отримала деяку інформацію, — сказала я. — Думаю, Дерек допомагає Кенлі з аддеролом, тому що він був у двох секундах від того, щоб продати мені таблетки, і я також думаю, що, можливо, тільки вони вдвох продають їх у школі. Він назвав це "ексклюзивом Дерекка Генделя", що... я навіть не можу зараз зрозуміти, наскільки це жорстоко.

— Це має сенс. Ми з Ноа говорили з Джошем Картером, і він справді не мав жодного уявлення, про що я говорив, коли згадував про аддерол. Можливо, тому, що якщо це постачання лише для однієї людини, безпосередньо від лікаря, це не буде великою операцією... — Вираз обличчя Тайлера змінився на полегшення. — Чесно кажучи, це було набагато простіше, ніж я думав.

Заява, яка означала остаточність.

— Зачекай... — Я заламала руки, затримуючи свою відповідь на кілька марних додаткових секунд. — Ти справді думаєш, що Дерек скривдив Кенлі, так? Тому що я була трохи несерйозною, коли говорила про те, що він збирається мене вбити.

Тайлер кивнув. — Для мене це очевидно. З цими стосунками точно щось відбувається, і одна річ, яку я засвоїв, вивчаючи право, полягає в тому, що коли комусь завдають болю, то найчастіше це робить хтось із близьких.

Я подумала про те, як Дерек подивився на мене наприкінці нашої розмови. Він був настільки розлючений, що я майже очікувала, що він вдарить кулаком по цегляній стіні з такою силою, що піде кров. Мене насторожило те, як швидко він змінив своє ставлення до мене як до "крутого чувака" на агресію.

Для мене не було нічого страшнішого за несамовитого білого хлопця.

Ноа і Салім мали почути, що ми з'ясували, щоб ми всі могли обміркувати, що робити далі. Я зробила кілька кроків до задньої частини будинку, до дверей внутрішнього дворику, що вели назад на вечірку, але була відрізана маленьким хлопцем, який промчав через галявину до будинку, наче його дупа була у вогні. Щось у його акуратному, відтіненому маслом волоссі та лялькових рисах обличчя здалося мені знайомим.

І тоді мене осяяло.

— Тайлере, — повільно почала я. — Це той хлопець з фотографії?

Але Тайлер, миттю схопивши мене за руку, вже був у русі.

ЯК ВСЕ ПІШЛО ШКЕРЕБЕРТЬ

Ми вдвох пробралися крізь натовп усередину, Тайлер ухилявся від рандів, які намагалися затягнути їх у свій кальян, а я намагалася не посковзнутися на сумнівних калюжах на дерев'яній підлозі.

— Ти його бачиш?— кричу я, перекикуючи спотворені ритми Леді Гаги.

— Ні, здається, ми його загубили! – закричав Тайлер, відскакуючи від крісла і ледь не втрачаючи рівноваги.

Враховуючи, що ніхто з нас навіть не знав імені цього хлопця, його буде надзвичайно важко відстежити після сьогоднішнього вечора – якщо тільки я не хотіла наступного тижня повзати по аудиторіях першокурсників. Ніби мені не вистачало ще якихось причин, щоб мене сприймали як злочинницю.

Я підстрибувала, скануючи голови, але Фото Малюка вже поглинув натовп. — Прокляття, – прошипіла я собі під ніс.

Ми з Тайлером безцільно блукали кілька хвилин, починаючи хвилюватися, що втрачаємо занадто багато часу і нас обов'язково вихопить з натовпу інший хуліган, аж поки не почули вигук "ФУЕНТЕС-ФІНКЕЛЬ!" з боку фасаду будинку.

Ми проштовхнулися крізь те, що здавалося заклинальним колом п'яти дівчат-відьом, які оточували свічку, перш ніж дісталися до групи наших друзів. Салім привернув мою увагу першим – на його лобі виступив піт, і він здавався захеканим, наче щойно танцював до упаду. Сторонні могли б подумати, що він п'яний, але як його друг, я знала, що Салім просто постійно так поводить. Ноа стояв поруч з ним, виглядаючи явно розпусним; він широко і ліниво посміхався, верхня частина його сорочки була розстебнута, а до губ був приклеєний стаканчик соло.

А з іншого боку від Саліма: Фото Малюк.

— Іди познайомся з нашим новим другом! – нерозбірливо промовив Ноа, жестом показуючи на дублера з *Книги Мормона*.

— Привіт. – Хлопець скривився, а потім помахав рукою. — Я Тімоті Бентон.

— Тім щойно розповідав нам про те, що він точно не вбивця.

Я ввічливо кивнула Тіму.

— Він зберігає сімейні фотографії у своїй шафці, і думає, що одна могла випасти з рюкзака або щось, – втрутився Салім, м'яко погладжуючи Тіма по голові.

— І він може довести, що він теж був на вечірці! Розкажи їм те, що щойно сказав мені, Тіммі.

Тім зітхнув, його тіло потроху втягувалося в себе. — Я бачив, як Салім бився з Божевільною Жабою. І він зробив особливий рух, коли ритм знизився, за межами звичайної хореографії. Ніхто інший не міг так трясти, як він. Він був там найкращим.

Салім заплющив очі й посміхнувся, виглядаючи самовдоволеним, яким я його ще ніколи не бачила. — Бачиш? Абсолютно невинний.

— Ти вільний, Тіме, — сказав Ноа, і світловолосий хлопець, не сказавши більше ні слова, побіг до ванної кімнати.

Зрештою, фотографія була червоним оселедцем. Мене це влаштовувало — я не надто переймалася глухим кутом. Не зважаючи на те, що Дерек з кожною хвилиною ставав все кращим підозрюваним. — Дерек фактично зізнався мені, що продавав аддерол, перш ніж втік, — сказала я своїм друзям. — Він виглядає як наша найкраща перспектива. Але все одно у нас немає реальних доказів, що це був він. Можливо, ми зможемо пошукати їх у школі в понеділок.

— Ви всі молодці! — вигукнув Ноа, плескаючи в долоні. — Ми зробили це!

Тайлер занепокоєно насупив брови. — Так, я думаю, що ми повинні простежити за Дерекком пізніше, а зараз просто закінчимо на сьогодні... Принести всім води?

Але наші друзі повністю проігнорували останню частину — натомість Салім підхопив Ноа на руки і поніс його, як наречену, до центру танцюючого натовпу, при цьому вони обидва вигукували і кричали.

— Будь ласка? — слабо додав Тайлер, але вони вже пішли.

Я зітхнула. *Хлопці.*

У цій частині будинку повітря пахло запахом тіла та електронних сигарет з манго. Більшість моїх однолітків товклися в одній великій брудній купі біля запечатаного каміна, але деякі групи друзів-супутників трималися за зовнішні стіни, наче на атракціоні "Гравітрон". Було спекотно і *шумно*, і мене вразила нудотна суміш соціальної тривоги і звичайного занепокоєння.

Тайлер дивився на мене з цікавим виразом обличчя. — А, ну, до біса, — сказали вони, скривившись у посмішці. — Ходімо, Фінк. Давай потанцюємо.

Вони взяли мене за руку і потягли до натовпу. Я намагалася не хвилюватися про те, що мене знову зачеплять — принаймні, Тайлер був зі мною, а вони цілком здатні випотрошити людей своїми словами, якщо знадобиться.

Грала повільна пісня, і багато хто з тих, хто танцював, ставали в пари. Це видовище викликало у мене щасливе, тремтливе відчуття, схоже на ту святкову радість, яка з'являється в магазинах щоосені, коли в них з'являються пряники зі смаком імбиру. Незважаючи на суворі реалії побачень лесбійок на нетолерантному Півдні, я все ще була романтиком у душі, уявляючи себе та іншу дівчину, обнявшись у натовпі, сміючись і похитуючись у такт музиці.

Забавно, що єдина дівчина, яка спілкувалася зі мною останнім часом, була до біса ненадійною.

Я уявила, що було б, якби Кенлі була тут: вони з Дерекком, без сумніву, теж би танцювали. Її тіло стало б частиною цього колективного ритму, точність чирлідери — її безтурботним рухам. Його надмірна кількість гелю для волосся, що виблискує над нею, як рідке зоряне світло...

Це була дивна картина, безперечно.

Але не кожна пара була парою – на краю групи Салім підняв Ноа на плечі, слухняно тримаючи меншого хлопця за гомілки, поки той п'яно хитався туди-сюди.

Музика грала дуже тихо, і я чула майже шепіт Тайлера. — Поглянь на цих бовдурів. Я просто думаю, що це добре, що вони вміють розважатися.

— Ніщо не заважає тобі приєднатися до них, – нагадала я, перекидаючи свою порожню склянку з водою.

— Справа не в цьому, я... – Тайлер затнувся. Їхні посмішки зникли, а рот смикнувся від хвилювання. — Я просто не можу перестати думати про те, що з нами станеться. Навіть якщо ми знайдемо якісь конкретні докази проти Дерека, що, якщо його багата сім'я відкупиться від правоохоронців і все це зникне? Що, якщо, що б ми не робили, ми ніколи не зможемо повністю очистити наші імена через ці корумповані інституції?

Я притиснула руки до грудей, намагаючись знову не злякатися. — Я теж про це думала. Не тільки про те, що станеться з нами, але й з усіма квір-дітьми, які прийдуть після нас. Ми ніби самотужки відкинули права геїв ще на десять років назад.

Тайлер похмуро засміявся. — Так. Чесно кажучи, на нас постійно тиснуть, щоб ми були ідеальними. Ніби наші помилки не тільки наші – вони якимось чином стають відображенням всієї нашої спільноти. Так до біса важко жити, Елеоноро.

— Саме так! І я знаю, що ти переживаєш, що розслідування вплине на твою програму для майбутніх юристів, але це не допоможе.

— Юридична стипендія, так, – пробурмотів Тайлер, голос у нього тріщав. — Це моя сходинка до Гарварду, і вона дозволила б мені навчатися на бакалавраті без неможливих кредитів, але тепер... я не знаю. Моя сім'я пишатиметься мною, незважаючи ні на що, але я здатен на більше, Елеоноро. Я довів собі, *всім*, що заслуговую на найкращий постріл у свої мрії, тож навіщо погоджуватися на щось менше? Але мені починає здаватися, що вся наша ситуація йде по спіралі вниз, і ми всі застрягнемо в цьому сраному містечку до кінця наших днів. Вибач, я знаю, що це похмуро.

— У мене є надія для нас, – наполягала я. — Я вірю. Обіцяю тобі, я зроблю все можливе, щоб переконатися, що з нами все буде гаразд. Тому що це те, що робить президент клубу. – Похмурий вираз обличчя Тайлера трохи спав, і вони розсміялися.

Я зберегла свій кам'яний, фальшиво-сильний фасад, незважаючи на липкий безлад, що ховався під ним. Якби я була повністю чесною з Тайлером, пояснила, що ніколи не пробачу собі, що втягнула їх у цю ситуацію, доки не зможу все дивом виправити, вони б зробили доброзичливе "агов, Фінк, перестань звинувачувати себе". Що змусило б мене почуватися ще гірше, насправді. Мені довелося б виправляти свої помилки, роблячи все знову добре, і це було б неминуче.

Тайлер м'яко посміхнувся, замислившись, а потім показав на стелю. — Слухай, – сказали вони. Мені знадобилася мить, щоб зрозуміти, що вони мають на увазі.

Грала моя улюблена пісня.

Моє обличчя засвітилося, а Тайлер розсміявся, коли я видала запаморочливий вереск. Можливо, це було те, що мені зараз було потрібно, поки я чекала на відповіді. Тимчасове відволікання.

— Ти ж хотів потанцювати, так? — запитала я.

— Якщо можна, — відповів Тайлер, взяв мене за руку, і ми покружляли разом до краю натовпу. Але потім футболіст з мого класу англійської мови вривався в нас, коли ми танцювали, і Тайлер полетів прямо в Саліма.

— Ой! — Салім буркнув, ловлячи їх за плечі.

Ноа зісковзнув зі спини Саліма, бурмочучи щось сповнене лайливих слів, в той час як Салім продовжував тримати Тайлера. Тайлер виглядав приголомшеним, не кліпаючи, з трохи розтуленими губами. — О, привіт, — сказали вони, дивлячись на Саліма зоряними очима.

Тим часом я з усіх сил намагалася утримати Ноа у вертикальному положенні. Він продовжував падати на підлогу, наче втратив усі свої кістки або, що більш ймовірно, його тіло досягло 100-відсоткової рідкої маси після всього цього алкоголю.

— Мххмммхмхмхм, — сказав Ноа, і я ввічливо кивнула, наче розуміла, що він мав на увазі.

— Гей, Тайлере, — схвилювано сказав Салім. Він потягнув їх вперед, притискаючи їхні обличчя до своїх спітнілих грудей. — Ти тут!

Тайлер повернув обличчя вбік, хапаючи ротом повітря. — Е, так, — заїкнулися вони, бежеві щоки потемніли від помітного рум'янцю. — Привіт, Сал.

Поки інші двоє були зайняті, дивлячись один на одного, я відчула, як Ноа смикнув мене за руку. — Щось мені не добре, — застогнав він.

— Чорт! — Я негайно почала витягати його з купки тіл у напрямку до коридору. Але через те, що мені довелося нести всю його вагу, це зайняло цілу *вічність*. — Ноа, не блуй, — благала я.

— Ніколи, — наполягав він, але від мене не вислизнуло, що він схопився за живіт.

Мені стало дуже шкода себе.

Я штовхнула Ноа за лопатки, ведучи його, як хиткий візок зі зламаним колесом, поки він не зупинився перед кімнатою Талії. — Ні, не ті двері, дурню. Ванна кімната навпроти, — спробувала сказати я.

Але Ноа вже відчинив двері.

Спальня була залита неоновим світлом, і я примружилася, побачивши яскраву поверхню — це була дошка, яку, очевидно, сховали тут під час вечірки. Мої очі все ще звикали, але я також могла сказати, що ми були не самі. Виглядало так, ніби в кімнаті Талії було вже дві фігури.

Точніше, дві постаті в *ліжку* Талії.

Я побачила широкі плечі, вилицювате обличчя і безладне волосся пісочного кольору. Дерек Гендель.

Насправді, це було навіть занадто — Дерек Гендель.

У нього на колінах сиділа напівгола дівчина з чорним каре, і коли вона повернула голову до дверей, білки її очей яскраво блищали на тлі димчастого макіяжу, що обрамляв їх.

Талія Кінг.

Талія Кінг і Дерек Гендель. Найкраща подруга Кенлі і хлопець Кенлі.

Ноа тримав двері відчиненими однією долонею, роззявивши рота від цього тривожного відкриття, а потім лише раз заковтнув блювотний ком, перш ніж його вирвало на килим Талії.

Щоб укласти Ноа в ліжку, потрібно було спочатку розплутати купу брудних простирадл, що нагадували щурячого короля, обережно пересунути стос напівзакінчених акварельних малюнків на його стіл і переступити через стоси банок з-під Pepsi (вибір газованої води, як не дивно, був найбільш тривожною частиною всього цього). Але я зробила це. Ура!

Безшумно зачинивши за собою двері, я прокралася в коридор, зупинившись на хвилину, щоб перевести подих.

І ось... це сталося.

Дерек і Талія, роблять гидоту. Сподіваюся, Ноа не згадає цю деталь вранці – я хотіла б, щоб і мені не довелося. Мій розум хотів применшити значення цієї події, можливо, щоб зробити її менш болючою, але вона була справді величезною. Наче простирадла Ноа, це був ще один брудний, перекручений шматок великої картини, яку ми намагалися розплутати. Можливо, Дерек і Талія хотіли вбити Кенлі, щоб натомість бути разом?

Звичайно, ця думка звучала дещо екстремально, але хіба замах на вбивство вже не є екстремальним вчинком?

У вітальні Тайлер і Салім запихали десятки банок з-під пива, стаканчиків соло та інших атрибутів вечірки в пластикові пакети Walmart, а потім викидали їх за двері у смітник на задньому дворі. І те, і інше виглядало так само зношеним, як і я – але з іншого боку, про більшу частину сміття вже подбали. Основними проблемами були кілька... *загадкових* плям, і... що ж, Талія могла прибрати за собою своє лайно.

Дерек пішов разом з іншими учасниками вечірки одразу після того, як я зайшла до них. Талія все ще була замкнена у своїй кімнаті від сорому і, сподіваюся, була дуже вдячна, що ми взяли на себе відповідальність прикрити дупи близнюків Кінг до того, як їхні батьки повернуться додому, коли б це не сталося.

Я видула малину і зібралася з духом, подумки готуючись взяти рулон паперових рушників і промокнути коричневу пляму від Роршаха на килимі у вітальні. Принаймні вранці ми не йшли до школи, а неділя була б гарним часом для ЛГБТК+ клубу, щоб перегрупуватися і обговорити наступні кроки для нашого розслідування.

Але спершу, можливо, я трохи приляжу на дивані. На хвилину чи дві.

Пройшовши до вітальні, я відправила мамі швидке повідомлення, що проведу ніч у Ноа через інцидент, пов'язаний із змаганням на Маріо-вечірці. Я просто не міг уявити, як у такому виснаженому стані безпечно доїду додому. Після того, як я натиснула "відправити", мої незграбні пальці приземлилися на серію пропущених повідомлень від Кенлі Стівенс.

Кенлі: Як пройшла вечірка?

Кенлі: Будь ласка, скажи мені, що ти не стрибнула в шоколадну річку.

Кенлі: У мене був блог, де я підраховувала \$\$\$ штрафи за порушення правил охорони праці Вонки, лол, це було трохи соромно. Думаю, він сягнув 1 мільйона доларів ще до того, як Умпа-Лумпа з'явився на екрані.

Кенлі: Ні, але серйозно... все в порядку?

Я, напевно, повинна була б відповісти, але придумати, як поводитися з Кенлі та її побічними справами, які вона приховувала від мене, вимагало б навіть більше мозкових зусиль, ніж керування автомобілем.

Як би сильно я не хотіла отримати посилення на той блог.

— Фінк! – вигукнув Салім, побачивши, як я увійшла до кімнати, а потім одразу ж впала в напівзручне положення на підлозі. Він упустив сумку з бляшанками, одна з яких вирвалася з-під кришки, і з неї капала рідина, котячись по підлозі. — Зачекай, ти ще побачиш, що Ті зробив з...

Я не почула решту речення, бо вже втрачала свідомість.

ЩО ЗРОБИЛА ПОЛІЦІЯ

Я прокинулася від того, що тепле сонячне проміння обпікало мені повіки, а голова стугоніла не від похмілля, а від недосипання. Я перевернулася на дивані, уткнувшись обличчям у запорошену крихтами подушку, і застогнала.

Віддалений звук прорізав післявечірню, ранкову тишу будинку. Спершу я подумала, що це відгук одного з динаміків Ноа, або, можливо, шум у вухах, якого я завжди боялася, намагається вперше проявитися. Але тихий, пронизливий вереск тільки нарастав у гучності, змушуючи мене нарешті розплющити очі.

Світло, що осяяло мене, було не золотистим, а миготливим червоно-синім. Поліцейські ліхтарі.

Вони били крізь передні вікна, наче світлові сигнали для найпаскуднішої сценічної постановки всіх часів і народів. Завіса піднята для *мюзиклу АСАВ*.

Я лежала там, залита фіолетовим світлом, прилипла до дивану, і не мала сил ні тікати, ні ховатися. Мої друзі почали ворухитися, бурчати і шелестіти ковдрами, коли я почула важкі кроки, що ступали по ганку Ноа. Все, про що я змогла подумати, було те, як все погано, що все добігає кінця ще до того, як у ЛГБТК+ клубу з'явився шанс по-справжньому поборотися за себе.

— Нарешті, – прокричав Салім, піднімаючись з підлоги. — Це мій Uber Eats?

Бідолашне, миле дитя.

Усе, що відбувалося далі, я сприймала відсторонено, клінічно.

Ніхто не змушував нас вдягати наручники чи ті помаранчеві комбінезони. Поліцейський відділок нагадував мою колишню середню школу, заповнену переважно класами, а не тюремними камерами, як я припускала. Ноа був такий похмільний, що буквально не міг відкрити рота. Офіцер, з яким ми застрягли, з великими вусиками, мусив ходити за Салімом до туалету, щоб переконатися, що той не спробує втекти через вікно.

Я робила всі ці спостереження спокійно, наче це був сюжет телевізійного шоу, за яким я намагалася слідувати, а не моє реальне, фактичне життя. Я не могла по-справжньому засмутитися, коли все це здавалося не більше, ніж дивним сном, маревним станом, в який я поринула після довгого, виснажливого дня, коли я не виспалася.

На жаль, нас з друзями розділили, ймовірно, для того, щоб ми не могли змовитися про якусь брехню, і в цьому величезному порожньому поліцейському

класі залишилися тільки я і офіцер Стейч. На стіні за його головою висів техаський прапор, що дуже нагадував мені кімнату нашого клубу в школі. За винятком того, що в Гіллвю не було високотехнологічних смарт-дошок і не пахло мокрим конем.

Хороша новина полягала в тому, що офіцер, схоже, не усвідомлював (чи не зважав?), що ми щойно мали вечірку з алкоголем, незважаючи на наш абсолютно жалюгідний стан.

Погана новина полягала в тому, що цей візит поліції стосувався лише Кенлі Стівенс.

У мами мало не стався серцевий напад.

— Ви приходили до мене додому, шукаючи мене? — запитала я, раптом згадавши, що таке відчувати страх.

Офіцер через стіл похитав головою. — Ми отримали наводку, що ви будете разом. Пощастило, що ми взяли вас усіх в одну купу.

Наводка? Боже, це означало... що хтось на вечірці настукав. Моєю першою здогадкою була Шелбі, оскільки я буквально зіткнулася з нею вчора ввечері, і вона була дуже схожа на Карен на тренуваннях, яка вміє натискати на спусковий гачок. Хоча, частина мене задавалася питанням, чи не могла це бути Кенлі, яка повернула підступний хід.

Чорт.

Поліцейський і виглядав, і говорив, як людина, що купила весь свій гардероб у взуттєвому магазині Cavender's Boot City. Навіть його обличчя мало шкірясту, плямисту текстуру старого черевика. Поки що він здавався... *нормальним*, але я б воліла, щоб там були мої друзі.

Я ламала голову над тим, що я повинна була запитати в цій ситуації. — Мене затримали? Я під арештом?

— Ні, ні. Послухайте, я буду з вами відвертим. — Шок від людини, чийм єдиним прапором гордості був, напевно, американський прапор. — Я знаю, що вас усіх вже допитували раніше. Але обставини з того часу дещо змінилися. Ми вже переходимо до наступних етапів нашого розслідування.

— І що це означає для нас?

Він відкинувся назад і поправив свій значок, на якому було написано ГІЛЛ. Мені не хотілося його так називати. — Тепер, коли коло осіб, які нас цікавлять, звузилося, ми розпочнемо більш ретельний процес допиту і визначимо, чи є достатньо доказів для висунення кримінальних звинувачень. — Він нахилив голову, коли йому прийшла в голову думка, і його рот стиснувся в тонку лінію. — Знаєш, у твоєму віці тебе можуть судити як дорослу людину.

Кримінальні звинувачення. Судити як дорослу людину. Тайлер мав рацію, що ситуація загострюється, причому небезпечно швидко. Я розмірковувала над тим, щоб перекласти провину на когось іншого, можливо, вказати на Дерека, але це, напевно, лише зробило б мене ще більш підозрілою, без вагомих доказів.

Поліцейський з раптовим стуком впустив свій товстий блокнот на стіл. — Як я *вже* згадував, ми отримали нещодавню наводку. Цей свідок сказав, що ваша група планувала вбивство.

В уяві постала картина насмішок Шелбі та Адріани на вечірці, що збігалися з глузуванням.

— Це зовсім неправда, — заперечила я, з розчаруванням в очах. — Послухайте, мене і моїх друзів цькують у школі, ясно? Цілий рік нас намагаються зробити нещасними... через те, що ми нетрадиційної орієнтації. І вони думають, що ми намагаємося нав'язати їм це якимось чином. Ваш "свідок" бреше вам, тому що вони просто хочуть вигнати нас зі школи.

Офіцер прищмокнув язиком. — Але хіба в наш час діти не сприймають геїв як нормальних людей?

Я почала сумніватися, чи цікавлять цього офіцера мої відповіді. Він міг би допитувати мене годинами, але якщо поліція, як і директор Баллард, вже були сильно упереджено налаштовані на певний результат...

Єдиним надійним способом довести нашу невинуватість було б довести чинюсь провину. І ми повинні були зробити це якомога швидше — до того, як нас посадять за ґрати або виженуть зі школи, і ми більше не зможемо проводити розслідування.

— Я не хочу більше говорити, — сказала я офіцеру, відчайдушно намагаючись переключитися на Тайлера Фуентеса, майбутнього адвоката. — Хіба я не маю права на адвоката? Перш ніж ви поговорите зі мною знову, я хочу адвоката. Ви не проти?

Я нахилила обличчя, щоб моє волосся повністю приховувало моє страждання, як поліцейський і я сиділа там мовчки.

— Гаразд. Що ж, тоді. Ви вільні... — Офіцер Стейч голосно, роздратовано зітхнув. — Поки що.

Коли я повернулася додому того дня, мама ходила по вітальні, схрестивши руки, все ще в довгій фіолетовій нічній сорочці, в якій вона любила спати. Між реалістичністю вбрання з дев'ятнадцятого століття та розчарованою хмурістю на її обличчі, мама ідеально втілювала привид мого невдалого минулого.

— Де ти була минулої ночі? — запитала вона, впираючись руками в стегна.

Чорт забирай. Ще один допит. Ще гірший, до того ж.

— Я була у Ноа, — відповіла я правдиво. — Як я тобі і казала.

Тоді я гостро усвідомила, в якому я була стані: жирне, скуйовджене волосся, нігті в грязюці, кислий запах блювоти, що прилип до мого одягу, в якому мама бачила мене вчора. Поліцейський міг би подумати, що "скоринка" — це просто мій природний стан, але Джеккі Фінкель знала краще.

— Мабуть, це була досить інтенсивна ігрова сесія. — Вона підняла брову. — Сонечко, твої черевики прилипли до підлоги, як присоски.

Я зітхнула. — Ноа влаштував невеличку вечірку, ясно? Я не пила.

Я подумувала про те, щоб розповісти їй і про те, що мене ніби як заарештували, але вирішила, що в цьому немає ніякої користі. Я не хотіла створювати мамі стресовий геморой — не тоді, коли вона вже була такою схвильованою.

— Я знаю, що ти не пила, — сказала мама крізь сміх. Вона завернула за ріг на кухню, і я пішла за нею. — Невже діти думають, що їхні батьки не помітять?

— Мамо, я просто хочу в душ прямо зараз.

Вона спрямувала свою агресію на переповнену раковину і почала мити посуд, відтираючи його з такою силою, що все вкрилося фіолетовими пластівцями губки. — Де, в біса, батьки Ноа? Хіба вони дозволили влаштувати цю вечірку? Чи я раптом не в курсі того, що дозволяють "круті батьки"?

Я притулилася до холодильника за підтримкою. — Їх не було в місті чи щось таке, я не знаю. — Я простягнула руку, щоб допомогти з прибиранням, але мою руку швидко відштовхнули. — Мені дуже шкода. Мені справді шкода. Але, будь ласка, не саджай мене під домашній арешт...

Будь ласка, не замикай мене в моїй кімнаті, де я не можу зробити нічого значущого для розкриття злочину, ось що я насправді мала на увазі.

Мама завагалася, її рука злегка тремтіла, коли вона взяла рушник для посуду. — Ти не під домашнім арештом, я просто... хочу переконатися, що ти в безпеці. Я не можу не бути матір'ю, розумієш? Особливо, коли якийсь маніяк нападає на дівчат серед білого дня! І хто знає, що вони зроблять далі? Ти думаєш, що вони достатньо розумні, щоб залишити тебе неушкодженою, але... — Її голос пом'якшав. — Сонечко... ти все, що у мене є.

Слова були гострими і болючими, вони зачепили чутливу частину мого серця. — Я знаю, мені шкода, — відповіла я. — Більше ніяких домашніх вечірок. Я буду в безпеці.

Мама скинула рушник, щоб обійняти мене, і я занурилася обличчям у вигин її шиї. Нагадування про нашу ситуацію, про стан нашої крихтної сім'ї було шоком для мого організму. Моя мати вже втратила чоловіка, і я не хотіла, щоб вона втратила ще й доньку, після всього, що вона зробила, щоб забезпечити мене, після того, як важко працювала як мати-одиначка, щоб переконатися, що у мене буде краще життя. Якою люблячою і підтримуючою вона була, завжди була, поки я продовжувала залишатися колосальною проблемною дитиною.

Найменше, що я могла зробити, це пообіцяти мамі, що я буду в безпеці, і саме це я і зробила. Те, що я робила все краще і краще з кожним днем.

Брехала.

У своїй спальні я ігнорувала шквал групових смс-повідомлень, які надходили на мій телефон, але я була не в тому стані, щоб відповідати на них. Мені потрібно було сховатися і впасти в сплячку після таких важких вихідних, з купою чаю з льодом біля ліжка і котом, що згорнувся калачиком між моїми колінами. Мій мозок працював, працював, працював; мої думки змагалися, перекикуючи одна одну, поки всі слова не перетворилися на один гучний, нерозбірливий крик.

Я увімкнула проектор, сподіваючись, що його тихе дзижчання допоможе заглушити шум розуму. Але цей момент паузи, розумового безділля означав, що мій мозок був найбільш вразливим. Безнадія відкрила свій отвір, і весь негатив, що накопичувався, враз хлинув туди.

Марність. Поразка.

Якби я була розумнішою, то не змусила б друзів перервати вечірку, щоб попрацювати над нікому не потрібними декораціями. Я могла б придумати щось

краще, щоб зробити клуб більш привабливим. Але тепер Тайлер, можливо, не зможе вступити до юридичної школи і здійснити свою мрію. Можливість Саліма бути зарахованим до футбольної команди коледжу була під загрозою. Ноа міг втратити можливість розвивати свої мистецькі таланти в УТТ. Тому що я, Елеонора Фінкель, одноосібно відповідала за те, що зруйнувала їхні життя.

Це все, що я робила. Руйнувала життя.

Образ Кенлі, що стікає кров'ю на підлозі, знову промайнув у моїй голові, червоний пігмент розливається по білому, як на одній з картин Ноа. Класична красуня позувала на підлозі, наче впала богиня, з посмішкою Мони Лізи та обличчям *Сатурна, що пожирає свого сина*.

Ця картина розчинилася в іншій – старішій, розмитій. Чоловік, надто кволий, щоб піднятися з ліжка в хоспісі, але з надто великою любов'ю в слабкому серці, щоб відмовити маленькій дівчинці, яка благала кинутися йому на плечі, щоб погратися, поборотися, як вони завжди робили.

Коли сльози почали навертатися, я відкрила одне з моїх улюблених відео на ноутбучі. Цілу стіну моєї кімнати займали нечіткі телефонні кадри з місцевого боулінгу. Хоча відео було знято десять років тому, насправді нічого не змінилося з того часу до сьогодні.

Мені було близько семи років. Але мої каштанові кучері були обрізані до вух, а замість спідничок і суконь на мені були яскраві шорти з малюнком мультяшного героя на футболці. Я дивилася на тата із захопленням, наче він був найнеймовірнішою людиною у світі.

Бо так воно і було.

Бампери збили, і Лео Фінкель приготував кулю для боулінгу. Його окуляри були великими й круглими – у такій самій оправі, що й я зараз, а волосся було переважно сивим, скільки б разів він не намагався назвати його "сіль і перець". Він нахилився, щоб показати мені, як тримати кулю, і я кивала головою, хоча не було жодного шансу, що я запам'ятаю будь-яку його детальну техніку.

Коли мій тато захворів, у мене майже не було часу, щоб обробити цей запис. У день, коли був зроблений цей запис, він грав у боулінг як чемпіон, кидаючи кулі вгору і вниз по доріжці і піднімаючи мене на руки після тріумфального удару, але вже через кілька днів він був не в змозі робити нічого з цього.

Спочатку мало що змінювалося, за винятком того, що він іноді залишався вдома після роботи і не міг займатися фізичними вправами, але це було настільки малопомітно, а я була такою молодою, що не помічала цього. Але вже за кілька місяців він був прикутий до ліжка, і тоді були лікарі – так багато лікарів, які намагалися йому допомогти. І я теж хотіла йому допомогти, але не могла.

Я нічого не могла зробити.

Все, що я робила, це висмоктувала з нього ту енергію, яка в нього залишилася. Я засмучувала його – *я знаю* це, бо іноді після того, як я виходила з його кімнати, а потім притулялася вухом до дверей, я чула його тихий плач – особистий звук, який змушував мене усвідомити, що я була лише маленькою, дитячою часткою його болю.

Вир депресії засмоктував мене, і я знала, що закручуюсь по спіралі. Домашнє відео більше шкодило, ніж допомагало, тому я вимкнула його і залізла

під ковдру. Це були довгі, жахливі вихідні, і я, безумовно, недосипала, що аж ніяк не сприяло моєму психічному здоров'ю...

Але який сенс спати, коли я прокидалася, щоб прокинутися і побачити ще більше цих сумних, паскудних днів? Більше днів без тата, більше викликів, більше безнадійних думок і нищівних невдач. Більше Баллардів. Більше збоченців, яким подобалося кривдити дівчаток-підлітків. Більше упереджень і дискримінації, і мені здавалося, що саме суспільство працює проти мене, намагаючись збити мене з ніг.

Більше зруйнованих життів, *обірваних* життів, поки я дивилася на це.

Я хотіла боротися, але боротьба була для сильних людей. А зараз я була сумною маленькою дівчинкою, яка плакала у фортеці з ковдри, чекаючи на наступний сеанс терапії, наче на Різдво.

Тож, по суті, це був найгірший можливий час для електронного листа, який з'явився на моєму екрані.

ВІД Principal@HillviewHS.net

ТЕМА: ДИСЦИПЛІНАРНЕ ПОКАРАННЯ В КЛУБІ БЛТ

У МОЄМУ КАБІНЕТІ, ЗАВТРА ВРАНЦІ.

З ПОВАГОЮ,

Г. ДЖ. БАЛЛАРД

ЛГБТК+ Клуб знову сидів у кабінеті директора Балларда, зайнявши наш звичний ряд незручних крісел і готуючись протистояти дуже болючому кактусу в дупі чоловіка.

В електронному листі Балларда не було докладно розписано, які саме дії він збирається вчинити. Розпуск клубу мав би покласти цьому край – у нього були докази того, що ми провели "нелегальне зібрання", але не більше того.

Хоча він явно хотів повісити на нас замах на вбивство.

Існував також шанс, що розлита кава повернеться і вкусить мене, але навіть у цьому випадку ми всі четверо не понесли б дисциплінарного покарання.

Я подивилася на друзів, щоб дізнатися, як вони себе почувають. Ноа, здавалося, все ще був з похмілля: згорнувшись калачиком у кріслі, з головою, затиснутою між колінами, з немитим волоссям, що мляво спадало на очі. Мені було цікаво, як багато він пам'ятає про суботній вечір. Якщо судити з наших тодішніх смс, то практично нічого, тож зустріч його сестри з Дерекком, напевно, була моєю маленькою незручною таємницею.

Тим часом Тайлер виглядав цілеспрямовано зібраним у випрасуваній сорочці та піджаку. Вони навіть акуратно зачесали і уклали гелем те нечисленне волосся, що в них було. Салім, як завжди, виглядав гарним і абсолютно розгубленим, хоча його явно налякала незручна зустріч у магазині – він ледве міг дивитися Балларду в очі. На мені був в'язаний гачком светр, туго накинута на плечі, і я тремтіла, коли мій довгий клубок волосся обвівав арктичний потік кондиціонера.

— Щасливого понеділка! – вигукнув директор Баллард. — Як пройшли вихідні?

— Погано, – поскаржився Салім, ніби це було справжнє, доброзичливе запитання. — Мені довелося витратити більшу частину з них на розмови з поліцією, коли я мав би дивитися аніме. Вони приходили цілих два рази.

Це було риторичне запитання! Мені хотілося кричати.

Директор посміхнувся, його зуби були сліпучо-білого кольору дешевих вінірів. — Два рази – це трохи забагато, чи не так?

Тайлер підняв брову. — Так, – просто відповіли вони.

Ноа також щось сказав, хоча його слова були занадто приглушені його стегнами, щоб їх можна було розшифрувати. Що б це не було, звучало воно разюче схоже на "гівняні кульки".

— Я сподівався, що першого візиту буде достатньо, – продовжив Баллард. — Але знаєте, в суботу в магазині я випадково зіткнувся з ніким іншим, як з

Елеонорою Фінкель, і ця зустріч... змусила мене знову замислитися. Про те, що я не хочу бачити, як ви завдаєте ще більше страждань на людях. Ні в моїй школі, ні деінде. На щастя, місцева поліція була готова до ескалації...

Ось так все і було. Наша поїздка до поліцейської дільниці була майже покаранням за обпечену промежину Балларда. Але був ще хтось, хто знав, що ми всі були у Ноа, і *також* дзвонив копам про наш нібито план вбивства – але не було ніякого способу дізнатися, хто саме. Якщо тільки Баллард не був там увесь вечір у переконливому маскуванні... він *міг* легко змішатися з собаками Ноа.

Минулої ночі я була надто засмучена, щоб розповісти друзям про "свідка". Які докази навмисності у них можуть бути? Особливо, якщо це здавалося досить життєздатним для офіцера Стейча, щоб спробувати використати його проти мене.

— Але ж копи нас відпустили, – обурено нагадав Салім Балларду. — Тому що у них немає реальних доказів того, що ми завдали шкоди Кенлі. І вони їх не знайдуть, бо ми цього не робили.

Директор Баллард посміхнувся. — Мій особистий огляд доказів Гіллвю був... непереконливим, на жаль, так. Але я буду збирати більше протягом наступних днів.

— Непереконливим? – повторив Тайлер. — У школі повно потенційних свідків, і хіба там немає десятків камер спостереження?

— Як я вже сказав, непереконливо. Включно з камерами.

Баллард говорив з м'якістю вареної картоплі, його тон більше нагадував незацікавленого вчителя, який читає з підручника, ніж директора, стурбованого нападом на своїх учнів. Я дивувалася, як записи з камер можуть бути непереконливими, якщо тільки це не було кодом для "не показати результат, якого хотів Баллард".

— Чувак, – втрутився Ноа. — Пане директоре, сер. Що ви плануєте робити з тим фактом, що поганий хлопець, ймовірно, повернувся до школи сьогодні, шукаючи жертву номер два, поки ми тут розмовляємо? Я дуже не хочу стати жертвою серійного вбивці.

— Ах, так, – почав Баллард. Він склав свої волохаті кулаки разом і блиснув Ноа майже непомітною посмішкою. — Як я вже казав, юридично ми не можемо нікого покарати... поки що. Однак, що стосується школи, то не було спростовано, що клуб БЛТ був причетний до нападу. І хоча шкільна рада вимагає чогось більш... конкретного для виключення, я маю право вжити інших заходів, які вважаю за потрібне, щоб захистити учнів від насильства в майбутньому. Тому ви всі будете перебувати під ретельним наглядом служби безпеки і на академічному випробувальному терміні.

— Академічний випробувальний термін? – вигукнув Тайлер з широко розплющеними очима і тремтячими руками, наче Баллард сказав "камера смертників".

— Під наглядом охорони? – Ноа хихикнув. — А хіба "охорона" – це не якийсь дідок на ім'я Герб, що сидить у кріслі на парковці?

— А де був Герб, коли напали на Кенлі? – втрутилася я, підбадьорена реакцією моїх друзів. — Очевидно, не виконував свою роботу!

— Він, звичайно, виконував свою роботу, як завжди. На жаль, ми не можемо гарантувати, що наші співробітники всемогутні, – єхидно відповів директор Баллард.

— А знаєте, що є всемогутнім? Камери, – сказав Тайлер. — І ви кажете, що переглянули записи... Поліція теж це зробила?

— Поліція зробила все, що могла. Я розумію, що ви, діти, засмучені. Пані Вінстон люб'язно запропонувала зустрітися з кожним із вас сьогодні вранці в її кабінеті, щоб обговорити ваші подальші кроки, оскільки ви продовжуєте навчання в старших класах школи Гілльвю.

Майже образлива розрада.

Пані Вінстон була шкільним консультантом з профорієнтації. Я мало що знала про неї, оскільки зазвичай зверталася до Джекі Фінкель і Google, коли мені потрібна була порада, але, можливо, вона виявиться більш розуміючою, ніж директор. На той момент я відчайдушно шукала будь-яку авторитетну особу, якій можна було б довіряти.

— Це несправедливо, – сказав Тайлер, задихаючись і розгойдуючись на своєму сидінні. — Я переведуся до іншої школи. Команда дебатів без мене, звісно ж, згорить у вогні, але якщо ви змушуєте мене...

Це було так не схоже на них – заїкатися, що всі в шоці подивилися в їхній бік, навіть директор Баллард. Але потім його здивування змінилося тим жахливим, пихатим виглядом, який він носив відтоді, як ми вперше зайшли до його кабінету.

— Насправді, Тайлере Фуентесе, ти не можеш переводитися до іншої школи. Випробувальний термін не дозволяє цього робити, – пояснив Баллард. У відповідь Тайлер видав звук, схожий на передсмертний хрип. — Я знаю, як сильно цей інцидент впливає на тебе, я дійсно знаю. Але я впевнений, що пані Вінстон зможе направити вас, усіх чотирьох, на правильний шлях.

Ноа махнув рукою в бік Балларда, наче вимовляючи магічне заклинання, і ледь не жбурнув свої прикраси в директора. — Боже, я не думав, що буду на випробувальному терміні, доки мені не виповниться двадцять п'ять, – сказав він.

— Я думаю, що ви говорите про щось інше. Академічний випробувальний термін означає, що ваша здатність закінчити навчання залишається під загрозою. Відтепер вам буде заборонено брати участь у командних видах спорту, і ви не зможете претендувати на певні стипендії.

Отже, це був, по суті, гігантський значок "НЕ ВПУСКАЙТЕ МЕНЕ ДО КОЛЕДЖУ".

Тайлер і Ноа мали зіткнутися з проблемами зі стипендіями, а Салім... О, Боже. Він не зміг би зіграти у грі на зустрічі випускників, а можливо, і решту сезону. Це означало, що у нас не було жодного шансу потрапити до команди скаутів, якщо ми не виберемося з цієї халепи...*і якнайшвидше.*

Тайлер підвівся, і в цей момент пролунав драматичний вереск з їхнього крісла. — Це маячня...

Директор Баллард нашкрябав щось на стікері. — Тому я зараз роблю собі нагадування про твої недоречні спалахи, які лише погіршують твою академічну успішність.

Я глянула на Саліма, який, здавалося, застиг у трансі. Наш директор офіційно зламав його.

— Ви сказали, що повернете нам наш клуб, якщо буде доведено нашу невинність, – нагадала я Балларду. — То це стосується і умовного терміну, так? Тобто, якщо ми зможемо з'ясувати, хто насправді це зробив, то ви все це забудете?

Директор повільно відклав ручку.

— Ну, звичайно! – засміявся він, плеснувши в долоні та перебільшено знизавши плечима. — Звісно! Якщо ви, діти, можете зробити те, що не змогли досвідчені дорослі професіонали, очистивши свої імена від будь-якої причетності, нам буде важко залишити вас на академічному випробувальному терміні.

Баллард розреготався так, наче я запропонувала зробити щось набагато безглуздіше, наприклад, вирішити проблему миру в усьому світі або знайти звичайне взуття, яке підійшло б для його людоджерських ніг. Замість того, щоб образитися, я не втрималася і посміхнулася йому у відповідь.

Баллард думав, що може кидатися усім цим лайном, як циркова мавпа. Він вважав нас наївними, боягузливими і такими, що легко піддадуться на його знуцання. Але я не збиралася здаватися зараз – ні моїм друзям, ні моєму клубу. Навіть від Кенлі.

Відповіді *мали* бути десь там, чи вони вказували на Дерека Генделя, чи на одного з його покупців аддеролу, чи навіть на когось іншого, і я знайду їх.

Якщо Баллард збирався поводитися як клоун, я була готова зробити так, щоб він виглядав як клоун.

Салім був першим у черзі до кабінету пані Вінстон, залишивши мене, Ноа і Тайлера тинятися біля кафетерію в серпанку запаху смаженої курки.

— Не дивіться зараз, – сказала я, — але я думаю, що охоронець вже вистежує нас.

Ноа озирнувся через плече, де дуже старий чоловік у світло-блакитному поло "охорони" вдавав, що читає меню на обід, надруковане на потрісканій дошці. Вони зустрілися поглядами, і Ноа дружньо помахав офіцеру рукою, але той його повністю проігнорував.

— Я помітив його, коли ми виходили, але подумав, що це блукаючий дух колишнього солдата Конфедерації, і вирішив уникати його, – зізнався Ноа.

Тайлер почухав носа. — Може, нам варто повернутися пізніше, коли Герб піде. Адже йому вже майже час спати?

Звук швидких, крихітних ніжок, що тупотіли по коридору, змусив мене обернутися.

До мене стрімко наближався гурт дівчат, а попереду йшли Шелбі та Адріана, тримаючись за руки. На Шелбі був пластичний рожевий комбінезон, який робив її схожою на аплікатор для тампонів, а Адріана була одягнена у форму чирлідерки без жодної логічної причини, окрім того, що вона, можливо, замовила такий малий розмір, що застрягла в ній назавжди.

— Боже мій! — закричала Шелбі, щойно помітивши нас. Вона підняла руки і відскочила так, ніби ми всі збиралися напасти на неї. — Забирайтеся до біса від мене, Клуб Грумерів.

Моє обличчя почервоніло. Так само, як і її слова, мене засмутило усвідомлення того, що колись мила маленька дівчинка, з якою я збирала роллі-поли, стала безмозким рупором для своїх безсердечних батьків.

Мені дуже хотілося дати відсіч, але я знала, що опуститися до її рівня в очах фанатика означало б довести її правоту. Чому мій захист мав виглядати як "войовничий" і "агресивний" у викривлених умах цих людей?

Я пошукала Герба з охорони, сподіваючись, що, можливо, він зможе втрутитися, але ні, він вдавав, що не помічає того, що відбувається, просто знову втупився в дошку. Так само, як і всі інші в цій проклятій школі протягом останнього року.

— Ходімо, — сказав Тайлер, хапаючи мене і Ноа за руки. Я була впевнена, що вони скоріше спробують дебатовати з Шелбі кілька годин, ніж відступлять ось так, але погрози Балларда дійсно змусили нас налякатися.

Але перш ніж вони встигли нас відвести, пронизливий голос пролунав у коридорі, наче ударна хвиля від атомної бомби.

— *ВИБАЧ МЕНІ?*

Шелбі миттєво здулася, притиснувшись, як маленький щур, до раптової появи Талії Кінг. — О, привіт! — пискнула вона. — Я думала, у тебе є щорічник.

— Ми рано вийшли, — відповіла Талія, складаючи руки. — Але я зараз повернуся і виріжу всі твої довбані фотографії, якщо ти не залишиш їх у спокої.

Адріана, здавалося, була сповнена рішучості сказати останнє слово, перекинувши своє темне волосся через плече. — Ух. Кенлі не така вже й нудна.

Талія закотила очі. — Принаймні, вона не буквальний міньйон, як ти... Те, як ти постійно ходиш за Шелбі, з твоїми великими витрішкуватими очима і жахливою жовтяницею. Я б, мабуть, перевірилася.

У відповідь Адріана роззявила рота, дивлячись на хворобливо забарвлену шкіру на своїх долонях. Пролунало кілька бурхливих вибачень, і дівчата незграбно розійшлися в різні боки.

Ноа з полегшенням видихнув, поклавши голову на плече близнючки. — Дякую, — тихо промовив він.

У коридорі настала тиша, хоча перцевий аромат парфумів Glossier ще довго висів у повітрі. Як і фраза "*Кенлі не така вже й нудна*".

Я все ще не мала жодного уявлення, що, в біса, я хотіла зробити з Кенлі. Але тепер, коли мої друзі були в ще більшому лайні, ніж будь-коли, я починала думати, що вислухати її може бути необхідністю. Зрештою, я не зобов'язана вірити жодному слову, що виходило з її вуст.

Настав час з'ясувати, наскільки вона насправді *цікава*.

Мені не довелося присідати за сміттєвими баками, але я також не хотіла, щоб хтось побачив, що я роблю, і почав ставити складні запитання.

Мій телефон був притулений до картонної коробки, а я сиділа на цегляному фасаді Гіллвю, підібгавши коліна до грудей, намагаючись не вдихати через ніс. Напевно, це виглядало так, ніби я знімаю своє прослуховування на роль сміттового Маппета, але насправді мій телефон дзвонив вихідним дзвінком по FaceTime.

Через кілька секунд екран заповнився великим планом обличчя Кенлі Стівенс.

— Дівчинка-сендвіч? – сказала вона, примружившись на мене. Її і без того м'які риси виглядали згладженими через камеру телефону, ніби її намалювали олією. — Ти так і не відповіла мені! Я вже почала трохи хвилюватися.

Миттєвий жаль прокотився крізь мене. Я намагалася повернутися до спокійної маски, яку мені вдалося вдягнути для Шелбі раніше, але почути це прізвисько сьогодні було для мене останньою краплею, що переповнила чашу терпіння.

— Взагалі-то, я Елеонора, – огризнулася я.

Кенлі чомусь виглядала приголомшеною цим. — Звичайно, я знаю, вибач, щось сталося?

Яке проникливе, бляха, спостереження!

— Так, *щось сталося*. Всі в школі сьогодні паскудно поведуться, Баллард щойно поставив моїх друзів на академічний випробувальний термін, а тепер ти знову обзиваєш мене цим жахливим прізвиськом.

Кенлі на мить замовкла. — Тобі не подобається прізвисько?

Я насміхалася. Голосно. — Звісно, мені не подобається це грубе прізвисько, що ти, в біса, маєш на увазі?

Її рот скривився в незручну закарлючку. — Ти завжди трохи рожевіла, коли я це говорила. Я думала, що це означає, що це мило, як кумедний внутрішній жарт.

— *Мило?* У якому ж ти паскудному світі живеш, якщо вважаєш, що знущатися над кимось майже кожного дня – це "мило"?

— *Знущатися?* – повторила вона, і я одразу ж сповзла вперед навкарачки, щоб схопити свій телефон. — Зачекай секунду, Елеоноро, зачекай, будь ласка. Просто зачекай. Ми можемо поговорити про це? Будь ласка?

Мій палець завис над кнопкою завершення дзвінка. Було б так легко просто покласти слухавку і заблокувати її назавжди, але стурбованість на її обличчі заворожувала мене.

Хвиля шовковистого каштанового волосся гойдалася на її забинтованому лобі, наче маятник. Її нафарбовані губи розтулилися в шоковому виразі, який, як виявилося, був точною формою поцілунку. Я була настільки роздратована, що ледь не розбила екран свого телефону, аби більше не дивитися на неї.

— Ти називаєш мене цими жахливими іменами. Ти посміхаєшся мені в коридорі. Кидаєш у мене папірцями в класі. Постійно вказуєш на те, що у мене бирка на сорочці або їжа в зубах. Список можна продовжувати. І далі.

Камера Кенлі затріщала, коли вона розвела руками. — Елеоноро, я просто намагалася бути доброзичливою!

Я мало не вирвала на собі волосся від розчарування. — Так, можливо – для того, хто насправді є моїм другом! *Але не* для дівчини, яка висміяла мене практично перед усією школою і зробила так, ніби ми намагалися обдурити людей своїм клубом. *Не* для дівчини, чії друзі відверто називають мене виродком і намагаються вибити тацю з моїх рук під час обіду.

Кенлі так застигла, що на хвилину мені здалося, що мій телефон відключився.

— Мені дуже шкода, – нарешті сказала вона майже пошепки. — Я не хотіла, щоб так сталося, коли запитала про твій клуб. І я не розуміла, що ти подумала, ніби я знущаюся над тобою. Я... я бачила, як деякі дівчата, яких я знаю, були грубими з тобою, і я подумала, що якщо буду чемною, то це насправді *допоможе*. Я подумала, що, можливо, вони почали брати з мене приклад. Або, принаймні, ти побачиш, що я на твоєму боці... чого б це в біса не коштувало. Що, напевно, нічого не значило. І я бачу це зараз.

Я вивчала її похмурий вираз обличчя. Важко було розгледіти її обличчя на такому крихітному екрані, але це була або її найбільша, найправдоподібніша брехня, або... це було правдою. Якимось чином. І сама можливість того, що все це може бути правдою, змусила моє серце почати калатати.

Але в будь-якому випадку, я не могла дозволити такому розвитку подій вплинути на розмову, яку я насправді хотіла з нею провести.

— То чого ж ти хочеш від мене? Невже просто допомогти нам очистити наші імена? Тому що ми дійсно потребуємо цього – зараз більше, ніж будь-коли.

— Так, я справді просто хочу допомогти. У це не так важко повірити. – Кенлі зітхнула, похитавши головою. — Я маю на увазі, що мало що можу зробити з лікарняного ліжка, але у мене було стільки часу, щоб сидіти тут і обдумувати ідеї. Наприклад, я думаю, що ви всі повинні піти на місце, де я впала, і проінвентаризувати камери спостереження, які там є.

— Баллард сказав, що камери нічого не зафіксували, але так, ти маєш рацію. Я подивлюся, чи зможемо ми перевірити цю територію сьогодні.

— Чудово. Дай мені знати, що знайдеш, добре?

Я кивнула, все ще відчуваючи себе дивно від думки, що Кенлі намагалася поводитися зі мною по-дружньому протягом усього року, якимось чином. Нібито. — То ти справді не збиралася залякувати мене?

— Ні, ніколи! Я завжди намагалася бути доброю, але ти ігнорувала мене або тікала. Не те, щоб це була твоя провина, але мені було важко знайти з тобою

спільну мову. — Кенлі розсміялася. — Наші дурнуваті смс-ки останнім часом були дуже милими... Я просто ніколи не думала, що мені доведеться ледь не померти, щоб ти почала дивитися на мене по-іншому.

Все це, безумовно, було *можливим*, але я все ще ледве могла обдумати цей варіант. *Мав* бути якийсь недолік у її твердженнях — ще більше паскудних речей, які вона зробила, і які не можна було виставити в позитивному світлі. Я клацнула пальцем і направила його на неї. — А як щодо того разу, коли ти сказала, що моя зачіска виглядала гарно на випускному вечорі? — *Попалася*. — Я точно знаю, що в той день був жахливий безлад. Ти *не можеш* прикидатися, що це було щиро.

Кенлі стиснула губи. — Твоє волосся виглядало гарно. А як воно було забране назад за шию у вигляді... банана?

— То був місяць, — заїкнулася я. Не було жодного шансу, що вона запам'ятала цю крихітну деталь. — Затискач для волосся у вигляді місяця.

— І це *було* дуже гарно, дуже приємно. Твоє волосся спадало вниз і обрамляло твоє обличчя, і... — Вона замовкла, опустивши очі на підлогу лікарні. — Якщо ти мені не віриш, то мені більше нічого сказати, гадаю. Але я сподіваюся, що ви все одно дозволите мені допомогти.

Моє серце вискочило з грудей. Не було жодного шансу. Абсолютно ніякого, бляха, шансу.

З боку Кенлі пролунав гучний стукіт, а потім жіночий голос, занадто тихий, щоб розібрати. — Мені треба йти, — сказала вона. — Мені міняють пов'язки. Але пообіцяй, що триматимеш мене в курсі подій, добре?

— Так, звісно... звісно.

Дзвінок закінчився.

Я могла сидіти там годинами, переварюючи цю розмову, вдихаючи запах запліснявілого сміття та автомобільних вихлопів, намагаючись зрозуміти той факт, що один з моїх найбільших кривдників, можливо, був не кривдником, а тим, хто, як і я, має звичку неправильно розуміти соціальні сигнали. Особливо, коли у мене в голові склався чіткий образ Кенлі, який ідеально відповідав архетипу "підлої дівчини" — тобто абсолютно протилежного типу людини, яка могла б вважати *мене* милою.

Водночас той факт, що Кенлі тримала в таємниці, що вона та її хлопець-ракоподібний продавали пігулки, попри те, що це було очевидно важливо для нашого розслідування, не зовсім вказував на теорію "таємної милої дівчини".

Але зараз у мене не було часу розбиратися з усіма цими змішаними сигналами. Мені треба було йти на зустріч.

★ ★ ★

Пані Вінстон, безумовно, була... *іншою*.

Коли я увійшла до її кабінету, консультантка з профорієнтації сиділа на підлокітнику стільця, дивлячись у вікно з тужливою шанобливістю людини, якій ніколи не судилося сидіти в класі цілий день. Здавалося, вона зовсім не помітила моєї появи.

Стіни були пофарбовані в пастельно-жовтий колір — імітація сонячного світла, що пробивалося крізь напіврозбиті флуоресцентні панелі. Полиця прямо

над столом пані Вінстон була переповнена м'якими іграшками у випускних шапочках, що було водночас і мило, і тривожно. Щось на кшталт Кенлі Стівенс, про яку я все ще відчайдушно намагалася не думати.

Я шкандибала вперед, сподіваючись, що вона почує, як я човгаю ногами, і не злякається. — Вітаю, пані Вінстон.

— Привіт, – спокійно відповіла консультант, не відриваючи очей від дерев. — Будь ласка, сідай.

Я сіла на накрохмалений диван у центрі кімнати. — Дякую. До речі, мене звати Елеонора Фінкель.

— Елеонора Фінкель, – повторила пані Вінстон. Вона опустила на своє місце, пильно-золотисті пасма волосся спадали з тугого пучка на маківці. Красива блакитна шаль кольору малинового яйця була накинута на її плечі, як накидка. Вона, мабуть, була приблизно ровесницею Балларда, але виглядала набагато молодшою – в її обличчі була м'якість, не було суворих, сердитих зморшок на лобі. Моя мама, мабуть, мала рацію, коли казала, що жорстокість прискорює старіння.

Після надзвичайно насиченого подіями дня я не знала, з чого почати. — Директор Баллард сказав мені прийти сюди, щоб поговорити про моє майбутнє абощо. Оскільки я на академічному випробувальному терміні.

— Як твої оцінки? – запитала консультант, відкриваючи свій ноутбук.

— Не знаю, може, твердий середній бал 3,4?

— І що ти сподіваєшся робити після школи?

Після смерті батька я заприсягнулася стати лікарем. Але з плином часу, коли реальність вибору професії стала очевидною, я почала знаходити, що вона мене більше відлякує, ніж надихає. У середній школі у мене з'явилася пристрасть до природничих наук – хімії та біології, але в старших класах мій жахливий досвід на уроці фізики вбив її.

— Я ще не знаю, – чесно сказала я. — Може, соціальна робота? Викладання? Чесно кажучи, я просто хочу виїхати звідси, тож...

Пані Вінстон зітхнула, провівши пальцями по блідій шкірі рук і потерши їх так, як це роблять лише знервовані або змерзлі люди. А в тому кабінеті було до біса тепло.

— Елеоноро, мені потрібно, щоб ти мене вислухала. – Погляд пані Вінстон обвів кімнату, зупинившись на дверях. — Я не маю влади над учнями цієї школи. Я не належу до адміністрації. Я тут лише для того, щоб надати будь-яку допомогу і пораду, яку можу, і саме на цьому мій вплив закінчується. Коротше кажучи, я знаю, що все це – лайно собаче.

— Вибачте, що? – заїкнулася я. Мене вразило, що зі мною розмовляють так невимушено. Я ненавиділа себе за те, що наполовину очікувала, що всі дорослі за замовчуванням будуть поблажливими в цей момент.

— Те, через що ти і решта ЛГБТК+ клубу проходите, несправедливо. Директор Баллард використовує хиткі непрямі докази, щоб дискримінувати вас просто тому, що може. Тому що мати когось, кого можна звинуватити, мати можливість сказати батьківському комітету, що про все "подбали", – це простий вихід. Вам просто дуже, дуже не пощастило, що ви вийшли в той коридор, коли ви це зробили. І мені дуже шкода, що так сталося.

Я була приголомшена мовчанкою.

Пані Вінстон схопила маленьку фоторамку, що стояла на її столі, і повернула її до мене обличчям. На ній були зображені дві жінки – одна висока, брюнетка, з вербовим волоссям, поруч з білявою і круглолицею пані Вінстон – у весільних сукнях на тлі синіх бонбонетів.

— О, мило, – подумала я, а потім зрозуміла, що сказала це вголос.

Усмішка підняла куточок рота пані Вінстон. — Отже, якщо я можу чимось допомогти тобі, чи то з плануванням вступу до коледжу, чи ще чимось, будь ласка, дай мені знати.

Було неймовірно, що вчителька в Гіллвю цього разу була на моєму боці. Я майже хотіла запитати, чи немає тут якогось підступу, але також не хотіла дивитися в очі дарувальнику квір-авторитету. Якщо якась солідарність, яку відчувала консультантка, мотивувала її підтримати мене, я збиралася її прийняти.

— Зроблю. Дякую, пані Вінстон. — Я підвелася, гіперусвідомлюючи масивний цокаючий годинник, що висів поруч із дверима кабінету. — Я маю йти на заняття, щоб мені не продовжили випробувальний термін, але серйозно, дякую вам.

Психолог нахилилася вперед, її шаль лоскотала стіл. — Я знаю, що зараз тобі буде важко, але тримайся, Елеоноро, добре?

Принаймні пані Вінстон, здавалося, розуміла, що навіть просто "триматися" не завжди так легко, як про це говорять люди. Це осяяло мене зсередини проблизком надії. Тьмяним, але все ж таки проблизком.

— Все, що я можу пообіцяти, це те, що я спробую.

Йти на заняття – відстій, коли чутка про те, що ти намагалася когось вбити, розійшлася по всій школі.

Якщо хтось не чув до вечірки Талії, то вже точно почув після неї. Плітки поширилися так далеко, що я навіть ловила на собі дивні погляди рожеволосої другокурсниці, яка, побачивши мене в коридорі, просто *кинулася* в інший бік. Тож тепер мої очі були просто приклеєні до столу, і я навіть не наважувалася підняти очі на дошку. Тому що підняти погляд означало б побачити своїх однокласників, а вони, напевно, витріщалися б на мене і внутрішньо будували б свої історії про те, як я тусувалася з дівчиною-вбивцею та її друзями наступного дня після того, як вони намагалися зґвалтувати чирлідерку.

Принаймні, це дещо відрізнялося від звичайної розповіді чирлідерів "ви чули, що *лесбійка* намагалася переспати з буфетницею Деб?"

Сховавши телефон на колінах, я написала повідомлення ЛГБТК+ клубу, і всі погодилися зустрітися перед наступним заняттям, щоб ми могли обмірковувати подальші кроки.

Коридори наповнилися підлітками, їхній рух потягнув мене до кутка школи, який не давав мені спокою в думках. Дивно було дивитися на тепер уже чисту підлогу – хоча вона була бездоганною, спогад про свіжу калюжу крові обпікав мене сильніше, ніж реальність.

Я моргнула очима. Зажмурила їх до болю в голові. Розплющила їх.

— Кенлі була прямо тут, – сказав Тайлер, коли я підійшла до моїх друзів, що стояли на перехресті і дивилися на північ. Судячи з дикого виразу їхніх облич, вони все ще були вражені нашою нещасливою зустріччю в кабінеті Балларда. — Чорт, ти дійсно можеш бачити всю школу з цього боку.

— На нас спрямовані якісь камери? – запитала я.

— Я бачу одну внизу, – відповів Салім, жестом показуючи на спортзал. Він стояв позаду Тайлера, як охоронець, і пригощав підлітків з Гіллвю, які намагалися проштовхнутися через нас на наступний урок. — Але я не можу зрозуміти, куди воно вказує.

Тайлер приклав руку до чола і примружився вдалину, як літній екскурсант. — Схоже на куполоподібну камеру, тож вона буде знімати під кутом 36 градусів по всьому периметру.

— Гаразд, чудово, – сказала я, занотовуючи інформацію в маленький блокнот у спіральному переплетенні. Я майже відчула себе справжнім детективом. — Що ще?

— Там є ще одна, – відповів Ноа, вказуючи на схід.

Бінго.

Ця камера не тільки була ближче, але й знаходилася у крилі, до якого Кенлі стояла обличчям. З неї було видно вхід до класу, в якому ми перебували під час виступу: критично важлива зона, яка до цього моменту залишалася поза увагою.

Ноа пішов уздовж ряду шафок, де стояла Кенлі, проводячи кісточками пальців по їхніх сірих поверхнях. За кілька кроків далі по коридору Шелбі Бартон крадькома кидала на нього брудні погляди через двері своєї шафки. Ми, мабуть, збиралися навколо прізвищ на "Б".

Побачивши цю конкретну "Б", я дещо пригадала. — Я знаю, що директор Баллард щойно зізнався, що нацькував на нас поліцію, але офіцер вчора сказав мені, що хтось інший теж дзвонив їм про нас, — пояснила я. — Хтось, хто знав, що ми всі були у Ноа. Вони стверджували, що мають докази того, що ми планували вбивство Кенлі.

Тайлер сердито видихнув через ніс. — Це могла бути будь-яка кількість гомофобних тролів. Ми знаємо, що таких "доказів" не існує, тому, на мою думку, нам потрібно зосередитися на будь-яких *реальних* доказах, які ми можемо отримати. Можливо, на чомусь, що може повністю звинуватити Дерека.

— Зачекай... — почав Салім. — Директор Баллард сказав, що вони переглянули всі записи з камер і нічого не знайшли, так? Але як це можливо?

— Або вони справді нічого не знайшли, або те, що знайшли, дало їм привід збрехати, — прошепотів Тайлер.

Баллард міг знати, хто винуватець, але з якихось причин не хотів, щоб його покарали. Він міг *захистити* винуватця. Мені хотілося думати, що він міг навіть *бути* винуватцем, незважаючи на те, що знав, що в той час він керував мітингом підтримки перед сотнями свідків — ідеальне алібі.

Але це не означало, що він не міг бути причетним.

— Так, я не здивуюся, якщо Баллард намагається щось приховати, — промовила я собі під ніс, показуючи пальцем своїм друзям, щоб вони замовкли. Наша розмова конкурувала з десятками інших, що відбувалися навколо нас, але... ми щойно визначили, що на нас спрямовані дві камери, які фіксують кожен наш рух.

Що, якби за нами хтось спостерігав? Може, навіть підслуховував?

Ставало дедалі важче повірити, що Баллард не був безпосередньо пов'язаний з усім цим, враховуючи його владу над школою і його бажання покарати нас без жодних доказів. Тут *мало* бути щось більше, як і чому, але з цими ниточками доведеться почекати, тому що, можливо, *саме зараз* є відеозаписи, які можуть виправдати ЛГБТК+ клуб і врятувати нас від кримінальних звинувачень.

— Ми повинні побачити, що на цих камерах, — сказав Тайлер, кидаючи на один з куполів смертельний погляд.

— Як? — запитав Ноа. Сьогодні йому вставили фальшиве кільце для перегородки носа, яке ось-ось мало не вислизнуло, і це його дуже відволікало — хотілося захвати його назад у ніздрю. — Мовляв, де підступ? Думаєш, у Балларда на старому зашкарублому комп'ютері відкриті всі камери, і він просто цілими днями наглядає за нами, як Старший Брат⁴?

⁴ Прим. — посилання на Роман "1984" Джорджа Орвелла.

— Обладнання не там, – сказав Тайлер. — Усе це знаходиться в кімнаті охорони на східній стороні. Я якось був там під час навчань на випадок торнадо, і обладнання там величезне.

Я вже знала про кімнату безпеки; вона знаходилася в самому центрі школи, де ми повинні були ховатися під час надзвичайних ситуацій, і я була однією з небагатьох невротично налаштованих учнів, які прочитали весь шкільний довідник, де говорилося про це. Двері завжди були замкнені, і єдиною людиною, яка туди заходила, був, мабуть, охоронець Герб.

— Як ми можемо потрапити всередину? – запитала я. — Нам потрібен ключ Герба.

— Герба-кишенькового злодія? – припустив Салім.

— *Погрожувати Гербу?* – сказав Ноа.

— Просто... запитати Герба? – сказав Тайлер, розгублено дивлячись на інших.

Ноа зневажливо махнув рукою. — Взагалі-то, до біса Герба – ми інсценуємо стихійне лихо, щоб вони відкрили кімнату.

Я просканувала вузький коридор на предмет будь-яких ознак перебування в ньому співробітника, що причаївся, під поглядами камер спостереження, що впивалися в мене, як голки. Зазвичай вони повністю зникали в ландшафті; було моторошно думати, що камери завжди були тут.

— Справа в тому, що у Герба не може бути єдиного ключа, – сказав Тайлер. — Було б вкрай небезпечно покладатися на нього одного в надзвичайній ситуації – у нього приблизно стільки ж кінських сил, як у поні My Little Pony. Має бути ключ десь в іншому місці, до якого легко дістатися будь-кому з викладачів.

— Будь-хто з викладачів? – повторила я. Де весь викладацький склад має доступ до того, до чого не мають доступу студенти? — Це в учительській.

Я ненадовго замислилася, чи допоможе мені пані Вінстон викрасти ключ, але зрозуміла, що "дай мені знати, якщо я можу тобі допомогти", безсумнівно, стосувалося таких речей, як академічні довідки, а не, скажімо, злочинного вторгнення на територію.

— Учительська не замкнена вдень, але замикається на ніч після того, як викладачі йдуть, – сказав Ноа. Тайлер підняв на нього брову. — Що? Я постійно ходив туди, щоб позичити їхні кавові капсули.

Хоча в Гіллвю не було дзвоника, який би сповіщав про кожну перерву, я зрозуміла, що наш час закінчився по тому, як голоси навколо нас почали стихати, натовп значно порідшав, а звук грюкання шафок ставав все рідшим і рідшим.

— Незважаючи ні на що, схоже, нам доведеться зробити це після школи, – сказав Салім, розгойдуючи рюкзак через плече. Лямки були такі короткі на його широкій спині, що він навіть не міг натягнути його до кінця. — Принаймні, у нас є трохи часу, щоб розібратися в цьому лайні.

— Зустрінемося знову за обідом, – оголосила я, на що інші кивнули.

Ми розійшлися, розвіявшись у різні боки. Я вже проводила мозковий штурм і забігала занадто далеко вперед.

Яке технічне оснащення було в кімнаті безпеки? Відеозаписи могли зберігатися на старомодній касетній стрічці, яку ми повинні були витягти і віддати якомусь непомітному хлопцеві з Geek Squad, або ж це могли бути цифрові записи, які ми повинні були скопіювати на жорсткий диск. Можливо,

запис екрану комп'ютера на наші телефони був би достатнім доказом, але я не хотіла ризикувати будь-якою невизначеністю.

Мій телефон завібрував, і моє серце тьохнуло, коли я побачила, хто це був.

Кенлі: Привіт, мене щойно виписали і я хотіла запитати, як справи!

Елеонора: Це ж не жарт чи щось таке, правда?

Хоча наша розмова закінчилася на відносно позитивній ноті, я все ще нервувала через те, що мені довелося прийняти ідею про те, що "я насправді подобаюся Кенлі".

Кенлі: Обіцяю, що це не так, я буквально просто хочу поговорити з тобою, чорт забирай!

Елеонора: Про виписку? 🤔

Кенлі: Вибач... НІ! 😞 **Тільки не жарти про виписку!!! Я взагалі-то хотіла дізнатися, чи можемо ми зустрітися з @Lindy's на обід?**

Елеонора: Ооо, я зрозуміла, так, звучить непогано! Я приведу своїх друзів.

Кенлі: Ох. Без проблем. Скоро буду!

Я зрозуміла, що на моєму обличчі з'явилася посмішка. Було щось таке в розмові з Кенлі, що змусило мене відчувати себе напрочуд невимушено.

Але коли мій телефон знову задзвонив, я помітила щось тривожне біля шафок. Щось, що поставило під сумнів мотивацію Кенлі ще більше, ніж раніше.

Шафки, біля яких напали на Кенлі, знаходилися за кілька кроків від Бартона – десь в районі Бав'єри, Бекетта або Беннета. Але зі свого лікарняного ліжка Кенлі Стівенс сказала, що була біля *власної* шафки. Шафка, яка, згідно з алфавітом, має бути на протилежному боці школи.

Здавалося, що брехати про щось несуттєве – це несерйозно. Але після всієї цієї брехні... як я могла довіряти чомусь іншому, що говорила мені Кенлі?

Я почала писати їй у відповідь. Незалежно від моїх власних сумнівів, мені потрібно було з'ясувати правду, незалежно від того, сказала мені її Кенлі відверто чи ні.

Елеонора: Дай мені 1, го

Я була настільки заклопотана відповіддю, що мене абсолютно зненацька смикнули за руку посеред тексту і заштовхали в комірчину прибиральника.

ЯК Я ПОВЕРНУЛАСЯ ДО КОМОРИ

Невеличка кімната була тьмяною і запиленою, а запах – їдкою сумішшю нафталіну і відбілювача. Я спіткнулася об відро зі шваброю, коли намагалася зорієнтуватися, ледь не перекинувши полицю з миючими засобами.

— Шшш, – прошипів хтось.

Я зойкнула від несподіванки і повернулася обличчям до людини, яка мене схопила. Це була дівчина з коротким чорним волоссям, одягнена в синій боді, ніби вона прямувала до клубу.

Талія Кінг.

— Мені дуже шкода, – сказала вона, відпускаючи мою руку. — Я не хотіла тебе викрадати, але ти весь ранок сидиш поруч із Ноа.

— Так, тому що твої друзі переслідували нас, – пробурмотіла я, відчуваючи, як по моїй шиї пробігли хвилюючі мурашки. — До речі, дякую, що ти їх покликала.

— Звичайно, – м'яко відповіла Талія. Я змусила себе подивитися прямо на близнючку мого друга, чия густа чорна підводка сьогодні була відсутня. Без контрасту її обличчя було помітно менш блідим, а блакитні очі здавалися блідішими. — І дякую *тобі* за те, що подбала про Ноа в суботу. Він був дуже розгублений, і ви, друзі, запобігли великій катастрофі.

Я зробила інстинктивний крок до дверей. Зазвичай люди не затягували одне одного в комірчину, щоб просто подякувати. — Чому я насправді тут?

— Мій брат не пам'ятає, що сталося, але я знаю, що ти пам'ятаєш. Я знаю, що ти застала нас.

Я згадала вечірку: Дерек зраджує Кенлі з Талією. Талію, яка зраджує свою найкращу подругу. Ніби я могла забути щось подібне – в рівній мірі драматичне і травматичне.

— Так, я забула.

Талія стиснула руки. — Запевняю тебе, Кенлі вже знає. Вона знає, що Дерек вже давно до мене залицяється.

З мого носа вилетіло пирхання. Це звучало так безглуздо, бути спокійною щодо зради партнера. Але Талія досі була чесною про все, навіть про найтемніші таємниці Кенлі. Чого не можна було сказати про саму Кенлі.

Але одна невинна душа, яка, здавалося, також була заплутана у всьому цьому, раптом згадалася. — А як щодо *твого* хлопця? – запитала я.

— Ти не можеш сказати Джошу, – прошипіла Талія. — І Ноа не можна. Нікому не кажи. Будь ласка, Елеоноро.

Я не любила зберігати секрети. Але в той же час, Талія була моїм найціннішим джерелом інформації на сьогоднішній день.

— Я справді не хочу втручатися у твої особисті справи, – сказала я. — Але, на мою скромну думку, ти дуже сильно облажалася, і тепер я теж опинилася в цьому незручному становищі, що несправедливо по відношенню до мене.

Талія зітхнула. — Я кохаю Джоша. – Я хотіла перебити її, щоб запитати, чому вона йому зрадила, але стрималася. — Дерек просто... Це дивно, тому що він мені зовсім не подобається. Я зробила величезну помилку, зв'язавшись з ним, хоча він такий милий хлопець. Розумієш?

Ні, я не розуміла, але в моїй голові вже просочувалася абсолютно нова думка. — Чому ти не замкнула двері спальні?

Талія схрестила руки і відвела очі. — Дерек сказав, що замкнув.

— Тоді або він не розуміє, як працює замок, або він підставив тебе, щоб зруйнувати ваші стосунки. Тому що він був точно не замкнений.

На мій подив, Талія розсміялася. Здавалося, що всі мої побоювання одразу ж зникли, відштовхнувшись від неї, як вода від дощовика. — Він насправді не такий... Я розумію, що ти зараз все підозрюєш, але я обіцяю, що він не той поганий хлопець, якого ти шукаєш. Дерек ніколи не скривдив би нас із Джошем, і він точно ніколи не скривдив би Кенлі. Вони разом вже майже три роки, і він дійсно піклується про неї. Дуже. Але якби він хотів порвати з Кенлі, він би просто зробив це.

Талія здавалася настільки безтурботною, що мені було важко не списати Дерек з рахунків. Але це не викреслювало всі сумнівні речі, які також робив Дерек.

Отримати записи з камер було важливіше, ніж будь-коли.

— Я нікому не скажу, – відповіла я. — Але в обмін на це мені потрібно, щоб ти сказала мені, якщо почуєш якісь чутки в школі, які могли б допомогти розкрити нашу справу. Неважливо, кого вони стосуються.

Навіть якщо це стосується твоїх друзів, подумала я, сподіваючись, що Талія зрозуміє підтекст. Навіть якщо це стосується Дерек.

— Ще одна угода, так? – Талія кивнула. — Гаразд, звичайно.

У двері постукали. Звук важкого кулака, який стукнув раз, два, три. Ми відчайдушно подивилися одна на одну, але нічого не можна було вдіяти – не було ні замка, ні місця, де можна було б сховатися. Я жестом показала на двері, Талія у відповідь знизала плечима, тож я швидко вигадала причину, що нам обом конче потрібен був туалетний папір, і відчинила їх.

Шкільний прибиральник, пан Шоу, стояв у своєму заляпаному комбінезоні, зі зморшкуватим обличчям, обрамленим пухнастим кільцем волосся на обличчі. Він виглядав так, ніби ось-ось вийде на сцену в ролі Бягузливого Лева у постановці "*Чарівника країни Оз*". — Вибачте, що перервав, – сказав він з вибачливою посмішкою.

— Ох! – вигукнула я. — Ні, *вибачте*, ми не...

— Не хвилюйся про це. Мені просто треба дещо взяти. Не звертайте на мене уваги. – Пан Шоу протиснувся повз мене і не менш здивовану Талію до задньої частини комори, звідки він витягнув величезний промисловий пілосос.

— Мені дуже шкода! – запізнило додала Талія, коли я попрямувала до виходу.

— Все гаразд, ти не в біді, – заспокоїв мене пан Шоу. — Я знаю, як важко знайти усамітнення в Гіллвью. Деякі діти навіть люблять обідати тут – якщо хочете, можете приєднатися до нас.

Талія скривилася. — Це так мило, я обов'язково це запам'ятаю. Дякую!

Я відчула, що мої підбори на чомусь послизнулися, і мало не впала на підлогу. Поглянувши вниз, я помітила шматок чогось білого, що зачепився за мій черевик.

Чорт! Як соромно. Хіба туалетний папір, що прилип до черевика, не був найбільшим кліше для придурків усіх часів і народів? Я швидко відклеїла його, але мої пальці натрапили на товстіший матеріал, ніж я очікувала – на щастя, це був клаптик звичайного паперу.

На ньому теж щось було написано. Номер, за яким слідувало повідомлення.

92826 – ТИ МЕНІ ДУЖЕ БАГАТО ВИННА

Хто винен що, кому?

Оскільки я, вочевидь, була в рівній мірі занудою і барахольщиком, я сховала папірець у кишеню, коли ми з Талією повернулися до коридору.

Талія зачинила за нами двері і засміялася, її очі блищали. — Отже... я дам тобі знати, якщо щось почую, – сказала вона.

— Круто, дякую, Таліє. За все, – відповіла я, все ще відчуваючи себе так, ніби мене щойно застали зненацька. Я припустила, що саме так Талія, мабуть, почувалася на вечірці. Але набагато голішою. — Але більше не тягни мене до комірчини. Ти мене трохи налякала.

Талія прочистила горло. — Гаразд. Більше ніяких комірчин.

ЯК ПЛАНУВАЛОСЯ ПОГРАБУВАННЯ

— Дай мені одну, го? – Ноа прочитав з мого екрану, відсуваючи телефон назад. — Так, я, можливо, не назвав би її так, але це лише мій особистий стиль.

Я застогнала. — Я намагалася набрати "година", але воно відправилося занадто рано. Справа в тому, що Кенлі має бути тут з хвилини на хвилину.

Я сиділа поруч із Салімом у нашій улюбленій кутовій кабінці в закусочній Lindy's Diner, а Тайлер і Ноа сиділи навпроти нас. Я щосили намагалася зберігати спокій, незважаючи на обставини, що склалися. Закусочна Lindy's була улюбленим закладом ЛГБТК+ клубу – вона була місцевим основним продуктом протягом майже півстоліття, розташована зручно поруч зі школою і подавала найкращі млинці в усьому Каботсвіллі. Вінілова оббивка бачила кращі часи, але столи завжди були блискуче чистими. А оскільки мама рідко дозволяла впускати в дім щось нездорове, а в кафетерії подавали лише фальшиву пластикову їжу, призначену для ляльок, Lindy's була тим місцем, де я завжди отримувала свою порцію неймовірної, жирної їжі для комфорту. Дякую Богу за привілеї старшокласників на "обіди за межами кампусу".

Я сховала телефон назад на коліна. Я знала, що Ноа буде в захваті від мого нищівного провалу з текстом, але, звісно, я не могла сказати йому, що його сестра технічно була винна.

Поруч зі мною Салім сердито втупився в меню – на жаль, у нас не було достатньо часу, щоб замовити їжу перед наступними заняттями. Я вже почала хвилюватися, що ми навіть не встигнемо поговорити, коли вхідні двері відчинилися.

Кенлі Стівенс стояла в білому кроп-топі та джинсах з квірковою вишивкою, оливковий капелюх приховував бинти там, де вони могли б бути. Її підбите око набуло жовтуватого відтінку, і, здавалося, вона також накульгувала, її права нога трохи відставала від іншої, коли вона йшла до нас. Ймовірно, вона все ще мала бути в лікарні, зважаючи на тяжкість її поранень, але я не була лікарем.

Я ще не розповіла друзям про дзвінок Кенлі або про її брехню – вона була в такому стані, що давати будь-яку оцінку зараз було передчасно.

Але сьогоднішня зустріч може допомогти мені зрозуміти її.

Салім схопився на ноги і схопив додатковий стілець. — Привіт, Кенлі! Я підігрів для тебе місце.

Він жестом показав на вільне місце поруч зі мною, і я привітала Кенлі незграбним помахом руки. Тайлер і Ноа зі зрозумілих причин дивилися на неї

насторожено. Незалежно від того, були ми всі на одному боці чи ні, було важко змиритися з тим, що чийсь дії зробили тебе соціальним вигнанцем на цілий рік.

Кенлі посміхнулася до Саліма. — Привіт, усім вам. Дякую, що зачекали, — сказала вона, сідаючи так близько до мене, що я вловила подих солодких ванільних парфумів. — І за те, що зігріли для мене місце? Своєю дупою?

— Так, коли завгодно, — серйозно кивнув Салім.

Він був єдиним, хто був відверто дружелюбним до Кенлі. Але чому б йому не бути? Над Салімом не знущалися, як над іншими, його навіть не сприймали як частину нашої групи. Тому що, коли ти теплий і доброзичливий буквально з усіма, ніхто й оком не моргне, коли це стосується і дітей-геїв. Салім був чимось на кшталт пансексуала Лакруа: якщо хтось і *відчував* у ньому цю слабеньку краплину фруктовості, то міг припустити, що вона підхопилася випадково, наприклад, від випадкової близькості з нами. І навіть для однокласників, які знали, що він квір, це було легко ігнорувати порівняно з іншими, більш помітними його якостями, а саме: великим, талановитим і гарячим.

Саліму пощастило, що всі могли примружити очі і любити його розмиту версію так, ніби вона була справжньою.

— Як бачите, мене виписали з лікарні, — почала Кенлі. — Але мене все одно відкликали зі школи до кінця тижня, бо в поліції сказали, що розслідування може затягнутися, а я дуже не хочу повертатися туди, де мене намагаються вбити.

— Не хвилюйся, ми все ще намагаємося розкрити цю справу, — сказав Салім. — Ми навіть планували отримати записи з камер спостереження школи і подивитися, чи є там докази.

— О, чудово! Отже, зараз саме час запитати вас усіх, чи можу я піти з вами. — Її голос сором'язливо знизився. — Я зрозумію, якщо ви не хочете, щоб я була поруч, але я думаю, що можу бути корисною. Я дуже добре розбираюся в технічних речах.

Ще один шар відшарувався. Кенлі Стівенс: чирлідерка, задирака, дилерка рецептурних ліків, технічний ботанік, брехуха, загадка. Головоломка, яка ставала дедалі незрозумілішою, що більше шматочків я складала, але чомусь відчайдушно хотіла скласти її.

Ноа і Тайлер, схоже, теж не були в ній впевнені. Вони обидва кидали на мене суперечливі, сумнівні погляди, а Салім лише збуджено мотав головою.

Я зрозуміла, що дозволити Кенлі піти з нами — це ідеальний спосіб перевірити її. Я зможу пильно стежити за нею, щоб переконатися, що вона не саботує місію якимось чином. А допомога, яку вона могла б нам надати, могла б стати вирішальною, оскільки, окрім деяких ігрових навичок, решта з нас не розбиралися в комп'ютерах.

— Добре, якщо ти допоможеш, — сказала я, дивлячись на свої руки. — Але це буде на наших умовах. За *нашими* планами. Гаразд?

— Гаразд! — відповіла Кенлі, і в її голосі з'явилася іскорка.

Тайлер кивнув мені на знак розуміння і склав їхні руки разом. Вони довіряли мені, і я була сповнена рішучості не змусити їх пошкодувати про це.

— Ну, я подумала, що ми могли б прокрастися до школи близько сьомої, — сказала я, сподіваючись, що розрізнені ідеї, які я занотувала під час перерви, спрацюють. — На той час усі, хто відставав, вже мали б розійтися по домівках.

— А знаєш, хто залишається в школі до сьомої, а то й пізніше? – втрутився Тайлер. — Директор Баллард. Одного разу я сидів і чекав на зустріч з ним до дев'ятої. Звісно, він мене не чекав – я намагався загнати його в кут і застати зненацька, щоб йому було важче відмовити в додаванні нових футболок до футбольного бюджету.

— Тайлере, Богом клянуся, ти міг би переконати кота приєднатися до команди з плавання, – сказав Ноа.

Тайлер із зухвалою посмішкою простягнув руки над головою. — І я б переконав, якби вони були досить швидкими плавцями.

— На щастя для тебе, я завжди можу змусити Балларда відвалити в будь-яку мить. – Ноа посміхнувся, стягуючи своє темне волосся назад у крихітний кінський хвіст.

Тайлер скося глянув на нього. — Як?

Ноа підняв свій телефон, показуючи щось на екрані. Я поправила окуляри і примружилася; я не впізнала додаток, яким він користувався, але побачила фотографію чоловіка без сорочки, схожого на ведмеда з бочкоподібними грудьми. Він був у сонцезахисних окулярах і притулився до човна, який, судячи з напису, називався *Knotty Nauti*.

Кенлі затулила рота, ніби її зараз знудить.

— Хто це в біса такий...*Баллард*? – запитав Салім, занадто голосно.

— Фу, о Боже! – вигукнула я. Я хотіла відвернутися, але нездорова цікавість взяла гору над здоровим глуздом. — Що написано в його профілі?

Ноа прочистив горло. Там написано: "Шукаю ангела на підборах, чи не могла б ти стати моєю *єдиною* парою?" Тож я вирішив стати тридцятирічною масажисткою-педикюрницею з розкішними щиколотками на випадок, якщо мені коли-небудь знадобиться шантаж проти нього.

Я заткнула рота. — Це огидно.

— Не соромся, – суворо відповів він.

— Такого я очікувала від того збоченого охоронця, а не від Балларда, – сказала Кенлі. — Я чітко пам'ятаю, як Герб коментував форму моєї щиколотки в коридорі раніше. З Баллардом у мене ніколи не було проблем.

Я здригнулася. Погані новини про Герба, але обнадіювало те, що Кенлі, схоже, не мала жодних проблем з Баллардом. З усіх, хто міг бути причетним до цього, найгіршим результатом було б те, що винуватцем виявився Баллард – його було найскладніше прибрати. Влада, яку він уже мав над нами, була приголомшливою.

Салім неухважно моргнув на Ноа. — Зачекай, ти справді надіслав йому фото ніг?

— Я буквально загуглив слово "ноги", – пояснив Ноа. — Вибрав випадкове стокове зображення трьома рядками нижче. І Баллард купився. Він злочинно тупий, бо навіть не знає, як зробити зворотний пошук зображень. У нього, мабуть, мільйон вірусів на комп'ютері.

Салім допитливо повернув голову набік. — Стривай, а що таке зворотний пошук зображень?

Кенлі відкрила рот, щоб пояснити, але Ноа швидко пішов далі. — Я скажу Балларду, щоб він зустрів мене на іншому кінці міста о сьомій.

— Дякую за службу, — сказала я, морщачи ніс. — Отже, ми всі можемо зустрітися біля Гіллвью о сьомій?

Всі кивнули і пробурмотіли ствердно.

Вломитися до нашої школи було величезним ризиком, але я знала, що іноді, коли ти падаєш у багнюку, тобі доводиться повзти крізь вогняних мурах і черв'ячні випорожнення, щоб знову піднятися на ноги.

Або відправити збоченцю кілька фотографій своїх ніг.

Все що завгодно.

У школі було так моторошно вночі — особливо в цю пору року. Осінній вітер пронизував до кісток, і його низький, зловісний свист не вщухав, поки йшли хвилини. Я сховалася за рядами кущів, моє волосся розвівалося і плуталося в колючих гілках. Єдиними джерелами світла були місяць і кілька моторошних ліхтарних стовпів вдалині, що кидали круглі прожектори на порожню автостоянку, ніби ми мали дивитися якусь примарну театральну виставу.

Кенлі присіла за кілька футів від мене, один бік її обличчя був вирізьблений світлом, як на картині епохи Відродження. Її очі зустрілися з моїми, і вона помахала мені рукою. — Привіт, Сендві...Елеоноро, — прошепотіла вона, обірвавши себе на півслові.

Я сподівалася, що навколишня темрява приховала розчарований рум'янець на моїх щоках, коли я помахала у відповідь. — Привіт, дівчино з пудингом.

Кенлі хмикнула. Потім посміхнулася, зовсім трішки.

— Ми всі йдемо всередину? — запитав Салім. Він сидів на пересохлій коричневій траві, розгойдуючись вперед-назад, дивлячись між будівлею школи і вхідними воротами.

Тайлер по-військовому притиснув живіт до землі. — Ми повинні. Ми повинні триматися разом. Так безпечніше для всіх.

— Зараз саме час, — сказав Ноа, перевіряючи свій телефон. — Баллард їде до якогось випадкового парку за багато миль звідси, де, як він думає, на нього наступить масажистка Люкс.

Я хотіла б мати владу не чути таких речей.

— Я піду першим, — запропонував Салім, і ніхто не заперечив. Він мав відчинити вікно, і як найсильніший з нас, це мало найбільший сенс.

Під керівництвом Саліма ми обережно пробралися крізь чагарник і підкралися до зовнішньої стіни. Салім зазирнув у вікно, притулившись обличчям до скла, щоб вдивитися в темряву кімнати. Ми всі були майже впевнені, що це вікно вчительської, але перевірити не завадило.

Але тут Салім злякався.

— А-а-а! — закричав він на все горло, спотикаючись і мало не перекинувши мене. Я відчула, як пара рук вчепилася в мої тендітні біцепси, і зрозуміла, що це була Кенлі, яка причаїлася за моєю спиною.

— Що таке? — прошепотів Тайлер, смикаючи Саліма за плече. — Там хтось є?

Страх Саліма відключився від дотику. — Ні, просто жартую над вами. — Він посміхнувся.

Тайлер випустив довгий, тремтячий видих. — Ти найгірший, Сал.

Кенлі відпустила мою руку і ніяково хихикнула. Я знала, що вона була налякана, і це був такий маленький жест, але те, як вона схопила мене, *справді* нагадувало відчуття, ніби ти перебуваєш у будинку з привидами зі своїми друзями, так само, як ти реагуєш, коли щиро відчуваєш себе в безпеці з кимось.

Салім повернувся до вікна, потягнувши його знизу. Я хвилювалася, що це буде найскладніша частина ночі, але одним сильним ривком Салім відчинив вікно. Звичайно, вікна були зачинені, але працівники Гіллвю не подумали про це. Можливо, тому, що більшість вчителів не очікують, що їхні учні вриватимуться до школи в ніч на понеділок, щоб зняти з себе відповідальність за потенційний кримінальний злочин і зберегти свій академічний статус до того, як справжній вбивця може завдати нового удару.

У той же час, той факт, що безпека була настільки слабкою після того, як учень ледь не загинув, викликав велике занепокоєння. Можливо, моя мама мала рацію — чи безпечно мені було перебувати в школі після того, що сталося з Кенлі? Я проковтнула великий камінь, що раптом застряг у горлі.

Напевно, ні, га?

Салім підтягнувся і вистрибнув у вікно, решта з нас слідом за ним. Я розігналася і стрибнула до отвору, але замість цього приземлилася грудьми на підвіконня, ноги повисли в повітрі, погрожуючи, що я впаду назад у кущі. Салім простягнув руку і смикнув мене решту шляху, від чого я влетіла прямо в папороть у горщику.

— Вибач, — прошепотіла я штовхнутій рослині.

Коли ми всі п'ятеро опинилися всередині, Тайлер жестом показав на вікно. — Залиш його відчиненим. Ми повинні вийти тим же шляхом. Нам потрібно замкнути цю кімнату зсередини так само, як ми її знайшли.

— Якщо ми взагалі знайдемо тут ключ від кімнати охорони, — відповіла я.

Салім пішов увімкнути вимикач, але Тайлер зупинив його. — Якщо ми увімкнемо світло, хтось може побачити його з вікна і підняти тривогу.

Салім ласкаво посміхнувся. — Ти справді все добре продумав, чи не так?

Тайлер випустив самопринизливий смішок і відвів погляд. — Я написав двадцять шість сторінок нотаток для цієї місії під час занять. Нам доведеться шукати в темряві... принаймні, поки ми не потрапимо всередину школи.

Я навіть не думала, що нам потрібне додаткове світло. Я бачила все в кімнаті досить чітко, якщо тільки мені не доводилося читати восьмиконечний шрифт або щось подібне. Там стояв дерев'яний стіл, оточений стільцями, які, здавалося, були запозичені прямо з їдальні. За столом стояли зручніші крісла та приставні столики, заставлені темними кільцями від кавових чашок. Біля однієї стіни була повноцінна міні-кухня, а в іншому кутку стояли два торгові автомати з підробленими брендами снеків.

Ноа попрямував до кухонних шухляд і зачерпнув стручки Keurig у свою сумку, демонструючи експертну детективну роботу. Завжди існує ймовірність, що вчителі ховають важливі ключі у відрі для сміття серед кави, чи не так?

Мої думки були менш абстрактними, і я попрямувала до вузьких дверей, схожих на комірчину. Звісно, на внутрішній стіні була вмонтована шафа для

ключів, заставлена рядами невідповідних один одному ключів. Більше того, до кожного з них була прикріплена кольорова бирка.

От тільки кожна бирка була або порожня, або позначена якоюсь безглуздою аббревіатурою.

— Хлопці? – почала я. — Я майже впевнена, що знайшла ключ, але не знаю, який саме із сотні.

Інші швидко обступили мене. Кілька рук потягнулися, щоб перевернути кожен ключ спереду назад, але не було від чого відштовхуватися.

— Віддайте їх усі мені, — сказав Салім, хапаючись руками за шафу.

— Зачекай, – втрутився Тайлер, відтягуючи Саліма. — Якщо ми знімемо їх усі, нам треба запам'ятати, куди їх покласти назад.

— Я запам'ятаю, – запропонувала Кенлі, роблячи знімок телефоном.

Тайлер вдячно кивнув. — Гаразд, тепер ми спробуємо кожен з цих ключів, поки не потрапимо всередину. Це має бути *один* з них, так? Це може зайняти деякий час, але ми впораємося.

Так. Все мало бути добре. Просто чудово. Абсолютно бездоганно.

Закривши шафки і поставивши стільці на місце, ми прослизнули вглиб школи. Одна флуоресцентна лампа в коридорі мерехтіла, як вмираючий світлячок, і там було нескінченне електричне гудіння, яке так сильно мене стривожило, що я затремтіла. Здавалося, що тут настав кінець світу.

— Кімната охорони прямо по коридору, – сказав Тайлер, махнувши нам рукою.

Я перевела погляд з плакатів, що рекламували майбутню шкільну виставу, таких похмурих і млявих у темряві, на кілька дверей, які залишилися відчиненими – лише щілину, що створювала ідеальну обстановку для якогось чудовиська, яке могло вискочити з-за них і з'їсти моє обличчя. — Гаразд! Круто! – скулила я.

Ноа зупинився переді мною і вказав на стелю вдалині. — Агов, хлопці, хіба камери не можуть бачити все це теж?

— Так... Я, мабуть, забув про це згадати, – сказав Тайлер з гримасою. — Двадцять шість сторінок – це багато, щоб охопити, ясно?

Я вилаялася собі під ніс. — Тоді нам доведеться потурбуватися і про ці записи, гадаю.

Занадто багато записів з камер спостереження. Занадто багато ключів. Багато можливостей для того, щоб щось пішло не так.

— Я з цим впораюся. – Кенлі блиснула впевненою посмішкою. Вона виділялася на тлі темряви; маяк, посмішка, що веде моряків до їхньої загибелі. Я з усіх сил намагалася не дивитися.

Салім ніс усі ключі, використовуючи нижню частину свого балахона як імпровізовану сумку. Він зупинився перед кімнатою охорони, і слабкий дзенькіт, що лунав з кожним його кроком, припинився. Він витягнув навмання один ключ і спробував дверну ручку, але вона жорстко зсунулася, не повернувшись до кінця.

— Що це було? – запитав Ноа.

— Хм? – відповів Тайлер, відірвавши погляд від ключів, щоб простежити за поглядом Ноа.

Ноа поклав руки на стегна і постукав одним подертим кросівком по лінолеуму. — Я побачив промінь світла, що рухався по вікну в кінці коридору. Здається, ззовні. Але я не знаю.

Тайлер пригнувся. — Трясця, тільки не кажи, що це була машина?

— Ні, я маю на увазі, що буквально не знаю. Це могли бути феї або кляте полярне саяво, наскільки мені відомо. Я схожий на експерта з непізнаних спектральних об'єктів?

— Типу того, – відповіла я. Ноа міцно поплескав мене по спині.

Ключі брязкали об підлогу, коли Салім несамовито відкидав кожен з них, його темп прискорювався з загрозою бути спійманим, що нависла над ним. Тайлер підхоплював ключі, а решта з нас підстрибували з заразливою нервовою енергією, яка, мабуть, зовсім не допомагала Салімові сконцентруватися.

Після ще однієї хвилини марних пошуків ключів і викликаного тривогою кислотного розладу шлунку двері до кімнати охорони нарешті відчинилися.

— Так! – прошипів Салім, ударивши рукою в повітря.

Але наше святкування перемоги було грубо перервано пронизливим скрипом, що доносився з коридору.

Ми завмерли, коли скрип голосно наростав, а потім припинився так само несподівано, як і почався. На його місце прийшов пронизливий звук скреготу.

Це було важке, ритмічне шкрябання чогось, що волочилося по підлозі.

А потім звідкись зненацька ми почули глухий стогін.

ЩО БУЛО НА ЗАПИСАХ

Я раптом згадала, як рухатися.

Я заштовхала всіх у кімнату безпеки і зачинила за нами двері так тихо, як тільки могла, повернувши ручку на місце, а потім відпустила її і привалилася до задньої стінки дверей. Мої груди здіймалися вгору і вниз, ніби я пробігла цілий марафон, а не жалюгідні три кроки.

Салім щось бурмотів і дико жестикулював. Я ніколи не вміла читати по губах, але припустила, що він намагався сказати: "Хлопці, тихіше" або "Срань господня, тут привид".

Це була ще одна кімната, де нам принаймні не треба було турбуватися про світло; світлодіоди і тьмяне сяйво комп'ютерних моніторів заливали простір м'яким червоним кольором. Не те, щоб це мало значення, коли нас могли затримати та/або вбити будь-якої миті. Але якщо найгірший сценарій справджувався, і в будівлі був хтось ще, чи усвідомлювали вони, що вони були не самі? Цілком можливо, що вони нас не чули.

Ноа тицьнув мені в обличчя свій телефон. Там був відкритий обмін текстами, який, як виявилось, відбувався між ним і Баллардом. Останніми повідомленнями були повідомлення Балларда про те, що він щойно прибув, а потім повідомлення Ноа про те, що "Люкс" вже в дорозі. Вони були написані лише кілька хвилин тому.

Але, можливо, ми помилялися. Можливо, ми недооцінили Балларда і просто прийняли його за нетямущого тупоголового, бо він повадився саме так. Але що, якщо він перехитрив нас? Що, як Ноа розігравали, а він навіть не знав про це, і тепер Баллард стояв у коридорі і збирався надерти нам задниці у стилі Майкла Маерса⁵?

І не той, що зі Шрека.

— Агов, ви всі? — Я штовхнула себе назад на ноги, хоча коліна все ще стукотіли разом. — Ми можемо спробувати закінчити те, що почали. Тільки дуже тихо.

— Я можу впоратися з комп'ютерами, — шепнула Кенлі. — Як я вже сказала, я добре в цьому розбираюся. Я навіть подумую про те, щоб подати документи на якусь комп'ютерну програму, але тато, мабуть, змушує мене йти в стоматологічну школу, тож я не знаю... Вибачте, я заговорила.

⁵ Не плутати з актором Майком Маерсом! Майкл Маерс — головний лиходій серії фільмів жахів Хелловін. Майкл Маерс, будучи дитиною, скоїв вбивство власної сестри в Геловін. Через 15 років маніяк-вбивця знову взявся за старе і бажає убити свою молодшу сестру Лорі.

Кенлі нахилила голову й увімкнула чотири величезні монітори, що висіли сіткою на стіні. Екрани замерехтіли, незліченні виходи камер створили епічну сітку в сітці, яка нагадала мені шпигунський фільм. Мало бути кілька десятків різних ракурсів, кожен з яких був позначений поточною датою і часом. Але куполоподібні лінзи призвели до того, що більшість зображень були розтягнуті в дивне, викривлене коло, що ускладнювало визначення того, на що саме я дивлюся.

Ну, наполовину дивилася. Тому що мій погляд постійно був прикутий до самої Кенлі. Монітори висвітлювали її обличчя зверху, підкреслюючи яскраві цятки зелені в очах, веснянки, що безтурботно танцювали на носі. Підйом і опускання її грудей, коли вона дихала – ні, я не дивилася туди, але я була так близько, що могла відчувати її ритм. Відчувати її тепло на боці мого передпліччя, колоче, як свіжий сонячний опік.

— Перш ніж шукати щось інше, ось що я зроблю: Я знайду, де зберігаються записи, зітру останні двадцять хвилин і поставлю на паузу запис на тих камерах, які зафіксували нас по дорозі сюди, – пробурмотіла Кенлі собі під ніс.

— О! – вигукнула я. — Коли ти сказала, що добре розбираєшся в комп'ютерах, ти справді...

— Так, я мала на увазі щось більше, ніж просто купівлю взуття в Інтернеті та гру в Поптропіку.

Я скривила брову. — Мило. Тоді тобі доведеться допомогти мені нарешті розібратися, як робити скріншоти на моєму ноутбучі.

Кенлі посміхнулася мені. — Взагалі-то, я веду курс "macOS для бабусь" у будинку для літніх людей у Каботсвіллі. Може, тобі варто зайти?

— Ого... Гарзд. – Я стиснула губи, щоб приховати посмішку, яка формувалася там поза моїм контролем. Тайлер справедливо кинув на мене розгублений погляд, і я відступила на кілька кроків від Кенлі. Щось дивне сталося зі мною сьогодні ввечері.

— Ну, дякую тобі за це... – почав Тайлер, його тон був невпевненим. — Ей, взагалі-то, чи можемо ми спочатку перевірити камери, що це був за шум? Можливо, це був вітер, що вривався у вікно, але...

— Хороша ідея, Ті, – сказав Салім, поплескавши їх по плечах.

Вирішивши зосередитися, я пробігла очима по кожному з екранів. Важко було багато чого розгледіти, але все, що нам потрібно було шукати, це будь-які помітні рухи – зміни освітлення, двері, що відчиняються чи зачиняються, або, що ще страшніше, ознаки справжньої людської особи. Але, окрім кількох пилинок, що дрейфували по екрану, та надійного цокання годинника, я нічого не бачила.

Значить, це, мабуть, була не та людина, яку ми чули. Ми були в безпеці.

— Це якесь лайно з *"П'яти ночей у Фредді"*⁶, – прошепотів Ноа. Він потер руками обличчя і відступив у куток, насторожено дивлячись на двері.

— Камери два, чотири і чотирнадцять прикривають наш шлях всередину, – сказала Кенлі, показуючи на кожна з них по черзі. — Дев'ята і тринадцята прикривали... мене.

⁶ "Пять ночей у Фредді" (англ. Five Nights at Freddy's) — американський надприродний фільм жахів, знятий Еммою Таммі, яка написала сценарій разом зі Скоттом Коутоном і Сетом Каддебеком, заснований на однойменній серії відеоігор, створених Коутоном.

— Продовжуй, я роблю нотатки, – відповів Тайлер з ручкою в руці.

Бачити Кенлі в такому стані було сюрреалістично. Вона явно була в своїй стихії, і я дивувалася, як її батько міг виступати проти цього шляху для її майбутнього – без неповаги до людей, які насправді отримували задоволення від свердління зубів. Але те, що батьки не підтримували її, мабуть, вплинуло на Кенлі неймовірно сильно....

Важко було не піддавати людей випадковому психоаналізу, коли у мене вдома була мама-терапевт.

Коли берег здавався чистим, Кенлі мінімізувала камери і відкрила робочий стіл комп'ютера. Вона перейшла до низки папок і почала видаляти файли, відсортовані за датою створення. У кімнаті стояла мертва тиша, якщо не рахувати агресивного клацання комп'ютерної миші та незручного затримки мого власного дихання.

— Нас стерто, – оголосила Кенлі через хвилину-другу. — Занадто легко. Вони не створюють резервних копій відеозаписів. — Потім вона переключила папки і прокрутила довгий список файлів. — Хто-небудь може з'ясувати, скільки годин тому ви мене знайшли?

— Та хрін його знає, – відповів Ноа, притулившись до серверної стійки. — Я не вмію рахувати.

Тайлер збентежено стиснув брови. — Хіба ти не скарбник клубу?

— *Бачити* скарби я вмію, – пояснив Ноа з ласкавою посмішкою. — Але рахувати, годинники та інше лайно? Ні.

Тайлер застогнав і вдарився лобом об стіл.

— Скарбник не це має на увазі, Ноа, – спокійно сказав Салім. — Я знаю, що це збиває з пантелику. Якщо тобі від цього стане легше, я не розумів, що слово "секретар" не має нічого спільного з таємницями, доки не зголосився. О, Боже.

Це все багато чого пояснювало.

На щастя, Тайлер втрутився, щоб врятувати нас швидкими підрахунками в блокноті. — Думаю, це сталося близько вісімдесяти годин тому.

Кенлі продовжувала прокручувати відеозаписи, поки не зупинилася на певній точці на часовій шкалі. Вона зупинилася, втупившись в екран, а потім набрала щось у пошуковому рядку. Це не дало жодних результатів.

Кенлі закотила нижню губу між зубами. — Чогось не вистачає.

Вона повернулася до списку файлів, названих за датою і часом. — Не вистачає однієї години, якраз під кінець зустрічі. Одного файлу. І востаннє папку редагували десь за дві хвилини після того, що зі мною сталося.

— Хтось видалив її, – зітхнула я.

Але *хто*? Баллард був у ЛГБТК+ клубі одразу після нападу щонайменше півгодини, тож він не міг потрапити до кімнати охорони протягом двох хвилин. Хто ще мав доступ до кімнати, і чому вони хотіли позбутися відеозаписів?

Одна відповідь, ясна як день, сплила в моїй голові: Охоронець Герб.

Тому що саме він напав на Кенлі в першу чергу.

— Ти справді думаєш, що це був Герб? – запитав Салім.

Кенлі кілька разів передивилася файли і підтвердила, що висновок може бути лише один.

На всіх камерах, які знімали внутрішню частину школи Гіллвью, не вистачало однієї години. Це була не технічна помилка – це був навмисний саботаж. Цілковито, диявольськи, навмисний.

— У нього є доступ до камер, – пояснила я. — Його, напевно, не було на вечірці, бо навіщо йому там бути? І він працює в школі, тож Баллард міг допомогти йому приховати це.

— Як я вже згадувала, він і раніше повадився зі мною моторошно. Кенлі знизала плечима.

— Безумовно, він не хороша людина, і *точно* не дбає про безпеку учнів. Зважаючи на те, як він вдавав, що не помічає, як Шелбі домагалася нас раніше, – додала я.

На це брови Кенлі насупилися, і вона нахмурилася. Це був такий тонкий жест, що я ледь не пропустила його.

— Зачекай! – вигукнув Ноа, досить голосно, щоб змусити Тайлера замовкнути. Той буркнув і стишив голос. — У мене щойно з'явилася гарна ідея, гаразд? Ми можемо подивитися на двері спортзалу, щоб побачити, хто не пішов на збори або пішов раніше.

— Варто спробувати, – сказала Кенлі. Вона переключилася на іншу камеру і переглянула більше відеозаписів.

Як і передбачалося, непримітний купол зловив масу з сотень студентів, що юрмилися в спортзалі з коридору. Було майже неможливо розрізнити кожного студента на тлі їхніх голів, особливо коли вони були змішані разом. Але щойно вона натиснула кнопку "Play"...

— Чорт, – прошипіла вона, швидко вимикаючи звук комп'ютера. На секунду в коридорі пролунав вибуховий шум, про що було добре знати, але дуже погано, що це відбувалося в той час, коли ми намагалися сховатися в повній тиші.

Ми спостерігали за цим кілька хвилин, з моменту, коли метушня за межами спортзалу була найжвавішою, доки потік студентів не сповільнився до цівки. У цей момент настала година пропущених кадрів; стався раптовий стрибок, коли відмітка часу перескочила вперед. Що відбувалося під час решти мітингу, так і залишилося загадкою.

— Не думаю, що я бачила щось суттєве, – сказала я. Я намагалася впізнати Кенлі за одягом, який вона носила того дня, або за м'яким палевим кольором її волосся, але...

М'який палевий колір? Я глузливо пирхнула про себе.

Кенлі Стівенс успішно обманювала мене, щоб я їй сподобалася. Саме тому вона була найнебезпечнішою з них усіх.

— Занадто важко сказати, хто з них був, а хто ні, – сказав Тайлер. — Окрім того, що ми змушені грати в неможливу гру в шпигуна, ця втрачена година остаточно нас підставила. Я впевнений, що багато людей запізнювалися на зустріч.

— Я бачив себе, коли проходив повз, – оголосив Салім. — Це було дуже круто.

— Чудова робота, Саліме. А тепер давай...

Їх перервав глибокий голос за дверима.

— Агов? – пролунало. — Хто там?

Жовч піднялася до мого стравоходу.

Здавалося, що людина була дуже далеко, але коли ми замовкли, безпомилковий звук кроків почав наближатися. Вдалині заскрипіли двері, за ними ще одні двері, а потім ще одні. Кожні наступні звучали ближче, ніж попередні.

Вони відчиняли всі двері з цього боку школи. Це було лише питанням часу, коли вони дійдуть до кімнати охорони.

— Давай замкнемося тут, – прошипів Ноа. — Де ключ?

Салім показав на Тайлера, кишені піджака якого були набиті ключами. — Ми не розділили їх, – зітхнули вони.

Кенлі подивилася на мене, як олень у світлі фар.

— Я знаю, що ти десь тут, – проревів голос, зловісне відлуння якого змусило волосся на моїх руках стати дибки. — Я чую тебе!

Я була наскрізь полохливою кішкою і більшу частину свого життя (принаймні до минулого тижня) намагалася бути гарною дитиною, яка ніколи не потрапляла в неприємності. Але після того, як я вже порушила кілька правил і пообіцяла зробити все можливе, щоб допомогти ЛГБТК+ клубу, я почала відчувати спалахи невластивої мені хоробрості.

Я глибоко вдихнула і зібралася з думками, знаючи, що я повинна зробити, щоб врятувати своїх друзів.

— Я піду. Зачекайте пару хвилин після того, як я піду, а потім тікайте, добре?

— Ні! – негайно прошипіла Кенлі.

— Ти не можеш, – додав Тайлер. Їхні очі звузилися в концентрації, наче магічним чином могло з'явитися більш прийнятне рішення.

Але яким би розумним не був Тайлер, цього не сталося. Ми були загнані в кут, і хоча кімната була величезною, вона також була порожнішою, ніж танцювальний майданчик середньої школи. Для п'яťох людей тут було замало схованок.

Я підстрибнула на підборах. — Або одного з нас спіймають, або нас усіх спіймають. Тож відійдіть, бо я відчиню ці двері, перш ніж хто б це не був, підійде надто близько.

— А якщо це вбивця? – запитав Ноа.

— Схоже на Герба, – сказала Кенлі. Вона швидко вимкнула висячі монітори, її наманікюрені пальці тремтіли, коли вона натискала кожну кнопку. — Будь ласка, не роби цього, Елеоноро. *Будь ласка.*

Салім повернувся до мене. — Що, якщо Герб спробує вбити і тебе?

— Ми навіть не... просто сидітимемо тихо, – відповіла я. — Якщо тільки він не почне видавати звуки сокири-вбивці, в такому випадку ти можеш кричати про допомогу.

Я не була в захваті від того, що кидаюся на розтерзання вовкам, але була рада знати, що інші не потраплять у біду разом зі мною. Але діяти треба було *негайно*, інакше я наражала б на небезпеку їх усіх.

Приклавши палець до губ, я простягнула руку і схопилася за дверну ручку.

Я потягнула двері, повністю готова зробити крок уперед і зустріти свою долю, коли Салім Алі грубо штовхнув мене ліктем і зачинив їх за собою.

ЩО СТАЛОСЯ З САЛІМОМ

Саліма вже довго не було.

Його кроки лунали в коридорі, коли він біг до входу в школу, а за ним повільно йшли незадоволені старечі голоси – ймовірно, від охоронця Герба.

Невідомо, чи впізнав Герб Саліма, і що він може з ним зробити, якщо якимось наздожене, але ми повинні були рухатися, поки могли. Навіть попри те, що в глибині душі я відчувала провину того, хто вижив.

Нікчема.

Мене завжди рятували люди. Ніколи навпаки.

Але якби я спробувала заступитися за Саліма зараз, це зробило б його жертву марною. Мені потрібно було прийняти те, що сталося, і забиратися звідти, заради інших.

Ми зібрали всі ключі і прокралися назад до вчительської, зачинивши за собою двері і ледве наважуючись дихати. Завдяки фотографії, яку зробила Кенлі, ми змогли повісити ключі на свої місця, перш ніж вислизнути у вікно і закрити його. Ніби нас там ніколи й не було.

Коли я присіла на траву поруч зі школою, зітхання полегшення застрягло в моєму горлі. Ми знайшли докази і відкрили нові зачіпки, але ціною однієї з наших жертв.

Як я можу відчувати себе переможницею?

ЛГБТК+ Клуб (плюс наш почесний союзник Кенлі) чекав біля закускової Lindy's Diner вже майже годину, а Саліма все ще не було.

На цю годину велика вітрина перед входом, заповнена чорним і білим печивом і всіма смаками бубликів під сонцем, була майже спорожніла, вичищена еклектичною сумішшю дітей з Гіллв'ю і місцевих пенсіонерів. М'ясо-трав'яний запах підливи наповнював закускову, розтікаючись по здобному печиву, смаженому курячому стейку і, якщо ви були тією літньою жінкою, яка завжди сиділа в глибині кухні, по купі салату з тунцем.

Якби рік тому мені сказали, що Кенлі Стівенс буде тусуватися з моїми друзями, і ми *не* скажемо їй, щоб вона пішла геть, я б так реготала, що аж обмочилася. Але ось ми були тут, співіснували, як у тих відео, де кішка якимось подружилася з ведмедем. Можливо, зараз вона стверджувала, що я їй подобаюся, але Кенлі могла легко відкусити мені голову будь-якої миті.

Але я мусила визнати... Сьогодні вона *мені* дуже допомогла.

Тайлер байдуже оцінив їхні млинці, до яких майже не доторкнулися. Стос млинців був осяяний усмішкою зі збитих вершків – іронічний контраст із похмурим виразом обличчя Тайлера.

— Хтось щось чув від Саліма? – з надією запитала я. Але інші насупилися і похитали головами.

— Сподіваюся, з ним усе гаразд, – сказала Кенлі, дивлячись на свої коліна. — Мені дуже шкода.

Її провина за те, що вона опинилася в епіцентрі цієї катастрофи, була відчутною, але співчуття, що тремтіло в моїх грудях, було швидко притлумлене розчаруванням. Мені просто хотілося, щоб вона відчула докори сумління за всю цю брехню. Наприклад, про те, що вона забула сказати нам, що між її хлопцем і Талією щось було, і про те, що вона продавала аддерол у школі. А потім була ситуація з шафкою.

Чому вона стояла біля шафки якоїсь випадкової людини, і що в цьому було такого поганого, що вона відмовилася розповісти мені правду?

Через це все ще залишався шанс, що все, що Кенлі говорила про те, що я їй подобаюся, було черговою брехнею.

Я погризла своє шоколадне печиво. Хоча воно було завбільшки з мою голову, але все одно було недостатньо великим, враховуючи, як сильно я потребувала розради. Не знати, що сталося з Салімом, було схоже на тортури. — Він скоро подзвонить. Хіба він не забуває заряджати свій телефон? Напевно, він розрядився.

— Так. — Тайлер зітхнув, дивлячись у далечінь із сумною посмішкою. — Він завжди забуває.

— До вашого відома, схоже, Баллард знову написав мені повідомлення, поки ми тікали, – сказав Ноа між ковтками свого шипучого пива. — Він вибачився і сказав, що йому треба йти у невідкладній справі, тож наступного разу мені доведеться наступити на нього.

Я прикусила внутрішню частину щоки. — Ти думаєш...

— Так.

Охоронець Герб подзвонив директору Балларду.

Я не думала, що демон може викликати іншого демона, але зараз це звучало так, ніби Саліму довелося мати справу з подвійним сварливим старим. І Баллард, мабуть, був розлючений ще *більше*, ніж зазвичай, оскільки Салім перервав його гаряче побачення.

Не дивно, що від Саліма не було відповіді цілу вічність. Повільне здирання шкіри заживо, здавалося, забиравало багато часу.

— Хоча присутність Балларда не така вже й погана річ, – сказав Ноа. — Він має дивну прихильність до Сала. Може, він внесе за нього заставу.

Це була правда, і якщо хтось і міг виплутатися з неприємностей, то це був Салім.

— Взагалі-то, Баллард може бути менш поблажливим до нього, враховуючи, як погано грає футбольна команда, – прокоментувала Кенлі, смикаючи свій крилатий капелюх, що з'їхав на перев'язку. Я точно знала, наскільки цей старий пердун був одержимий футболом. — Хоча це не зовсім стосується Саліма. Це Дерек, який цього сезону грає як лайно.

Сидячи в моїй улюбленій кабінці з плечем Кенлі на моєму плечі, я відчувала, що неможливо зачепити тему Дерека і його "шахрайства". Я не була впевнена, наскільки корисно розголошувати таємницю Талії – що це дасть зараз, окрім того, що потенційно засмутить людей?

— Так чи інакше, – почала я, відчайдушно прагнучи змінити тему. — Герб з безпеки. Що ми думаємо?

Ноа відкинувся на стільці так, що тільки кінчик його кепки стирчав над столом. — Відсутній відеозапис в основному підтвердив, що хтось із викладачів був причетний до нападу, принаймні до певної міри, – сказав він. — І поліція допомагає їм приховати це. А може, все навпаки. У будь-якому випадку, ми влипли. Все місто налаштоване проти нас.

— Пані Вінстон сказала мені, що вчителі не повинні писати рекомендаційні листи для нас, умовно засуджених, – застогнав Тайлер. — Вона запропонувала написати мені один потайки, але всі школи, куди я подаю документи, вимагають три. Тепер я ніяк не зможу вступити до коледжу, не кажучи вже про стипендію для майбутніх юристів. Боже, ми з батьками так до біса важко працювали, тільки для того, щоб я...

Тайлер сховав обличчя в їхніх руках. Мені хотілося б бути поруч, щоб обійняти їх, або щоб я могла переконати їх припинити так сильно тиснути на себе, не виглядаючи при цьому лицеміркою.

— Я повністю з тобою згоден. – Ноа випростався і стиснув свою кепку в руках, наче чотки. — Я не маю права на більшість видів фінансової допомоги, оскільки моя тітка вкрала мою особистість, коли я був дитиною, і не виплатила купу кредитів.

— Господи! – вигукнула Кенлі.

Ноа вклонився, наче його дилема була виставою. — Крім того, я, напевно, не претендую на більшість академічних стипендій, оскільки мої оцінки – відстій. І я знаю, що для моєї сім'ї було б величезним тягарем платити за все, навіть якщо Талія не хоче вчитися в коледжі, але є кілька дійсно хороших мистецьких програм, які судять суто на основі мого портфоліо. І я знаю, що це не найкращий шлях, якщо я хочу колись віддячити батькам, але я дуже цього хочу. Тепер я все більше відчуваю, що настав час розпрощатися з моїми мріями, розумієте?

Я подумала про прекрасні картини, які були безладно розкидані по його спальні. У Ноа було стільки таланту, і чути, як він відмовляється від своїх цілей, розбивало мені серце.

— Не кажи так, – вигукнула я. — Ви обидва. У нас ще є час. Все, що сталося з нами до цього часу... Ми можемо повернутися з цього. Ще не було ніяких кримінальних звинувачень.

Телефон Тайлера голосно задзижчав, і вони блискавично схопили його. Глянувши на екран, їхні посмішки зникли. — Спам, – зітхнули вони.

Але Ноа вихопив телефон з їхніх рук і прийняв дзвінок, на незадоволення Тайлера. — Це щодо продовженої гарантії на мою машину? – запитав він, відмахуючись від спроб Тайлера забрати телефон.

Потім Ноа замовк. — Я вмикаю гучний зв'язок, – сказав він, нарешті, перед тим, як показати голос телемаркетолога світові.

— Я живий!

— Салім! – Тайлер знову кинувся до телефону, але занадто пізно – Ноа жбурнув його на центр столу, як у грі в пляшечку.

— Гей, Ті! – Салім крикнув у відповідь, але так нерозбірливо, що здавалося, ніби він дзвонить з каналізаційної труби. — У будь-якому випадку, як я вже сказав, я в порядку!

Кенлі зробила довгий видих, притиснувши руку до серця, а Ноа почав аплодувати так голосно, що кілька обкурених студентів з натовпу за вечерею у Lindy's обернулися на нас, витріщивши очі. Легко було забути, що ми були не самі в нічні години, коли гуркіт на кухні стих, більшість інших відвідувачів були надто старі або сонні, щоб створювати багато шуму взагалі.

— Я так рада, що з тобою все гаразд, – сказала я зі сльозами на очах від полегшення. Хоча він був сильним як для старшокласника, якась частина мене вважала, що Салім міг бути в реальній небезпеці, залишившись наодинці з моторошним старим Гербом. — До речі, дякую тобі за це. Але я якраз збиралася...

— Не хвилюйся, Елеоноро. Я сам хотів це зробити. – Я почула яскраву посмішку в голосі Саліма.

— Я справді думав, що тобі кінець, – сказав Ноа, витираючи чоло з удаваним полегшенням. — Баллард прийшов за тобою? У нас залишилися млинці, якщо ти все ще хочеш зайти до Lindy's.

— Чувак, я думав просто втекти з кампусу, але Герб впізнав мене і почав кликати на ім'я і все таке. Тож я дозволив йому загнати мене в кут біля кабінету директора, де він читав мені лекцію про незаконне проникнення, поки не прийшов Баллард.

Зловісна поведінка офіцера безпеки спливла в моїй уяві. Те, як він блукав школою, наче привид, або, точніше, маріонетка-тінь, оживлена підступними руками директора Балларда. — Тобі не здалося, що він думав про те, щоб завдати тобі болю?

Салім на мить замовк. — Ні, я не хвилювався, що він може вбити мене будь-якої миті. Він поведився, як звичайний злий старий чоловік.

— У мене й досі мурашки по шкірі, – сказав Ноа зі здриганням. — Наскільки Баллард був розлючений?

— Баллард робив вигляд, що "я не злий, я просто розчарований". Говорив про те, що він хотів би бачити мене успішним як доброчесного учня школи Гілльвю абоощо. Сказав, що я найкращий нападник, який у них був за останні роки.

— Принаймні, добре, що він тебе відпустив, – сказав Тайлер.

— Так, щодо цього... – Салім відповів, і його голос став хрипким. — Насправді я дзвоню вам прямо зараз з в'язниці. Через нього мене заарештували.

У ту мить моя душа випарувалася з тіла.

Як я могла подумати, що з Салімом буде все гаразд? Любов, яку Баллард відчував до нього, не йшла ні в яке порівняння з фанатизмом і ненавистю цього чоловіка.

— Ти, бляха, серйозно? – закричав Ноа.

— Твої батьки вб'ють тебе, – пробурмотів Тайлер, потираючи скроні. — Що ти їм скажеш?

— Я не знаю, Тайлере. Я не можу пояснити їм все це, як я скажу: "Гей, мене звинуватили в нападі на дівчину, тому мене вигнали з футбольної команди, а тепер мене заарештували за проникнення на чужу територію, і, мало не забув, я купив до *bica* багато алкоголю?"

— Можливо, не варто вимовляти останню частину так голосно, – втрутився Ноа.

— Я знаю, що це не допомагає, але... я повністю розумію, – тихо сказала Кенлі. — Я думаю, що іноді не обов'язково все розповідати батькам. Ти *нікому* нічого не винен.

Коли погляд Кенлі перевівся на декоративну старовинну фотографію на стіні, моє зрадницьке серце знову почало м'якшати до неї. Мій батько, можливо, і помер, але принаймні він ніколи не примушував мене заробляти на життя, колупаючись у брудних ротах інших людей, замість того, щоб слідувати за власними мріями.

— Дякую, Кенлі. – Салім розчаровано пирхнув. — Я що-небудь придумаю.

— А на що схожа в'язниця? – запитав Ноа, гризучи кінчик виделки.

— Це як сидіти в крижаній клітці, де туалет металевий, подають мокрий ростбіф у термоусадочній плівці, а за мною в черзі до телефону стоять троє хлопців. Але зі мною тут буде все гаразд, гадаю. Вам, хлопці, не варто за мене хвилюватися. Персонал вже називає мене "молодшим братом" і крадькома дає мені цукерки Герші.

— Але... – почав Тайлер.

— Все гаразд, Ті. Я мав справу з гіршим лайном у своєму житті, ніж це. – Салім зітхнув у слухавку, і ще хтось у кімнаті з ним пасивно-агресивно прочистив горло. — Як тоді, коли Ахмад обдурив мене так, що мій кулак застряг у банці, і мамі довелося викликати пожежників.

— Зачекай, чому? – запитав Ноа. — Це була банка з вогнем?

— Ні, Ноа. – Тайлер застогнав.

Хтось у черзі за ним почав викрикувати нецензурні слова. Салім ніяково хихикнув. — Ей, мені треба йти на...

Потім дзвінок обірвався, і ми вчотирьох замовкли.

На протилежному боці закускової обкурени студенти грали в якусь гру, де вони по черзі вигукували назви фільмів з "A24". Краплі дощу почали стукати по широких шибках, невидимі на тлі чорнильної чорноти неба. Поруч зі мною Кенлі розгойдувалася взад-вперед, світло закускової відкидало недоречний німб за її головою.

— Я знаю, що незаконне проникнення – це технічно окрема справа, але, можливо, якщо ми зможемо довести, що Герб або Баллард – погані хлопці, то це... зробить їхню версію історії недійсною і дозволить Саліму вийти на свободу? – з надією сказав Ноа.

Це було можливо, але... я не була повністю впевнена, що закон працює саме так.

— То що ж нам тепер робити? – запитав Тайлер, дивлячись на мене за порадою вологими, переляканими очима. — Вони, напевно, скоро подзвонять батькам Сала, які більш ніж достатньо багаті, щоб внести заставу, але... що, якщо вони вирішать не робити цього, щоб провчити його? Або що, якщо Сал буде звинувачений у чомусь серйознішому, ніж ми думали, і йому доведеться чекати

на слухання про заставу? Що, якщо його там хтось скривдить? Можливо, ми не зможемо звільнити його безпосередньо, але... що ми *можемо* зробити зараз?

Я клацнула резинкою, поки на моєму зап'ясті не утворилася червона пляма. Я підняла голову і побачила, що очі Кенлі занепокоєно ковзають по моїй руці, змушуючи мене соромитися своєї тривожної звички.

Мені потрібно було вірити, що ми можемо щось зробити, але те, що сталося з Салімом, випробовувало мою віру. Зараз я відчувала, що марно намагатися самотужки протистояти паскудним дорослим.

Але... що можна протиставити паскудним дорослим?

— Здається, я знаю, – вирішила я. Двоє моїх друзів, а також Кенлі, притулилися ближче, щоб прислухатися. — Нам потрібна більша вогнева міць.

— Більше вогневої потужності, ніж профіль директора на сайті знайомств? – запитав Ноа, піднявши брови. — Ти маєш на увазі... Нам потрібен справжній *вогонь*?

Я похитала головою. — Ні, не вогонь, але нам точно знадобиться *набагато* більше, ніж фетиш на ноги. І я думаю, що в школі є кілька людей, які могли б нам допомогти.

Доки я йшла до кабінету англійської літератури, затріщав гучномовець. Зазвичай директор Баллард робив ранкові оголошення по понеділках і виходив за рамки лише в дуже особливих випадках – до яких, очевидно, напад Кенлі навіть не належав. Але сьогодні, у звичайний вівторок, вільний від будь-яких національних свят чи апокаліптичних подій, буркотливий голос Балларда лунав на всю школу.

— Доброго ранку, школа Гіллвью, – почав він. — Минулої ночі в нашому кампусі сталася жахлива подія. Учень увірвався до школи в неробочий час і втрутився в наші записи з камер спостереження.

Коридори затихли. Це був саме той тип пліток, якого жадали мої однокласники. Я стиснула підручники і чекала, що станеться далі.

— Він був негайно затриманий охороною і заарештований.

Навколо мене здійнявся галас. Інстинкти підказували мені тікати і ховатися, але я змусила себе стати на ноги. Це могла бути...*повинна* була бути...я, про яку всі шепотілися, якби я була хоч трохи швидшою за Саліма.

— Ми підозрюємо, що це може бути пов'язано з інцидентом у п'ятницю вдень, і будьте певні, ми будемо працювати з поліцією, щоб вжити рішучих заходів. Ми хочемо, щоб ви відчували себе в безпеці тут, у Гіллвью, і робимо все можливе, щоб це забезпечити. Дякуємо вам і бажаємо гарного відпочинку.

Рішучих заходів?

Я злякалася, що б це не означало. Якщо Баллард намагався пов'язати ці дві події воєдино, чи означало це, що він збирається повісити всю атаку безпосередньо на Саліма? Чи могли його звинуватити не просто в незначному порушенні громадського порядку, а в замаху на вбивство?

Я не могла просто стояти і чекати, коли мої друзі підуть на обідню перерву, відвідувати курси англійської мови, ніби небо не падає з неба, терпляче чекати, поки всі мої друзі підуть на обідню перерву, щоб придумати якийсь план.

Я повинна була діяти.

Негайно.

Рослини пані Вінстон в'янули.

— Треба їх переставити, щоб усі вони мали однаковий час на підвіконні, – порадила я, спостерігаючи за ними з місця, де я лежала на непрактичному дивані-блоці.

— А, гарна ідея, — сказала пані Вінстон. — Моя дружина — "зелена рука". Тим часом я не маю жодного уявлення про те, що роблю, тож дякую тобі.

Я знизала плечима. — Хтось повинен направляти консультанта з профорієнтації.

Пані Вінстон посміхнулася, вмовившись на стільці таким чином, що могла б легко нагадати "горгулью на карнизі вікторіанського особняка", але більше нагадувала "пташку, що відпочиває на гілці" через свою лагідну натуру. — До речі, про це, чим я можу допомогти тобі, Елеоноро?

Я потягнула за нитку, що вибивалася з подолу спідниці. — Салім — це той, кого заарештували минулої ночі, — пояснила я. — Я знаю, що це була жахлива ідея — вдертися до школи, тож не треба мені читати лекції, але... він не видаляв відеозапис нападу на Кенлі. Це зробив хтось інший. Я припускаю, що це міг бути охоронець Герб.

— Охоронець Герб? — Пані Вінстон розсміялася. — Гарний жарт. У мене є ще якісь кумедні прізвиська на кшталт цього?

— Е-е, наскільки я знаю, ні, — відповіла я з кривою посмішкою.

Пані Вінстон зняла з полиці одну з іграшок — ведмедика з дипломом, і поправила його неохайну шкіру. — Ну що ж. Може, колись.

Вона виглядала такою щирою розчарованою, що я зробила подумки нотатку, щоб придумати щось приємне для неї. Може, "Любителька хутра Вінстон"? А може, і ні...

— У будь-якому випадку, я просто хотіла запитати вас, чи знаєте ви щонебудь про Герба. Ми не можемо довести, що саме він видалив відео, особливо тепер, коли до цього причетний Салім, тож я не знаю, що робити.

— Я не повинна говорити зі студентами про справи моїх колег, — відповіла пані Вінстон, але здавалося, що вона говорила це більше до себе, ніж до мене.

Я кинула на неї відчайдушний погляд. — Але ви наша єдина надія, адже Баллард нас ненавидить, і більшість викладачів, мабуть, теж. Як ще ми можемо знайти інформацію? Студент у в'язниці!

Консультант завагалася. — Ніщо з того, що я скажу, ніколи не вийде за межі цього кабінету, так?

Я кивнула, і вона глибоко зітхнула.

— Гаразд. Ну... Герб трохи... дивний. — Пані Вінстон подивилася на двері так, ніби Герб збирався прорубати їх сокирою і просунути своє обличчя всередину. — Він був у центрі кількох дивних інцидентів у Гіллвю, наприклад, коли вночі з учительської винесли десятки ключів, або коли з холодильника вкрали грудне молоко пані Брадак.

Мені було надзвичайно цікаво, але я стрималася, щоб не запитати про це. — А те, що він "б'є чирлідерів по голові" — це дивно?

— Сподіваюся, що ні, але звідки мені знати. Ми не дуже часто перетинаємося. Знаєш, з ким тобі варто поговорити? — Пані Вінстон клацнула пальцями, коли їй спало на думку. — З прибиральником. Шоу. Вони працювали разом довгий, довгий час. Але також — не кажи нікому, що я це сказала, будь ласка, він був тим, хто анонімно доніс на Герба за те, що той дозволив учневі зайти на територію школи в неробочий час.

— Серйозно? — Я відсахнулася. — Герб зробив це? Який лицемір.

— Ну, це було кілька місяців тому. Очевидно, Герб отримав за це невеликого ляпаса, але він все ще тут. Як і Шоу, і я можу посперечатися на що завгодно, що він знає ще багато секретів.

— Дуже дякую, пані Вінстон. — Я посміхнулася, випроставшись на дивані.
— Ми поговоримо з ним.

— Рада, що змогла допомогти, Елеоноро. — Психолог підвелася і підійшла до вікна, скинувши з підвіконня великий фікус і переставивши на його місце маленьку драцену зі свого столу. — І ще, дякую, що врятувала мої рослини.

Я знизала плечима, роблячи другу подумки нотатку про те, щоб зв'язати пані Вінстон светр у вигляді рослинного горщика на знак подяки. — Це моя робота.

Було правильно зробити щось приємне для пана Шоу в обмін на його дорогоцінний час, тож ми всі вирішили долучитися і доставити йому печиво від Lindy's. Я зраділа, що на мою пропозицію про печиво одразу ж наклали вето, бо виявилось, що пан Шоу не лише страждає на цукровий діабет, але й просто залежний від супу з мацоні, який вибрав Ноа.

Ми сиділи разом за столом для пікніка на подвір'ї, затінені від палючого полуденного сонця розлогим ясенем. Тайлер, Ноа і я юрмилися навколо пана Шоу, поки він їв, але прибиральник, здавалося, був цілком задоволений нашою присутністю.

Мій шлунок крутило цілий день через тривогу за Саліма, але я просто продовжувала повторювати собі, що з кожним кроком нашого розслідування ми збільшуємо його шанси на швидке повернення до нас.

— Дякуємо, що зустрілися з нами, пане Шоу, — сказав Тайлер, наближаючись до того, що мало б бути стандартною соціальною взаємодією на кшталт ділової зустрічі. Чесно кажучи, я знайшла їхню серйозність вельми кумедною. — Ми цінуємо вашу розсудливість і обіцяємо повернути її.

— Без проблем, малий. — Пан Шоу розсміявся, наче Санта у заляпаному жиром комбінезоні. Його голос навіть мав багате звучання, як у старій блюзовій різдвяній пісні. — Дякую за суп.

— Отже. Охоронець Герб. — Ноа вдарив по столу, потривоживши поверхню бульйону. — Що з ним таке? Серійний вбивця, мстивий привид або... щось інше?

Я відштовхнула його руку від їжі. — Ноа має на увазі, що ми чули, що Герб був відомий своєю підозрілою поведінкою в минулому, і ми сподівалися, що ви зможете розповісти нам більше про це. — Шоу зацікавлено підняв одну густу брову. — Ми просто... ми думаємо, що він, можливо, зробив щось погане нещодавно.

Прибиральник опустив ложку. — Знову грудне молоко?

Ноа приглушив крик рукавом сорочки.

Я повільно моргнула. — Взагалі-то, ні. Це пов'язано з підробленими записами з камер спостереження. Я впевнена, що ви чули про це раніше від Балларда?

— А, так. Герб має доступ до кімнати охорони, але я думав, що вони спіймали там якогось хлопця.

— Так, але це був не він. — Наступні слова я добирала ретельно, не бажаючи зіпсувати таке цінне інтерв'ю, змусивши прибиральника насторожено ставитись до ЛГБТК+ клубу. — Директор продовжує перекладати всю провину на нашу дружню групу, але ми не зробили нічого поганого — тим більше, нікому не заподіяли шкоди. Все, що ми хочемо — це з'ясувати, що сталося з Кенлі Стівенс, і я впевнена, що ви б теж цього хотіли.

Пан Шоу тицьнув великим пальцем через плече в бік майданчика, де група хлопців грала у фрісбі, намагаючись влучити один одному по яйцях з усіх боків газону. — Я хочу, щоб усі ви, діти, були в безпеці. Я знаю кожного учня Гіллвью, і *ніхто* з вас не здатен на вбивство.

— Дякую, пане Шоу, — сказала я, сподіваючись усім серцем, що він сказав правду. Я так хотіла, щоб мої нинішні теорії вишикувалися в лінію, але я повинна була тримати свій розум відкритим для всього. *До всього*. — Отже, ви думаєте, що Герб з тих, хто фальсифікує відеозаписи?

Прибиральник доїв свій суп, витираючи краплі вологи з бороди. — Я не знаю, *навіщо* Герберту це робити, але в нього є досвід надання доступу до школи для швидкої наживи. Він зробив копії всіх ключів і іноді роздає їх, як цукерки, тим, у кого є гроші. Я не здивуюся, якщо хтось інший потрапить туди. Ключі майже від кожної кімнати гуляють по території, і хтось знає, чи Герб взагалі стежить за тим, у кого вони є.

— *Майже* від кожного кабінету? — повторив Тайлер, тримаючи в руках крихітний блокнот.

— У нього немає ключа від кабінету Балларда, — пояснив пан Шоу. — Ніхто не має, окрім самого пана Балларда, звісно. Це спеціальний замок, для якого потрібен брелок.

— Хіба Герб не мав неприємностей через те, що нещодавно давав людям ключі? — запитала я, згадуючи свою зустріч з пані Вінстон.

— Так, мав, — відповів пан Шоу. — Через мене. Якимсь увечері, одразу після початку навчального року, мені довелося затриматися допізна, щоб ліквідувати потоп у туалеті. Коли я пішов за речами, то побачив, що двоє дітей-другокласників куняють у моїй комірчині. Вони сказали мені, що Герб дав їм дозвіл, тобто, вони заплатили йому, і я так засмутився, що відправив анонімного листа про це на факультет.

— Дико, пане Шоу, — усміхнувся Ноа.

— Я знав, що якщо піду прямо до Балларда, він захистить Герба. Тож я пішов *в обхід* Балларда, але, о диво, він все ж таки зміг врятувати Гербу роботу. І відтоді ми з Гербом не дуже добре ладнаємо.

Я обмірковувала наслідки того, що говорив пан Шоу. — Тож, по суті, не лише Герб міг видалити запис, але й будь-хто, у кого випадково опинився один з його ключів, міг це зробити?

— Щось на кшталт того.

Я озирнулася на групу друзів, які сиділи на траві, робили домашнє завдання і перекушували батончиками з автомата, обговорюючи, які величезні костюми мам для випускного вечора вони замовили і якого кольору корсаж планують обрати. Будь-хто з цих учнів міг виявитися винним, адже детективна

робота, яка мала на меті звузити список підозрюваних, лише розширила його. Але був один важливий фактор, який я знала, що не можу випустити з уваги. Це було єдине, що відрізняло цього злочинця від будь-якого іншого покидька.

Мотив.

Хоча Герб був моторошним і мав історію неетичної поведінки, не було очевидно, навіщо йому хотіти прибрати Кенлі з поля зору. І навіть ідея Дерека про те, що він убив Кенлі, щоб бути з Талією, розвалилася, якщо Кенлі насправді не проти їхнього зв'язку.

Отже, головна зачіпка, яку ми зараз мали для пошуку мотиву, лежала в продажах аддеролу Кенлі, і ми ледве торкнулися золотої жилки, якою була її клієнтська база. Ідея про те, що якийсь багатий хлопець розлютився на Кенлі через пігулки і підкупив Герба, щоб той допоміг йому помститися, здавалася цілком реальною.

Особливо враховуючи ту записку, яку я знайшла... *"Ти мені дуже багато винна"*. Може, "ти" – це Герб?

Між цегляними стовпами, що обрамляли місце нашої зустрічі, гуляв вітер, і я закрутила резинку для волосся навколо своїх кучерявих кучерів. — Пане Шоу, ви не знаєте, чи не продають діти в окрузі якісь наркотики? Навіть за рецептом?

— Звичайно, продають, – відповів прибиральник зі сміхом. — Це ж середня школа. Я знаходжу всілякі речі, коли прибираю. Буквально минулого тижня мені довелося конфіскувати наркотики, які були залишені в шафі.

— Що ви маєте на увазі під "конфіскувати"? – запитав Ноа, формуючи пальцями повітряні лапки, а потім піднісши один палець до рота, щоб імітувати куріння.

Пан Шоу похитав головою, як розчарований дідусь. — Я здаю їх директору Балларду, а він або викидає їх, або віддає в місцевий відділок поліції.

— Зачекайте... – Очі Тайлера були яскравими, і я практично бачила, як перед ними проявляються розумові розрахунки. — Лише минулого тижня, кажете? Що ви знайшли?

— Я думаю, що мені краще не вдаватися в ці деталі з вами, діти. Вибачте. Скажу лише, що це були таблетки.

Отже, це міг бути аддерол.

Кенлі загубила чийсь запас аддеролу, а потім вони вирішили помститися?

— Чесно кажучи, – продовжує пан Шоу, — мені спадало на думку, що хтось намагається мене підставити. Ну, знаєте, підкинути в мою каюту заборонені речовини. Я подумав, що це може бути помстою за те, що я проговорився про ті скопійовані ключі.

Це звучало так, ніби пан Шоу мав на увазі, що Герб теж міг мати наркотики. Я мала б здогадатися, зважаючи на його ім'я і все інше, але... Може, *Герб* був тим зневаженим покупцем? Хоча уявити, як він підкрадається до Кенлі і просить у неї аддерол, здавалося надто дивним, щоб бути реальним.

У мене в голові крутилося стільки різних зачіпок, і вони ледве пов'язувалися між собою. Але, можливо, все ще існувала якась деталь, яка, якщо ми її знайдемо, ідеально зв'яже все воєдино.

— Знайшов, – сказав Тайлер, гортаючи сторінки за сторінками нових нотаток. — Я хотів би запитати ще кілька речей, якщо у вас є час...

— Я б із задоволенням, але мені вже час іти, — сказав пан Шоу, підводячись на ноги. — Мені треба витягнути пиросос з комірчини перед наступним уроком... хочете піти зі мною туди і поговорити?

Тайлер підхопився і попрямував до нього. — Це було б чудово!

Ми попрямували назад до школи, і я викинула порожні контейнери з-під їжі у смітник, коли ми проходили повз. Поки Тайлер жваво обговорював з паном Шоу дублікати ключів, я усвідомлювала, що моє життя перетворилося на сатиричну частину франшизи "Пила"; у мене був обмежений час, щоб розібратися чинюсь закручену гру, перш ніж постраждає один з моїх друзів — а неминуче всі четверо...

З усім цим лайном треба було розібратися, а мені ще треба було скласти іспит зі статистики АП.

Коли ми підійшли до вбиральні прибиральника, пан Шоу потиснув кожному з нас руку. — Радий був поговорити з вами, діти. Ще раз дякую за суп з мацою.

Ноа двічі підняв великий палець вгору. — Бевакаша, пане Шоу! Завжди радий заробити більше балів "хорошого єврейського хлопчика".

Я вже була готова йти до кафетерію, щоб перекусити, але коли двері прибиральника відчинилися, чиєсь зітхання зупинило мене на моєму шляху. Я зазирнула в комірчину і побачила...

О, чорт забирай, ні.

Тільки не знову.

ЩО ЗРОБИЛА ТАЛІЯ

Пан Шоу влетів всередину і приніс свій пілотяг, наче це був розпродаж у Чорну п'ятницю, а не жахливо незграбний сценарій, коли підлітки займаються сексом у темній комірчині посеред шкільного дня.

На щастя, цього разу вони були повністю одягнені. Волосся Талії до підборіддя було скуйовджене, її сукня трохи криво сиділа на плечах. Сорочка Дерека була частково розстебнута, а на щоках у нього був яскраво-червоний рум'янець. Запах відбілювача, що пронизував кімнату, і одна тріснута лампочка, що звисала над головою, ідеально доповнювали романтичну сцену.

— Ти, бляха, знущаєшся з мене? – заволав Ноа.

Так. Я була єдиною, хто бачив це раніше і пам'ятав це.

Я взяла паузу, щоб ще раз оцінити ситуацію: Тайлер виглядав збентеженим, кривився і відвертався, щоб дати парі трохи усамітнення. Прибиральник вже давно пішов. А потім з'явився Ноа, у якого практично пара йшла з вух.

Дерек почав тікати, але Ноа схопив його за руку. — Ні, – сказав він і штовхнув його назад до комірчини з такою силою, що лікоть Дерека боляче вдарився об дверцята. — Я дзвоню в поліцію.

Дерек закричав в агонії, але Ноа лише посилив хватку. Я ніколи не бачила Ноа таким розлюченим, але можливість того, що його близнючкою скористаються, перетворила його на Халка розміром з пінту на моїх очах.

— Ноа, все гаразд, – почала Талія, обіймаючи брата. — Ми просто розмовляли. Дерек не зробив нічого поганого.

Дерек зробив розгублене обличчя. — Розмовляли? Очевидно, що ми розмовляли! – Ноа скрутив руку Дерека за спину вражаючим, але, ймовірно, дуже болючим маневром.

— Відпусти його! – наполягала Талія. — Серйозно, присягаюся, з ним все гаразд!

Гнів Ноа пом'якшав, але його хватка – ні. — Це обов'язково?

— Так! – в унісон вигукнули Талія і Дерек.

Ноа нарешті відпустив руку Дерека і похитав головою. — Гаразд, що ж... Очевидно, що ви тут переспали, тож. Давай облишмо це лайно. Що я хочу знати, так це те, якого біса ти зробила це з Джошем. І з Кенлі, якщо вже на те пішло.

Бліді очі Талії розширилися. — Ноа, мені шкода...

Ноа подався вперед. — Не вибачайся переді мною. Можливо, просто можливо, тобі варто вибачитися перед своєю травмованою найкращою подругою

замість цього? Або перед своїм неймовірно добрим і вірним хлопцем, з яким ще тиждень тому ти збиралася купити обручки?

Дерек насупився, застібаючи сорочку. — Слухай, чувак, тобі справді треба розслабитися.

— Розслабитися? – повторив Ноа, і його голос пролунав як грім. — Як щодо того, щоб заспокоїти свій зрадницький член?

Тайлер схопив Ноа за плече, зафіксувавши його на місці. — Нам, мабуть, не варто влаштовувати сцену, поки всі йдуть до класу, – тихо промовили вони.

Дерек і Талія випросталися і вийшли в коридор, а Ноа продовжував кипіти, чорні хвилі прилипали до його спітнілого чола. Я не могла не розсердитися на нього – це було не тільки принизливо, але й дуже образливо для одного з його друзів.

— Ви, друзі, серйозно не навчилися замикати двері після того, що сталося минулого разу? Це просто огидно, – огризнулася я.

— Зачекай, що ти маєш на увазі під "минулого разу"? – запитав Ноа, обертаючись до мене.

Лайно.

— Я просто маю на увазі... – Я взяла себе в руки, бо знала, що не можу йому брехати, а правда була дуже відстійною. — Я бачила їх разом. На вечірці.

Ноа схопився за лоб і зітхнув, гнів розчиняючись у болю. — З яких це пір у нас є секрети один від одного?

Шафки поруч зі мною починали нахилитися завдяки величезній силі моєї тривоги. — Не знаю, ніколи? Але зараз не найкращий час посеред розслідування нашого добаного вбивства, щоб згадувати про це, ясно?

— *Розслідування вбивства?* – повторив Дерек.

З сусідньої оркестрової кімнати до зали увійшла група, змусивши всіх призупинитися. Крізь відчинені двері долинали слабкі звуки саксофона, який грав те, що я впізнала, як бойову пісню школи Гіллвью. Відверто кажучи, мене не надто цікавив шкільний дух чи спорт загалом, але ця пісня змусила мене згадати про Саліма. Я завжди обіцяла йому, що піду на одну з його ігор, але тепер... можливо, у мене ніколи не буде такої нагоди.

А Салім, можливо, ніколи не зможе грати у футбол – *справжній*, змагальний футбол, знову, і все через цей безлад.

Відсутність Саліма того дня здавалася гучною, хоча технічно без нього було тихіше. Він міг би зараз сказати якусь дурницю, щоб підняти настрій. Я сподівалася, що з його мокрою яловичиною все гаразд, і думала, чи варто мені зайти до Алі після школи – напевно, Саліма вже випустили під заставу, чи не так?

Але спершу мені треба було залагодити сімейну ворожнечу, і вона була не з тих, що розважаються грошовими призами та незграбними жартами про секс на очах у мамі.

— Талія може приймати всі погані рішення, які вона хоче – без образ, Таліє. Але це її рішення, – сказала я, коли діти з оркестру зникли в коридорі.

— Вона явно *не* розуміє, що її рішення впливають на інших, – заперечив Ноа, дивлячись на близняшку. — Таліє, мені здається, що я тебе більше не знаю.

— Це була просто помилка, – різко відповіла вона. Лусочки розпавленої туші були розкидані по її вилиццях, як пил димової сажі. — Новина дня: ти теж постійно їх робиш. І я все одно люблю тебе понад усе на світі.

Дерек мав би виглядати ображеним, але він посміхався так, ніби абсолютно не вірив у те, що говорила Талія, незважаючи на те, що вона дуже чітко висловила свої почуття до нього. Може, він зовсім з'їхав з глузду і марив?

Він провів рукою по своїй густій шевелюрі. — Не знаю, Тал... Ти була щаслива зробити ту саму "помилку" вже кілька разів.

— Ти коли-небудь думав, що, можливо, я відчуваю себе погано через тебе чи щось таке? Що я бачила, як ви з Кенлі цілувалися загалом два рази, а ти *весь* час крутишся біля мене, як сумне, самотнє цуценя?

Дерек ніяк не відреагував на це, вираз його обличчя залишився таким же застиглим, як і його пишна шевелюра.

Ноа роздратовано зітхнув. — Зачекайте тут, – сказав він групі. — Або зустріньтеся зі мною в оркестровій кімнаті, взагалі-то. Наодинці.

Потім він кинувся навтьоки, його блискучі персні були схожі на кастети, коли вони розгойдувалися на його боках.

— Гей, ти куди? – гукнув Тайлер, рушаючи за ним.

Ноа відмахнувся від них. — До спортзалу. Тренування групи підтримки майже закінчилося.

— Ти знаєш, я завжди підтримаю тебе, але... – Мої слова прозвучали не так делікатно, як мені хотілося б. — Хіба проби не були *кілька місяців* тому?

— На жаль для всесвіту, я не збираюся проходити проби, – сказав Ноа. Він звузив очі. — Настав час випустити всю цю клятву драму на волю, щоб ми могли вирішити її назавжди. А для цього нам потрібен Джош Картер.

Ми всі незграбно сиділи півколом на розкладних стільцях в оркестровій кімнаті та чекали. Дерек і Талія спочатку намагалися втекти, але все, що нам знадобилося, це пригрозити, що ми доповімо про їхню публічну непристойність, щоб вони сіли. Тим часом я шукала, як пронести мобільний телефон до в'язниці (звісно, використовуючи вкладку приватного пошуку). Тайлер вдавав, що теж зайнятий телефоном, хоча краєм ока я бачила, що вони просто постукують по екрану блокування.

По всій кімнаті стояла купа схожих на клітки музичних інструментів. Армія пюпітрів була складена на візку, а кругле око єдиного гонга дивилося на мене з боку входу. Щоразу, коли відчинялися двері, вони злегка бряжчали на вітрі.

Всі затамували подих, коли увійшов Ноа. І він привів із собою Джоша Картера. Принаймні, я так думала. Я не була впевнена.

Тому що поруч з Ноа стояв 182 сантиметровий орел-талісман.

Гонг різко задзвенів, коли гігантське крило орла вдарило по ньому.

— Це... жахливо, – сказала я нарешті. Дзьоб орла був постійно відкритий, викривлений у злісну гримасу, а його маленькі очі-намистинки були схрещені.

Орел зняв свою голову, щоб показати Джоша, який робив майже таке ж обличчя, як і талісман. — Що тут відбувається?

— Талія хотіла тобі щось сказати, — сказав Ноа з саркастичною посмішкою. — Правда, Таліє?

— Добре...? — Джош обвів поглядом різношерсту публіку геїв, які вирішили приєднатися до цієї приватної розмови, і виглядав цілком зрозуміло збентеженим. Я помахала йому рукою, намагаючись бути доброзичливою. — Зачекай, серйозно, що сталося, Таліє?

Талія зітхнула, схрестивши ноги. — Я випадково поцілувала Дерек.

Дерек понуро повісив голову. Ноа відкрив рота, мабуть, на знак протесту, але Талія продовжила.

— Кілька разів, — додала вона.

Джош знову озирнувся, і розгубленість на його обличчі змінилася веселощами. — Що це в біса таке? Ви граєте шкільну виставу?

— Ніхто не грає, — відповіла я, клацаючи резинкою в постійному ритмі по своєму зап'ястку. Я не з нетерпінням чекала наступної частини та потай сподівалася, що один зі стояків у кінці кімнати перекинеться і придавить мене першою.

Джош зробив паузу, коли все почало розгортатися. — То це правда, Таліє? Те, що ти кажеш?

Дерек мовчав, абсолютно нерухомо сидячи на своєму місці. Він, напевно, сподівався, що Джош просто повністю забуде про його присутність.

— Будь ласка, не сердься, добре? — благала Талія, підхоплюючись зі стільця, щоб скоротити відстань між ними. — Це більше не повториться. Клянуся своїм життям. Усім, що маю. Пробач мені, бляха, крихітко.

А потім полилися крокодилячі сльози.

Ноа закотив свої очні яблука так сильно, що я майже очікувала, що вони випадуть прямо з його дупи, як з автомата Пачінко. Потім він опустився на стілець, закривши обличчя руками, в тому, що могло бути або соромом, або чистим смутком. Але перш ніж я встигла зрушити з місця, щоб втішити його, сталося те, чого я найменше очікувала... сталося.

Джош міцно обійняв Талію своїми крилами, розгойдуючи її взад-вперед. — Все гаразд, — воркував він, більше схожий на голуба, ніж на орла, в її волосся. Талія сопіла і притискала його до себе, хоча костюм був занадто громіздким, щоб обхопити її руками.

Ноа витріщився на пару. — Ох... Гаразд, що? Ти справді не проти, Джоше?

— Звичайно, що так. Наші стосунки занадто особливі, щоб їх можна було зруйнувати через таку дрібницю. Вона була чесною в цьому, і це все, що мене хвилює. — Джош нахилився, і Талія поцілувала його в губи. — Крім того, я зрадив її одного разу, десь у шостому класі. Тож тепер ми квити.

Талія покрутила пасмо свого волосся. — Мм. Взагалі-то це була Рейчел Пічалські з його церкви. Але ми були схожі, так чи інакше, тож мені було байдуже.

— Що мені зараз *не* подобається... — почав Джош, дивлячись через плече Талії, — це Дерек.

— Я? — вигукнув Дерек, спантеличений. Дзига закінчилася. Він стрибнув уперед, ніби збирався накинутися на Джоша, але в підсумку просто залишився стояти на місці з випнутими грудьми і стиснутими кулаками.

Джош стояв на своєму, примудряючись виглядати жорстким, незважаючи на те, що був одягнений як персонаж Діснейленду. — Дереку, ти намагався позбутися Кенлі, щоб погнатися за моєю дівчиною?

Тайлер вже був поруч, щоб утримати Дерека, коли хлопець спробував виставити плечі вперед.

Я майже відкинула цю версію після того, як дізналася, що Кенлі знає про зраду, але після всього хаосу, який щойно розгорнувся... можливо, в словах Джоша все ще була частка правдивості. Можливо, Дерек намагався *піти* від Кенлі, але вона з якихось причин не дозволила йому це зробити.

— Як ти, бляха, смієш називати мене вбивцею? – прогарчав Дерек, намагаючись проштовхнутися до Джоша, але безуспішно. Йому не пощастило, що Тайлер виявився не менш сильним спортсменом.

— Де ти взагалі був на цій вечірці, брате? – Джош відповів, і його глибокий голос урвався на півслові.

— Я був у спортзалі, як і всі інші; що ти, в біса, маєш на увазі?

Джош похитав головою. — Наша "Жаба" не була такою "божевільною", як мала б бути. Тому я й помітив, що тебе там не було.

Дерек повернувся до Талії, відчайдушно простягаючи долоні. — Ти ж знаєш, що я був на вечірці. Ти ж бачила мене там, так?

Талія якось мить дивилася на нього, а потім опустила погляд у підлогу. — Ні, не бачила.

— Що? – Очі Дерека блищали від вологи. — Ви, хлопці, ви не можете так зі мною вчинити. Ви ж знаєте, що я б ніколи не скривдив Кенлі... я *люблю* її! І справді, я б ніколи *нікому* не заподіяв шкоди. Ніколи не робив і не зроблю.

— Дереку, якщо це був ти, ти повинен зізнатися. – Голос Талії залишався ніжним, вона притулилася до Джоша, наче він був захисним щитом. — Зараз у школі думають, що це зробили ці троє. – Вона жестом показала на нас. — Їх покарали за те, що зробив хтось інший, і це несправедливо.

— Але чому ти так впевнена, що вони цього не робили? Згадай...

Талія майже одразу впустила свою ніжність. — Тому що він мій *брат-близнюк*, придурок! – вигукнула вона.

— А я *Дерек Гендель*! – Дерек відповів, його голос тремтів.

— Та кого це *хвилює*?

На якусь мить мені здалося, що Талія, можливо, дійсно принизила його.

Дерек відвів очі. — Я просто мав на увазі, що ти теж мене знаєш. Ти знаєш, що я хороша людина, Тал. То чому ми звинувачуємо один одного, коли ми, очевидно, невинні?

— Ну, ми теж! – огризнувся Тайлер.

У кімнаті запанувала задумлива пауза, перш ніж Дерек повернувся до Талії. — Якби ти справді вірила в серці, що я здатен нашкодити твоїй найкращій подрузі, ти б не підійшла до мене на вечірці, чи не так?

— Я маю на увазі, що вона могла б, – насміхнувся Ноа. — Талія останнім часом поводить себе дуже дивно. Я не знаю, чи це все через Кенлі, чи через те, що сталося з тобою, Тал, але ти надмірно опікуєшся мною і драматизуєш.

Тайлер підняв палець. — Чесно кажучи, ви обидва дуже драматичні.

Талія відпустила Джоша, щоб підійти до свого засмученого близнюка. — Ноа, ти серйозно хочеш змалювати мене такою жахливою людиною? – Сльози

тихо котилися по її щоках. — Так, я в поганому настрої, але мою подругу ледь не вбили, і мені довелося спостерігати, як з тобою поводяться, як з лайном, і відчувати себе безсилою, щоб...

Потім гучномовець видав статичний шум, який змусив мене підстрибнути.

Грубий голос пролунав зі стелі та в коридорі, народжуючи безліч тривожних відгомонів слів Балларда.

— Увага, будь ласка. Ноа Кінг, Тайлер Фуентес та Елеонора Фінкель, будь ласка, негайно з'явіться в кабінеті директора.

Більше цікавих книг [ТУТ](#) ❤️

КОЛИ ЗЛОЧИНЕЦЬ ПОВЕРНУВСЯ

Пекло застигло, і це холодна в'язниця кабінету директора Балларда.

Ми швидко втекли з оркестрової кімнати, щоб потрапити в єдину ситуацію, яка могла бути гіршою за ту, в якій ми були, залишивши Дерека, Джоша і Талію сперечатися. Була рівна ймовірність того, що вони зараз або б'ються, або цілуються – ні про те, ні про інше я не хотіла думати, поки ми чекали, поки директор закінчить те, що він робив на комп'ютері. Я подумала, що він, мабуть, провів більшу частину дня, набираючи в Гуглі слово "цицьки" та всі його синоніми, замість того, щоб робити щось, що могло б допомогти покращити школу.

— Тепер ви всі дійсно зробили це, – сказав Баллард, хитаючи головою. — Я припускаю, що це був ваш ідіотський вибрик. Але навіть якщо так, це було нерозумно і вкрай недоречно....і у вас серйозні неприємності.

Моє серце підскочило, а потім опустилося, як камінь, кинутий через ставок. Чи з'ясував Баллард, що ми всі причетні до злочину? Сподіваюся, Салім не проти поділитися своїми вологими тюремними бутербродами.

— Стоп, стоп, стоп, – сказав Ноа, все ще розчервонілий від нещодавньої драми. — Який вибрик? Якби це був якийсь розіграш, я б про нього знав.

Тайлер м'яко штовхнув його ліктем як попередження. — Пробачте моє невігластво, але про що саме ви говорите, директоре Баллард?

Баллард був готовий до цього. Він перевернув аркуш паперу на своєму столі і різко підсунув його до нас. На ньому було надруковано повідомлення великим жирним шрифтом.

ВЕЧІР ЗУСТРІЧІ ВИПУСКНИКІВ
ГЕЇ СТЕРЕЖІТЬСЯ
ЦЬОГО РАЗУ Я НЕ ПРОМАХНУСЯ

По тілу пробіг холодок.

— Я не знаю, що це, – сказав Тайлер, штовхаючи папір назад до директора Балларда, навіть не дивлячись.

— Це хайку⁷? – запитав Ноа, рахуючи склади на пальцях. — Мене ще ніколи не звинувачували у злочинах на ґрунті ненависті за допомогою хайку.

⁷ Хайку — жанр японської ліричної поезії, трирядковий неримований вірш на основі першої півстрофи танка, що складається з 17 складів і відрізняється простотою поетичної мови, свободою викладу.

— Хтось залишив мені цю записку з погрозами. — Баллард штовхнув її назад у наш бік і відкинувся в кріслі, наче якийсь неохайний монарх. — Ви впевнені, що це не виглядає знайомим? Навіть нікому з вас?

Я похитала головою. Я сподівалася, що Баллард мав рацію, і це був просто найгірший жарт старшокласників усіх часів, але потенційний вбивця все ще був десь там, десь на волі. І вони залишили нам попередження, що Кенлі була лише номером один.

— Вони хочуть напасти на нас на випускному вечорі? — запитав Тайлер, стріляючи в мене безпорадним поглядом. — Це так скоро...це ж завтра.

Я стиснула руки, намагаючись зупинити тремтіння. — Ви повинні щось зробити, директоре Баллард, будь ласка! Викличте поліцію!

— Я щиро розумію вашу стурбованість, — відповів Баллард, поблажливо нахиливши голову. — Запевняю вас, що правоохоронні органи зв'яжуться з вами дуже скоро. Але перед тим, як я поговорю з ними, я хотів би мати можливість розрізнити, чи був це розіграш, чи ні. По суті, я даю вам шанс зізнатися тут і зараз, а не в залі суду, і я б не рекомендував сприймати це як належне.

— Навіщо нам погрожувати... самим собі? — запитав Тайлер, розводячи руками від абсурдності цієї думки.

— Гіпотетично, — відповів Баллард, саркастично махаючи руками у відповідь, — вдаючи, що мішенню є ми самі, ми можемо відвести від себе будь-які підозри.

— Пане Баллард, дозвольте мені пояснити вам дещо, — сказав Ноа. — По-перше, я не настільки розумний, щоб займатися всіма цими дурницями з подвійною психологією, на які ви натякаєте. По-друге, жарти мають бути смішними. Погрожувати людям без причини — це не смішно. Отже, хто б це не зробив — це не жарт. Ви повинні сприймати цю загрозу більш серйозно.

— Ми навіть знаємо, що це та сама людина, яка напала на Кенлі, як вони стверджують? — зауважив Тайлер. — Це може бути імітатор. Особливо, якщо його мотивом є гомофобія — вони б не заподіяли шкоди Кенлі в першу чергу.

Я не могла не задатися питанням, чи загроза насправді походила від когось, хто *підкупувався* про Кенлі. Хтось, хто вважав, що ЛГБТК+ клуб дійсно напав на неї, і хотів помститися. Отже, хто міг би накинутися на Кенлі від імені клубу?

Шелбі? Вона, безперечно, була гомофобом, але, здається, не була настільки близькою з Кенлі в ці дні, і вбивство, безумовно, було б величезною ескалацією її звичайних знущань.

Талія? Вона активно допомагала нам, і немає жодного шансу, що вона хотіла б вбити свого улюбленого брата — навіть якщо між ними існувала певна напруга.

Дерек?

Тепер *це* здавалося трохи більш імовірним.

Директор Баллард схрестив руки. — Ви всі виглядаєте збентеженими.

— *Так!* — відповіли ми в унісон.

— Гадаю, я можу зрозуміти, чому на перший погляд ви не сприймаєте це як жарт, — сказав Баллард. — Але, для контексту, останнім часом зі мною відбувалося багато дивних дрібниць. — Він дістав свій мобільний телефон і помахав ним у повітрі. — *Хтось* надсилав мені жартівливі повідомлення з

проханням зустрітися на іншому кінці міста саме в той час, коли *хтось* вирішив увірватися до школи.

Я намагалася випадково не глянути на Ноа, натомість змусила себе дивитися вперед, на стіну, на фотографію футболіста, який біжить, а за ним женеться натовп. Зазвичай я б радше дивилася на м'ясо для хот-догів, ніж на фотографію Балларда, але я смертельно боялася щось видати.

Директор справді нас викрив?

Баллард продовжував. — Дійсно, ми всі знаємо, що вчора ввечері хтось увірвався в кабінет охорони і втрутився в наші відеозаписи. Хтось, кому наш шкільний психолог нещодавно сказав, що їхня можливість закінчити школу під загрозою.

Я не хотіла, щоб він продовжував, хоча й знала, що він нічого не зможе довести. — Ніхто з нас не писав того листа. І ніхто з нас не кривдив Кенлі.

— Ви в цьому впевнені?

Я насміхалася. Якщо Баллард намагався нацькувати нас один на одного, це не спрацює.

— Я перевіряв імена "Маріо" та "Луїджі" в нашій студентській базі даних і виявив, що студентів з такими іменами не існує, — додав Баллард, дивлячись на Ноа. — Тож, схоже, серед нас є кілька брехунів.

— Це ж був жарт, — застогнав Ноа.

Баллард посміхнувся. — Знаєш, все це дійсно досить кумедно, якщо згадати про це. Нещодавно я був на заправці, і там був чоловік, який практично викупив магазин. Елеоноро, ти там була, хіба ти не пам'ятаєш? Стоси пива Pabst. У нього була смаглява шкіра і цей дуже унікальний колір волосся: неприродно світлий.

Мої коліна почали тремтіти, серце переверталось в грудях і заїкалося, як несправний двигун. Він знав. Можливо, він не міг довести ці випадки, зокрема, своїм улюбленим друзям-копам, але він *знав*.

— Значить, вони були без природного світла? — запитав Ноа.

Баллард дивився на нього без жодного натяку на забаву. — Озираючись назад, цей "чоловік", — він зробив паузу, щоб витримати повітряні лапки, — виглядав дещо знайомим. Я подумав: а може, це навіть не чоловік, а дитина! У такому випадку, я повинен був би повідомити про це в поліцію.

— А яке це має відношення до нас? — запитала я, зібравши всю свою хоробрість, яку тільки могла.

Баллард відкрив шухляду свого столу і витягнув зелену кепку.

Він був схожий на той самий, який Салім загубив на парковці біля заправки.

— Це ви мені скажіть, — сказав Баллард, перебільшено знизавши плечима.

— Гаразд, це стає смішним, — втрутився Тайлер. — Ви розповідаєте нам ці випадкові анекдоти про витівки, пиво і *Маріо*, а в цей час хтось погрожує класу учнів, який перебуває під захистом! Чи можемо ми зосередитися на *цьому*, директоре Баллард?

— Прошу вибачення. Ви абсолютно праві, — відповів Баллард з напівпосмішкою. Він зробив паузу, щоб обдумати свої наступні слова протягом незручного часу. — Ось що я вам скажу — я зв'яжусь з поліцією, як тільки ви,

діти, підете. Можливо, вони зможуть зробити щось більше з цією додатковою інформацією.

— Чудово, дякую, – сказав Ноа, відкидаючись назад на стільці. — Отже, ми тут закінчили?

— Поки що. – Балларду вдалося вкласти в ці два простих слова ціле передчуття.

Моїм інстинктом було продовжувати рухатися, знову знайти Дерека, з'ясувати все і зупинити винуватця (винуватців) раз і назавжди. Але голос моєї мами голосно звучав у моїй голові, кажучи мені йти додому, захищати себе, відмовитися від усього цього. Довіритися правоохоронній системі, яка вже дала зрозуміти, що її пріоритетами не є безпека чи справедливість.

Я ніколи не думала, що буду вдячна за те, що Салім, можливо, досі у в'язниці, але принаймні він буде ізольований від цієї конкретної загрози. Але інші мої друзі тепер були вразливі перед цим нападником, і не тільки вони. Це були *всі* квір-люди в Гіллвю. Це була незліченна кількість молодих, замкнутих у собі підлітків: першокурсники з квір-фан-артом на екрані блокування, однокласники, які з'явилися після літа з кардинальними стрижками і грайливими новими гардеробами, ті, хто, можливо, довірив своїм найближчим друзям маленький секрет, який, як вони ніколи не очікували, зробить їх мішенню в школі. Це була рожеволоса дівчинка, яка пройшла шлях від захоплення нашим клубом до такого глибокого страху бути пов'язаною з нами, що тепер вона буквально *тікала* від мене, наче від бубонної чуми.

Але мішенню були не лише підлітки, чи не так?

Я схопилася на ноги. — Треба попередити пані Вінстон.

★ ★ ★

— Ого, вас сьогодні троє! – вигукнула пані Вінстон, коли представники ЛГБТК+ клубу увірвалися до її кабінету. — Яка приємність!

Вона звучала такою схвилюваною і блаженно несвідомою, і було так соромно, що ми все це зіпсували.

Ноа одразу ж розпластався на дивані, зайнявши весь вільний простір. Тайлер стояв біля дверей, кусаючи губи, і я подумала, що вони, можливо, намагаються стримати сльози. Я вирішила посадити себе біля вікна і чарівних рослин, які там росли.

— Директор Баллард розповів вам, що він щойно знайшов? – запитала я.

— Е, я так не думаю. А що він знайшов? – Пані Вінстон нарешті помітила наші вирази обличчя, які в цей момент були сповнені занепокоєння, і завагалася. Чашка кави в її руці вдарилася об стіл, і я вперше побачила, що на кераміці написано #1 ДРУЖИНА.

— Це... Хтось залишив записку з погрозами.

На щастя, Ноа втрутився, щоб переказати важкі для шлунку подробиці. — Вечір зустрічі випускників, геї, стережіться, цього разу я не промахнуся.

Психолог схопилася за груди, де на її фірмову блакитну шаль бризнула пляма кави. — Я... я не розумію.

— Хтось намагається нам погрожувати, – пояснила я. — Незрозуміло, чи вони мають на увазі всіх геїв, чи тільки моїх друзів. І ми не знаємо, чи це та людина, яка скривдила Кенлі, чи це хтось зовсім інший.

— Але ми хотіли розповісти вам, тому що це означає, що ви теж можете бути в небезпеці, – додав Тайлер. Вони міцно обняли Ноа, який підскочив і вчепився в їхні тулуби, як коала.

Якби вона знала, скільки часу проведе в кабінеті шкільного психолога в ці дні, минула Елеонора була б дуже стурбована своїм життєвим вибором. Але, як не дивно, правда виявилася навіть гіршою, ніж я могла собі уявити.

— Викликати поліцію? – запитала пані Вінстон, поклавши руку на телефон.

— Баллард вже сказав, що дзвонив їм, – відповіла я, пирхнувши. — Якщо ви йому довіряєте.

Особисто я йому не довіряла, але той факт, що вбивство на випускному вечорі стало б руйнівним піаром для школи, змусив мене повірити, що цього разу він, можливо, буде схильний допомогти. Головною проблемою, як я зрозуміла, було те, що поліція Каботсвіля досі не зарекомендувала себе як супернадійна чи корисна. Тож, можливо, не має значення, чи хтось взагалі їм зателефонує.

Пані Вінстон підняла з підлоги квіткову сумку і почала складати свої речі. — Думаю, завтра я, мабуть, залишуся вдома. Я планувала піти на вечір випускників як супроводжуюча, але я впевнена, що вони і без мене впорайуться. Я навіть можу відпроситися з роботи, не те, щоб у мене були лікарняні, але я думаю, що погрози вбивством – це особливий випадок.

— Це чудова ідея. Вам потрібно залишатися в безпеці – це найголовніше, – сказав Тайлер, який явно був духом мудрого старого дідуся і бабусі, що мешкав у тілі небінарного кубинського підлітка.

— А як щодо вас усіх? – запитала психолог. — Ви теж залишаєтеся вдома, так?

Перш ніж я встигла подумати, я вигукнула: — Звичайно!

Пані Вінстон з розслабленою посмішкою опустилася назад у крісло.

Мені не хотілося їй брехати, але якщо я скажу, що ми точно підемо на вечір випускників, то моя мама може зателефонувати і занепокоїтися, і так, це призведе до того, що мене досить швидко посадять під домашній арешт разом з Джексі Фінкель.

Я витягла свій мобільний телефон і передала його пані Вінстон. — Я знаю, що, напевно, є якийсь етичний кодекс, який забороняє це або щось подібне, але чи не могли б ви дати нам свій номер, щоб ми могли з вами зв'язатися? Поки ми всі вдома?

— Звісно. – Пані Вінстон відкрила мій список контактів. — Я попрошу Мен завтра теж залишитися вдома, тож у мене буде охоронець, з яким можна буде цілий день дивитися "Нетфлікс". Не хвилюйтеся за мене. І, будь ласка, не соромтеся дзвонити, якщо вам щось знадобиться.

Було величезним полегшенням, що пані Вінстон більше не стоїть на нашому шляху, але ми все ще не наблизилися до затримання поганого хлопця, який зараз був більш небезпечним, ніж будь-коли. У нашому списку потенційних підозрюваних все ще було чимало імен, і нам знадобилося б багато часу, щоб

скоротити це число. Часу, якого у нас більше не було, адже вечір випускників вже не за горами.

Будь-хто, кого вбивця хоча б *підозрював* у тому, що він гей, міг бути в небезпеці. І якщо з ними щось трапиться, це буде практично моя провина. Я знаю, що не повністю винна, але не можна заперечувати, що якби я не призначила цю зустріч, не привела своїх друзів до того коридору, ця паніка через вбивство геїв ніколи б не розпочалася.

Я не могла стояти осторонь, коли страждали інші. Не тоді, коли в моїх силах було цьому запобігти.

— Дякую, пані Вінстон. Ми подзвонимо, якщо ви нам знадобитеся. — Я взяла свій телефон назад і сховала його в кишеню сукні.

Але наразі я знала ще одну річ: я не дозволю цьому вбивці-гомофобу бути єдиним, хто має великі плани на вечір випускників.

Того вечора я повернулася додому, де пахло пердінням, що могло означати лише одне: Джеккі Фінкель приготувала свою класичну веганську вечерю.

— Нарешті! – з полегшенням вигукнула мама, коли я прийшла, просунувши голову в нашу фіолетову вітальню. Її волосся кольору червоного дерева, таке ж велике і дике, як і моє, було зав'язане в яскраво-фіолетову резинку. Іноді було важко сказати, чи вона щойно завершила тренування, з її спортивним вбранням і вічно високою енергією, чи вона просто переживала своє дитинство 80-х через моду на придуркуватих матусь. — Ти ж збираєшся хоч раз повечеряти, правда?

Частина мене хотіла зустрітися з друзями і придумати, як нам зупинити вбивцю, але якою б нервовою я не була, я знала, що потрібно спустити все на гальма. Після погроз я почувалася наляканою (і, зізнаюся, в небезпеці) як ніколи, а це означало, що мені дуже потрібна була підтримка моєї мами. Хоча вона не була відома своїми здібностями до розкриття злочинів (її найближчим досягненням була коротка роль у серіалі "*Мислити як злочинець*"), мама якимось чином завжди мала відповіді на всі питання.

— Звичайно, – відповіла я, обіймаючи її. — Що будемо їсти?

— Бургери з чорною квасолею і...приготуйся... – мама зробила паузу, тримаючи мене в напрузі. — Веганські чипси з капусти з пармезаном.

— О, *чорт забирай*, так.

Смачні чипси з капусти були більш ніж бажаними після напруженого дня, коли я не їла нічого, окрім винограду. Мама сяяла, поспішаючи назад на кухню, щоб вимкнути будильник, і від цього на серці ставало тепло. Я любила проводити з нею час – принаймні, більшу частину часу. Було кілька різновидів Джеккі Фінкель (Сердита Джеккі, Допитлива Джеккі, Піно Гріджіо Джеккі), які мені подобалися трохи менше.

Сівши за обідній стіл, я відчувала тепло, що виходило з духовки щоразу, коли мама відкривала її, щоб поглянути на чипси з капусти. У повітрі витав аромат гострого (немолочного) сиру, смаженого часнику та золотисто-коричневої цибулі. Це було справжнє блаженство.

— Ти вже розкрила справу? – запитала вона, ворухачи деко, щоб розгребти чипси.

— Про це... – почала я, і, чорт забирай, я нічого з цього не репетирувала. — Не зовсім. Це довга історія, тож, пристебнись.

Моя мати покинула готувати і витягла стілець з-під столу, імітуючи пристібання ременя безпеки, коли сідала.

— Так, чудово. Але думай не про те, що ти на задньому сидінні автомобіля, а про те, що ти на передньому сидінні локомотива, який мчить, і саме таку катастрофу ти зараз побачиш.

— Зрозуміло, – відповіла мама. — Заводьте двигуни, капітане.

Я зробила глибокий вдих. — Гаразд. Отже, все почалося з клубного ярмарку...

Я розповіла їй усе, не шкодуючи деталей про те, як ми з друзями були в повній дупі. Як у нас було кілька зачіпок, але ми все ще були далекі від відкриття правди. Як Саліма заарештували, і, незважаючи на те, що він був у певному сенсі в безпеці, він ніколи не міг бути в безпеці в техаському центрі ув'язнення. Єдине, що я відчувала потребу приховати, – це ту частину, де хтось прямо погрожував мене вбити, бо я знала, що моя мама швидше забарикадує всі наші двері, ніж дозволить мені після цього блукати по окрузі.

Мама сиділа і слухала всю історію, намагаючись не переходити в режим мами-терапевта і не реагувати занадто бурхливо, поки ми їли нашу вечерю.

— Ти не захочеш це чути, – нарешті почала вона, коли ми віднесли тарілки до кухонної раковини. — Але я не хочу, щоб ти йшла на вечір випускників.

Я драматично застогнала. — Але, мамо, якщо поганий хлопець вирішить завдати удару, ми зможемо його зловити!

Вона агресивно витерла тарілку вицвілим фіолетовим рушником. — Сонечко, життя – це не кіно. Я просто рада чути, що поліція буде залучена до справи, тому що це звучить так, ніби ти піддавала себе серйозному ризику. Тобі справді потрібно виплутатися з цього безладу.

Я намагалася не кричати від розпачу. — Поліція поки що не справляється, і у неї тут кричущий конфлікт інтересів. Я не збираюся довіряти своє життя цим людям, коли вони, *бляха*, намагаються знайти спосіб звинуватити мене в нападі, а потім закрити на цьому питання. – Я розвела руками. — Все, що вони поки що зробили, це заарештували одного з моїх найкращих друзів за те, що він заліз через незачинене вікно! Отже, єдина людина, якій я можу гарантувати, що вона подбає про моїх друзів, – це я, і саме тому я маю вести розслідування прямо зараз.

— Там небезпечна людина, яка кривдить дівчаток, Еллі. Ти повинна пам'ятати про це. – Мама стиснула губи. — Чому саме ти маєш бути тією, хто ризикує?

— Я знаю. Мені шкода, – покійно відповіла я. — Я знаю, що зробила багато безвідповідальних речей за останній тиждень, але я повинна була *щось* зробити. Тому що... все своє життя я сиділа склавши руки і спостерігала, як все йде шкереберть, як страждають люди, і думала: "Ну, я нічого не можу вдіяти". Я втомилася бути пасивною. Бути нездатною щось виправити.

— Ох, любя, – прошепотіла мама, відкладаючи посуд, щоб стати на коліна поруч зі мною. Вона взяла мене за руку і погладила великим пальцем по тильній стороні. — Це через тата?

Я зробила паузу – терапевт Джекі знову вдарила. Я не могла дозволити собі навіть подумати про таку можливість, знаючи, по якій виснажливій спіралі це мене затягне. — Ні? Йдеться про моїх друзів... Це все моя провина, і я просто мушу все виправити, гаразд?

Мама відпустила мою руку, щоб погладити мене по щоці, як вона робила, коли я була маленькою.

— Я пишаюся тобою за те, що ти намагаєшся допомогти всім і вирішити всі їхні проблеми. Я справді пишаюся, сонечко. Але ти повинна пам'ятати, що іноді ламаються речі, які неможливо виправити, і це не твоя вина. Іноді ти просто нічого не можеш зробити, окрім як подивитися на всі свої розбиті шматочки і прийняти їх такими, якими вони є. Не можна зациклюватися на тому, що могло б бути, і дозволяти минулому стримувати себе. — Мої очі зволожилися, коли вона погладила мене по щоці. — Ти маєш навчитися жити з тим, що зламалося.

— Я не знаю, чи зможу, — пискнула я, витираючи ніс серветкою.

— Нелегко прийняти жахливі речі такими, якими вони є, але я знаю, що ти зможеш, — сказала мама. — Водночас, ще не пізно змінити інші речі — менші, більш досяжні. Я вважаю, що це чудово, що ти борешся за своїх друзів. Просто пам'ятай, що їхня боротьба — це не твоя поразка. — Вона зробила паузу, щоб витерти мої сльози. — І ще, будь ласка, не забувай про себе. Особливо, коли на волі жорстокий злочинець...

Я посміхнулася в поглиблення її плеча. — Дякую, мамо. Я буду, обіцяю.

— У будь-який час, Еллібін.

Ми залишилися так на деякий час, і я знову відчула себе маленькою дитиною. Коли я була з мамою, все здавалося простим — обійми, поцілунки та добрі слова. Безумовна любов і підтримка, якої мені зазвичай не вистачало. Але коли моя майже доросла реальність почала повертатися до мене, момент перепочинку закінчився.

— Ти все одно не йдеш на вечір випускників.

Я зробила глибокий, заземлений вдих і змусила себе встати. — Гаразд.

Втеча не була ідеальним варіантом, але й не повинна була бути надто важкою... Вибач, мамо.

— Я хотіла попросити твоєї поради щодо ще однієї речі, — продовжила я, випроставшись і розім'явши втомлені кінцівки. — Чи варто мені зіткнутися з Кенлі? Є речі, які вона приховує, наприклад, торгівля наркотиками і те, чому вона насправді була в коридорі того дня, і які могли б допомогти нашій справі, якби вона була більш чесною про них. Я не хочу змушувати її повністю закритися, але у нас немає часу.

І у нас склалися такі незручні стосунки, де я завжди відчуваю, що вона мене ненавидить, але вона, можливо, дивом, щиро намагалася стати моїм другом весь цей час, але, знаєш, це ж старша школа для тебе.

— Моя чесна порада? Просто запитай у неї правду. — Мама знизала плечима. — Сформулюй це в менш звинувачувальній і більш вибачливій формі, і я думаю, що все буде добре. Ти їй явно подобаєшся.

— Але що, якщо вона...

Мама перервала мою думку дзвінким сміхом. — Може, ти зробиш їй вдумливу пропозицію миру, якщо ти так хвилюєшся через це.

Я обмірковувала цю ідею. — Ти просто геній.

— Бачиш, ось що ти втрачаєш кожного разу, коли пропускаєш вечерю.

Я посміхнулася. — Більше ніколи не пропускати.

Додж, який ніколи не був фанатом маминої кулінарії, чекав на мене в моїй кімнаті, прохолоджуючись на своєму котячому дереві. Він згорнувся в пухнастий клубочок і міцно спав, і, схоже, на щастя, не гриз сьогодні мої рослини.

— Ти пропустив мої смачні сльози, Доджі, – сказала я йому. — Це була марна трата сліз.

Потім прийшов час написати моїм друзям коротке попередження в груповому чаті.

Елеонора: Новий план. Подивимося, чи зможемо ми знову зустрітися з Кенлі. Зачекайте, будь ласка.

Мені потрібно було написати Кенлі якнайшвидше, поки я не почала вигадувати відмовки, щоб цього не робити. У мене вже майже закінчилися відмовки; Кенлі врятувала нас і була дуже корисною, коли ми вдерлися до Гіллвью. Вона не саботувала нас, не збрехала, не зробила нічого такого, за що я могла б на неї законно злитися. *Чорт забирай.*

Я втупилася в телефон, чекаючи, що сміливість магічним чином вирветься назовні з якоїсь невикористаної криниці всередині мене. Звісно, цього не сталося, але мені вдалося змусити свої пальці натиснути на кнопку "відправити".

Елеонора: Привіт, як справи?

Кенлі: Все добре! Мій тато працює допізна над кореневим каналом, тому я просто спостерігаю за Грейсом у ліжку і параноїдально боюся, що не всі двері зачинені, лол.

Дерека немає? Знову? Я хотіла запитати. Чим ще він займався, окрім того, що проводив близько десяти годин на день, склеюючи своє волосся в хрусткий екзоскелет?

Елеонора: Гаразд, слухай, не буду ходити навколо куща. Є деякі речі, про які ти маєш бути чесною, щоб ми могли продовжити розслідування. Тож чи зможеш ти зустрітися з нами?

Кенлі: Що?

У мене в грудях трохи стислося.

Елеонора: Просто дещо з того, що ти сказала, просто не відповідає дійсності, і нам потрібно це прояснити. Якщо ти не можеш цього зробити, то ми справді вплили.

Кенлі: Гаразд.

Елеонора: Круто, ми будемо у Lindy's за годину

Я подякувала Богові, а також Стіву Джобсу, що моє повідомлення знову не обірвалося на "го".

Кенлі: Побачимося там. Я скажу тобі все, що зможу.

Весь цей обмін змусив мене відчувати глибокий дискомфорт і трохи засмутитися. Я підійшла до котячого дерева, щоб погладити Доджа, щоб заспокоїти його, але як тільки я наблизилася, він прокинувся з незадоволеним нявканням і витягнув лапки. Я почухала його улюблене місце під підборіддям однією рукою, а іншою знову відкрила груповий чат.

Елеонора: К, зустрінемося у Lindy's, у вас є одна година.

Ноа: блін, я пропущу нову серію "демона-чаклуна"

Ноа: нічого страшного, все що завгодно заради рідних 🤔

Тайлер: Зрозумів. Якісь заборонені теми з Кенлі?

**Елеонора: Напевно, ми не повинні стримуватися в цьому питанні...
Можливо, про зраду, якщо Талія помилялася, але це все, що я думаю.**

Єдине питання, яке в мене залишилося, – яким має бути вбрання для того, щоб "звинуватити твою ворожу подругу в злочинах, пов'язаних з наркотиками, поки вона ще оговтується від небезпечної для життя травми".

Я стояла перед шафою і вирішила, що мішкуватий светр, заправлений у спідницю, здається, ідеально підходить для такої безглуздо специфічної, неймовірно жахливої обставини.

Будемо сподіватися, що Кенлі все ще захоче допомогти нам пережити вечір випускників. Навіть після того, що я збираюся з нею зробити.

Троє членів ЛГБТК+ клубу Гіллвю та один символічний гетеросексуал сиділи за столиком спереду Lindy's – наш звичайний столик був зайнятий того вечора чарівною парою першокурсників на побаченні, тож уся атмосфера ресторану була виведена з гармонійного балансу через те, що мені довелося бачити оточення під дещо іншим кутом, ніж зазвичай.

Що ще гірше, там було велике самотнє місце, де мав сидіти Салім.

Ця зустріч неминуче мала бути некомфортною, але якщо вона могла наблизити мене до кращого результату, то це було б того варте.

Кенлі Стівенс сиділа перед велетенським тістечком на тарілці, политій шоколадом, наче іменинниця. Як людина, яку особисто принижувала увага в ресторанах, я була приємно здивована, що Кенлі, здавалося, була в захваті від цього видовища.

— Після того, як ти розлила свій шоколадний пудинг на днях, – пояснила я. — Я принесла тобі кращий десерт. Він значно менше розливається.

Кенлі штовхнула ногами, однією ногою зачепивши мою під столом. — Це дуже турботливо. Дуже тобі дякую!

Після цього решта кімнати трохи розмилася, мої друзі відійшли на другий план. Але Кенлі, з її горіховими очима, обрамленими м'якими завитками вій, маленьким рожевим бантиком губ, вигнутих в усмішці, була гострою і мерехтливою, як вістря кинджала.

Слова вилетіли з мене. — Так, без проблем! У будь-який час, коли захочеш, правда, я можу купити тобі десерт.

Я випадково перехопила погляд Ноа на протилежному боці столика. Він посміхався до мене, підлий вилупок. Я відчула, як моє обличчя червоніє від збентеження, тому відвернулася від групи.

— Я знаю, що це не єдина причина, чому ви хотіли зустрітися зі мною, – сказала Кенлі.

Тайлер стиснув їхні руки разом і глибоко зітхнув. Мене охопив дискомфорт, оскільки я практично забула, навіщо ми тут.

— Я не хочу, щоб ми турбували тебе весь вечір, тому відразу перейду до справи, – почав Тайлер, кладучи на стіл блокнот і кулькову ручку. — Ми хотіли б поставити тобі кілька запитань.

Ноа розсміявся. — Тайлере, відколи ти став копом?

Тайлер закотив очі і посміхнувся. — З усією повагою, я *волів* би померти, але я ще раз переглянув деякі підручники з права в бібліотеці, щоб знайти щось, що могло б допомогти Саліму.

— Запитання – це нормально, – відповіла Кенлі, хоробро кивнувши головою. — Обіцяю вам, я хочу допомогти, чим зможу, щоб покласти цьому край.

Вона скуштувала щедрю ложку свого вибачливого брауні. Пляма шоколаду залишилася між складками її губ, і я ненадовго замислилася, чи не простягнути руку і не витерти їй куточок, але ні, це було б до біса дивно.

— Хтось погрожував завдати шкоди геям на вечорі випускників у Гіллвью, – пояснив Ноа. — І він стверджував, що це був той самий чоловік, який скривдив тебе.

Кенлі витріщила очі. — Погрожували геям? І мені?

Ноа знизав плечима.

Кенлі на мить замовкла. — Якби я здогадалася, я думаю, що вони брешуть, що вони одна і та ж людина.

— Абсолютно різні почерки, – сказав Тайлер, помахавши ручкою. — Згоден.

— Ми підемо на вечір випускників, щоб переконатися, що ніхто не постраждає, – додала я, відчуваючи полегшення від того, що принаймні психолог буде вдома зі своєю дружиною. — Сподіваюся, це був лише один злочинець – це принаймні полегшило б розкриття справи.

— Ти ж не думаєш, що Дерек має до цього якесь відношення? – запитав Ноа у Кенлі. — Я знаю, що ви зустрічаєтесь і все таке, але... зачекайте, ви все ще зустрічаєтесь? Тому що...

Очі Кенлі були несамовитими, її гарні нігті з французьким манікюром впилися в серветку. — Ні, – вигукнула вона. — Так.

Ноа примружився на неї. — Ні, Дерек не заподіяв би тобі шкоди, але так, ви зустрічаєтесь?

Мені було цікаво, що станеться першим: Кенлі запанікує і замкнеться в собі, чи Ноа проговориться про щось інтимне в її особистому житті, чого він не повинен був знати.

Обидва варіанти здавалися неминучими.

— Чому б нам не зробити невелику перерву, щоб ти могла спочатку з'їсти свій десерт? – запропонувала я.

Ноа нахилився вперед, спершись на лікті. — Сал сказав мені, що Дерек не було з тобою в лікарні, і він повадився неймовірно... сумно. То ви справді разом чи ні?

Посмішка Кенлі потьмяніла, а моя рука сіпнулася від бажання дати ляпаса моєму улюбленому крикливому другові. Тайлер втупився в стіну, наче відмова визнати ситуацію могла б звільнити їх від відповідальності.

— Або замість цього: десерт? – марно додала я.

Кенлі зітхнула, розглядаючи ложку перед собою. — Може, мені варто просто пояснити, щоб ви зрозуміли, чому Дерек невинний... — Вона підняла палець, відкушуючи ще один шматочок тістечка, перш ніж продовжити.

— Ми дружили з дитинства, а коли настала старша школа... Було так багато тиску щодо побачень і соціального статусу, що спокійно залишатися самотніми не було ніякої можливості. Тож ми вирішили зустрічатися одне з одним. — Кенлі заправляє пасмо хвилястого каштанового волосся за вухо. — Він дуже хотів мати вплив, який мали Талія і Джош на першому курсі. Гаряча парочка. Я не хотіла

зустрічатися з кимось іншим, тож мене це влаштовувало. І ми все ще "зустрічаємося", але я не знаю, чи скоро це може змінитися, тому що я чула деякі... речі... про нього і Талію. Але все одно, будь ласка, нікому про це не розповідайте. Ніхто не знає, що це фейк, окрім Дерека, а тепер і вас.

— Ми не скажемо, — з посмішкою запевнив її Ноа.

Я думала, що фальшиві побачення існують лише у фантастиці, але це одкровення якимось чином все ще мало сенс. Талія сказала мені, що Кенлі вже знає про її "роман" з Дерекком, тож якщо їхні стосунки були здебільшого для галочки, для їхньої взаємної вигоди, це пояснювало б, чому вони досі разом. У будь-якій якості.

— Отже, ви *зустрічаєтесь*, — уточнила я. — Але ви не *робите щось* разом. — Я стиснула губи, скривилася і спробувала ще раз. — Не *речі*, я маю на увазі, ви друзі, і він сказав мені, що ви іноді...

— Ти продаєш аддерол? — закінчив Ноа. — Дереку?

Це було найсоромніше, що я, можливо, коли-небудь відчувала за все своє життя. До цього я випадково називала свою вчительку математики "мамою". Наприклад, минулого місяця.

— Так, — відповіла Кенлі, розгублено озираючись навколо. Ми зустрілися поглядами. — Ви цього не знали?

— Ні? — перепитала я, дивно на неї дивлячись.

— Я була впевнена, що ви вже знали!

І тут Кенлі зробила величезну помилку.

Вона подивилася прямо на Тайлера.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Ноа, дивлячись між ними. — Ми щось знаємо?

Я заплющила очі. Величезне доміно щойно перекинулося, і я не могла нічого зробити, окрім як сидіти склавши руки, коли все загрожувало розвалитися.

Тайлер зблід. — Я не хотів, щоб хтось знав. Але зараз я також не хочу брехати. Я купував у Кенлі і раніше. — Вони почали тремтіти, дивлячись у підлогу, поки говорили. — Мої батьки працювали довше цього року, намагаючись допомогти мені з грошима на коледж, але це означало, що мені доводилося няньчитися з моїми молодшими братами щовечора. Тож моя оцінка з хімії почала погіршуватися, і я хвилювався, що вона впаде занадто низько для отримання стипендії майбутніх юристів, якщо я не спробую чимось допомогти. Не знаю, чому я думав, що ця чудодійна пігулка все виправить, але, звісно, вона не виправила — просто зіпсувала мій графік сну і мало не змусила мою голову вибухнути, і я відчував себе таким смішним і збентеженим через те, що зробив... Мені шкода, що я не сказав про це раніше, оскільки знаю, що це була б корисна інформація, якщо б я знав про це раніше. Мені дуже шкода.

Я хотіла розлютитися. Розлютитися через те, що ми влаштували цілу гонитву за дикими гусьми, щоб підтвердити, що Кенлі торгує наркотиками, коли нам навіть не потрібно було цього робити, і це закінчилося тим, що я ледь не отримала черевиком Дерекка по дупі на задньому дворі Ноа. У той же час я розуміла, звідки походить їхнє небажання розповідати про такі вразливі особисті деталі.

Ми сиділи так якусь мить, поки шок від того, що Тайлер про щось збрехав, не пройшов.

— Все гаразд, Тайлере, – сказала я, простягаючи їм руку через стіл. — Але дякую, що вибачилися.

Ноа нахилився до Тайлера і поплескав їх по спині. — Я розумію, чому ви не хотіли говорити.

— Дякую, друзі, – сказав Тайлер. — Хоча це не виправдання, але дякую, що ви це сказали.

— Мені дуже шкода. Це і моя провина теж, – додала Кенлі. — Я повинна була припустити, що це приватна інформація, Тайлере. Але так, ми з Дерекком продаємо аддерол. І хоча ми не те щоб зустрічаємося, ми все одно дуже близькі.

— А ти *пробувала* з ним зустрічатися? – запитав Ноа. — Який він? Жирний?

— Ігноруй це питання, – пробурмотів Тайлер. — Так чи інакше, ти не думаєш, що хтось, кому ти продаєш, може бути відповідальним за це? Хтось міг розсердитися?

— Взагалі-то... – Кенлі зітхнула і згорнулася калачиком на своєму сидінні, притиснувши коліна до грудей. — Я маю на увазі, що нещодавно я втратила свій запас. Залишила сумку в класі, мабуть. Я б перевірила у бюро знахідок, але, знаєте, мені не дуже хотілося визнавати, що сумка і розрізнені пігулки в індивідуальній упаковці в ній – мої. Але те, що я трохи запізнилася з поставкою або навіть пропустила місяць продажів, не повинно викликати у когось бажання мене вбити.

— А як щодо твого постачальника? Вони могли це зробити?

— Мій лікар? – Кенлі трохи засміялася. — Вона та її семеро янгольських дітей зараз у відпустці в Поконос, тому я сумніваюся в цьому.

— Буду чесним – Дерек все ще здається мені найбільш підозрілим, – сказав Ноа, який завжди повинен був бути чесним. — Він такий собі козел, і з того, що я бачив сьогодні, він дуже закоханий у Талію. Без образ. Тож, можливо, він забрав твої наркотики і твій бізнес, а потім намагався прибрати тебе з поля зору.

Тайлер опустил блокнот і насупився. — Ноа, це трохи жорстко.

Кенлі глибоко вдихнула і подивилася на нас неспокійним поглядом. — Справа не тільки в тому, що ми друзі. Я буквально знаю на сто відсотків, що це був не Дерек.

— Ти знаєш? – запитала я, підбадьорюючись. — Звідки?

Кенлі вибрала вільну латку на своїй джинсовій куртці. — Тому що... я бачила його прямо перед тим, як це сталося.

— Що ти маєш на увазі?

— Ми разом вийшли зі зборів, а потім я бачила, як він виходив з будівлі. Отже, його не було поруч зі мною, коли мене вдарили.

Це викликало набагато більше запитань, ніж дало відповідей, але якщо розповідь Кенлі була правдивою, то принаймні ми могли твердо виключити одного з наших головних підозрюваних.

— Чому ви пішли? – запитав Ноа.

— Думаю, йому треба було забрати футбольну форму з машини або що? Я навіть не знаю. Я пішла, бо він пішов.

Мені здалося, що це був природний момент у розмові, коли я нарешті дісталася до суті мого занепокоєння, хоча мої нерви починали не на жарт розпалюватися.

— У мене є ще одне питання, – почала я. — Чому ти взагалі була сама в коридорі? Ти ж казала, що стояла біля своєї шафки, так?

Кенлі подивилася у вікно, занепокоєно зморщивши брови. — Я не хотіла повертатися на збори без Дерека. Мій телефон був у шафці, тож я просто писала смс і все таке.

Кенлі знадобилося дивно багато часу, щоб придумати цю непереконливу відповідь. І, як і раніше, їй було важко утримувати зоровий контакт. Роздратування, і *біль*, жевріли в моїх грудях.

— Твоя шафка не там, – спокійно сказала я. Вона пообіцяла мені, що зізнається. Щось на кшталт того. Але це явно не могло статися без мого підштовхування.

— Гаразд, добре! – Кенлі нарешті подивилася на мене, сором тягнув її губи вниз. — Не моя шафка, неважливо. Але я справді просто чекала, коли повернеться Дерек. Нічого страшного.

Вона все ще щось приховувала, це було очевидно, але вона не збиралася мені розповідати. Принаймні, не тоді і не там. Моє терпіння щодо Кенлі вичерпувалося, як і та невелика кількість довіри, яку я накопичила до неї.

Брова Тайлера здригнулася. — Оскільки ти добре бачила двері спортзалу, чи не бачила ти, що хтось пішов раніше? Якби вони пішли в протилежному напрямку, то могли б зробити повне коло навколо школи, а потім підкрастися до тебе ззаду.

— Я... – почала Кенлі, а потім повністю завмерла. Вона знову і знову хитала головою, як мокрий собака. — Я не повинна говорити. Це погано. Це поганий час, друзі, можливо...

— Хто пішов зі спортзалу, Стівенс? – запитав Ноа, нахилившись над столом.

— Ніхто, але... я бачила... я бачила одного з вас.

Ноа відступив назад і спантеличено видихнув. — Мене?

Це було б неможливо, але тут логічне пояснення практично вдарило мене в обличчя: невже затуманений розум Кенлі міг переплутати Ноа з його близнючкою?

Кенлі склала руки на колінах. — Ні, – відповіла вона. — Насправді, це був Салім.

Мій шлунок стиснуло, і ми всі втупилися в телефон Тайлера, наче він був радіоактивним.

— Справді? – тихо запитав Тайлер.

— Ем, так. Він йшов прямо до мене.

— Він не згадував, що бачив щось у коридорі, – сказав Ноа, спантеличено суплячи брови. — Він вийшов зі спортзалу, а потім пішов у туалет, так він нам і сказав.

— Але чому він тоді взагалі згадав, що бачився з Кенлі? – вигукнув Тайлер. — Не схоже, що це було важливо в той час. Я впевнений, що він може пояснити себе.

Я подумала, що те, що Салім не згадав про це, здається дуже незвичним, чесно кажучи – той, хто в своєму повідомленні уточнював, чи був він у туалеті під час написання, не був схильний залишати важливі деталі поза увагою. А ще він був таким величезним хлопцем, зі страхітливою, м'язистою статуєю. Він був, мабуть, у сто разів сильніший за мене, і якби він простягнув руки надто близько до Кенлі, це могло б вибити її з колії. Навіть випадково.

Але Господи, це ж був *Салім*. Мій друг. Мій безглуздий, нешкідливий друг, який боявся павуків і справлявся зі своїми негативними емоціями, купуючи велику кількість морозива та обнімаючись з друзями у фортеці з ковдр. Чому мені раптом спало на думку, що він міг скоїти замах на вбивство?

Але раціональна, об'єктивна частина мене знала, що я, принаймні, повинна була вказати на факти.

— Він міг би розповісти нам про те, що бачив, у будь-який момент, – сказала я, дивлячись на свої мокасини під столом. — Як тільки він зрозумів, що те, що він бачив, було дійсно важливим.

— Думаєш, він хотів визнати, що був останньою людиною, яка бачила Кенлі перед тим, як на неї напали? – Тайлер вигукнув.

Тиша. Закусочна вже майже спорожніла, музика 80-х стала тихішою. Мила пара залишила недоїдене морозиво, але вже давно ніхто з офіціантів не робив обхід, щоб прибрати його. Морозиво капало зі стаканчиків, стікаючи на стіл.

— Визнаю, для нього це виглядає не надто фантастично, – пробурмотів Ноа. — Але іноді людям просто не щастить.

Кенлі незручно посунулася, схрестивши руки. — Справа ось у чому: я не можу сказати вам, друзі, що я думаю про те, що сталося, тому що я дійсно не знаю. Моя пам'ять про п'ятницю трохи сумнівна, за винятком, можливо, півгодини під час зборів. І я не повинна навіть припускати – припущення можуть бути небезпечними. Тому я просто розповім вам те, що знаю, а ви вже самі розбирайтеся. Добре?

— Звичайно, – відповіла я, але моє тіло розплавалося від тривоги. Я заплющила очі й уявила, що повернулася додому, у свою спальню з котом на руках. Один глибокий вдих. Другий. Потім третій.

— Отже, я вийшла зі спортзалу з Дерекком і дивилася, як він виходить на вулицю. Потім я стояла біля шафок хвилин двадцять, чекаючи, поки закінчиться розминка. Я не бачила, щоб хтось виходив зі спортзалу, окрім Саліма. І через пару хвилин після того, як я побачила, як він зайшов у вбиральню, я втратила свідомість.

— Що за чортівня? – вигукнув Ноа. — Я маю на увазі, що тут могло статися? Я нічого не розумію.

— Ти впевнений, що Дерек ніяк не міг повернутися в будівлю? – запитала я Кенлі.

— Я впевнена, – відповіла вона. — Я не бачила і не чула його, і, ймовірно, Салім теж не бачив.

Тайлер притиснув телефон до серця і насупився. — Той факт, що ви, друзі, навіть розважаєтесь тим, що Сал міг зробити щось подібне...

Я теж не вірила, що Салім може заподіяти шкоду Кенлі, але все ж змусила себе уявити таку можливість. Я подумала про єдиний спосіб, яким Салім і Кенлі були пов'язані, через футбол, і пригадала, як Кенлі розповідала про те, як погано

грає футбольна команда. Через Дерека. І як Салім бачив цю пару разом під трибунами перед матчами.

— Але ж Дерек – квотербек, так? – запитала я. — Салім дуже хотів потрапити на чемпіонат штату і потрапити на оглядини до коледжів. Тож Дерек – головна людина, на яку він розраховував у грі. І якщо Дерек відволікався... цілувався під трибунами...

— Але це була не я, – наполягала Кенлі. — Але я можу зрозуміти плутанину, якщо хтось подумав, що бачив це, коли насправді бачив його і Талію.

Моя тривога змішувалася з почуттям провини, перетворюючи його на огидний, нудотний суп емоцій. Я ненавиділа себе за те, що думала таким чином, граючи в адвоката диявола, не знімаючи капелюха слідчого і перебираючи можливості, які здавалися безглуздими.

Дивним чином ця ситуація нагадала мені, як мій батько лежав у лікарні, і йому пропонували болісне, експериментальне лікування як крайній засіб. Можливо, він не хотів цього для себе, але для мене – я зробила б *усе*, щоб допомогти йому, якби була така можливість. Все, щоб врятувати клуб, врятувати життя моїх друзів, навіть якщо б це завдало нам шкоди.

Ми повинні були спробувати все.

Я зробила глибокий, болісний вдих. — Я думаю, ми не можемо продовжувати виключати один одного тільки тому, що ми друзі. Ми повинні принаймні розглянути всі варіанти, щоб бути максимально об'єктивними. Салім достатньо сильний, щоб завдати шкоди Кенлі, технічно. Він вже був там, у коридорі. І він міг подумати, що відхід Кенлі піде на користь команді і його шансам бути завербованим.

Настала незручна пауза. Всі дивилися на мене з роззявленими ротами, перебуваючи в повному шоці від того, що я сказала. Те, що я мала на увазі про одного з наших.

І я швидко зрозуміла, що повністю облажалася.

— Елеоноро, якого біса? – прошипів Тайлер.

Я ніби стояла на замерзлому озері, коли воно тріскається, і спостерігала, як щось ніжне і прекрасне розбивається на шматки, коли Тайлер вирвався зі столика і вилетів з закускою. Моє крижане серце занурилося в холод, і воно потонуло.

Я прийшла до школи в день останнього в моєму житті танцювального вечора в поганому настрої.

Ми всі розійшлися і пішли додому одразу після вечері у Lindy's напередодні, засмучені одне на одного і на самих себе. Особливо я, яка до біса облажалася. Я мала бути президентом нашого клубу, вести за собою і боротися за кожного члена ЛГБТК+ клубу, а натомість у хвилину відчаю я пішла проти Саліма.

Як я могла так з ним вчинити?

Справа не лише в тому, що ми були друзями – я випадково припустила, що він, арабський мусульманин, схильний до насильства, навіть не замислюючись про це. Я була настільки зосереджена на тому, що нас обрали мішенню через нашу квір-ідентичність, що всі інші форми фанатизму, вся інтерсекціональність просто випали з мого горохового мозку. Я була *свідком* того, як Салім отримував расистську, ісламофобську ненависть прямо перед моїм довбаним обличчям, і я розвернулася і увічнила ту ж саму шкоду.

Тепер я стояла сама в коридорі, з підручниками в руках, навколо мене кружляли студенти, як найнепривабливіший головний герой у тривожній підлітковій драмі. Я сподівалася, що груповий чат, який був моторошно тихим, нарешті оживе, але він весь день був схожий на цвіркунів. Я почала хвилюватися, що ми марнуємо час, який не можемо собі дозволити втратити.

Я зітхнула і взяла телефон.

Елеонора: Привіт, друзі.

Не найгарячіший початок розмови, але я хотіла дізнатися, чи будуть якісь укуси. Це було між уроками, тож ніхто не мав бути надто зайнятим. Я стояла, вступившись в екран і дозволяючи людям штовхати мене, але відповідей не було.

Трясця. Мені відчайдушно було потрібно трохи свіжого повітря.

Я шкандибала до галявини перед школою, увірвалася у двері і виявила, що я була там одна. *Ідеально.* Я могла спокійно посидіти надворі, зробити домашнє завдання, і, можливо, веселе сонячне проміння якимось чином проникне в мене.

Мене не турбувало, що я була сама, тому що я була на тій емоційно низькій точці, коли шкільний вбивця міг підійти до мене з піднятою зброєю, а я б просто відповіла: "Неважливо, давай".

Мої оцінки також були на межі загибелі. Після всього лише кількох днів бездіяльності я швидко відставала в навчанні; мій наступний тест з іспанської

наближався в п'ятницю, і, судячи з того, як виглядав цей практичний іспит, він мав бути дуже поганим. Чи він був дуже *поганим*?

Чорт забирай.

Перш ніж я встигла жбурнути олівець у дерево від розпачу, я відволіклася, побачивши поліцейського, що йшов нерівною кам'яною доріжкою, яка вела від парковки до школи. Оскільки чоловік йшов не поспішаючи і не розмахував зброєю, я вирішила, що не варто лякатися, і почала рухатися в протилежному напрямку.

Чоловік помітив, що я сиджу на місці, ймовірно, помітив мій жах і сповільнив ходу. — Не бійтеся, пані. Нічого не сталося, — оголосив він, чухаючи свою руду бороду. — Принаймні, наскільки мені відомо. Мене викликала адміністрація, щоб розібратися з інцидентом.

Я пожвавішала. Незважаючи на те, що Баллард неодноразово виявлявся марним у допомозі мені та моїм друзям, принаймні цього разу він зробив це для нас — хоча, можливо, це було суто для його власної вигоди.

— Дякую, що розслідуєте це, — сказала я. — Ця записка була дійсно жахливою, але, принаймні, ви все ще можете зловити того, хто її написав, до танців на випускному вечорі.

Чоловік примружився на мене. — Я не зовсім розумію, що ви маєте на увазі. Я тут через молоду дівчину, на яку напали кілька днів тому... Минулої п'ятниці?

Я моргнула йому. — Так, а потім хтось погрожував завдати шкоди квір-людям вчора. У вівторок.

Офіцер знизав плечима. — Мені про це нічого не говорили, але я перевірю це, поки буду розслідувати наших підозрюваних.

Я завмерла. — Яких підозрюваних?

— Я не можу цього сказати. — Він розсміявся. — Але не хвилюйся — твій директор сказав мені, що один з них вже ув'язнений, і я впевнений, що ми скоро отримаємо решту, тож ти будеш у повній безпеці тут, у школі.

Світ наче зійшов зі своєї осі.

У мене миттєво запаморочилося в голові. Я вчепилася кінчиками пальців у столик для пікніка, що стояв переді мною, ніби боялася, що якщо відпущу його, то полечу до сонця.

Поліцейський дивився на мене кумедним поглядом, який змусив мене відчувати себе радше дивною цікавинкою з "Хочеш — вір, хочеш — ні", аніж справжньою людиною. — Я знаю, що це звучить страшно, але я обіцяю, що тобі нема про що хвилюватися, — продовжив він. Він нерішуче поплескав мене по спині, а я сиділа непорушно, як дошка, не реагуючи. — А тепер, щасливого повернення додому!

І тоді чоловік пішов геть, не усвідомлюючи, що зараз він потенційно може зруйнувати життя чотирьох невинних підлітків. Нарешті, коли я знову змогла рухатися, я захопнула підручник з іспанської.

Puta fucking madre⁸.

⁸ Ісп. - Трясця твоєї матері.

Це було нестерпно – битися з друзями. А на додачу до цього, тепер я мусила рахуватися з тим, що всі четверо з нас незабаром можуть опинитися за ґратами. Я все ще не знала, які "докази" зміг зібрати Баллард, або які "докази" знайшов один з наших однокласників, що змусили їх викликати на нас копів, але, ймовірно, не потрібно було багато, щоб звинуватити когось як потенційного співучасника.

Пасмо волосся Кенлі якимось чином потрапило на мій молоток? Поліція все ще зберігала його як доказ, і... О, Боже...

Я не могла зосередитися на уроці. Вислухавши в мільйонний раз пояснення вчителя історії про відмінності між битвами Револьюційної війни, я вирішила вийти, щоб захопити свою пляшку з водою та аспірин.

Але пан Шоу стояв прямо перед моєю шафкою.

Він обернувся, коли я наблизилася, і тепло мені посміхнувся.

— Просто прибираю, – недбало сказав він, відходячи вбік. Тоді я помітила губку в його руці і піну, що стікала по сталевій поверхні.

Незважаючи на спокійне ставлення пана Шоу, було очевидно, що щось не так.

Залишки фарби, пластівці темно-червоного акрилу, заплямували центр моєї шафки. — Що сталося? – запитала я.

— Вандалізм, – пояснив він, знизавши плечима. Він виглядав виснаженим, його груди здіймалися від напруження. — Хтось розмалював кілька шафок.

Мене охопило жакливе передчуття, і мої очі просканували ряд шафок, шукаючи шафку Тайлера. Фуентес підійшов впритул після Фінкель в алфавітному порядку, і...

Ось вона. Ще одна волога шафка.

— Що вони намалювали? – запитала я, проводячи пальцем по облупленій фарбі. — Будь ласка, просто скажіть мені, навіть якщо це погано.

Прибиральник опустив очі. — Вони написали "Обережно".

У мене перехопило подих, і я клянусь, що моє серце на мить перестало битися. — Хтось бачив, як це сталося?

— Я не впевнений, – відповів пан Шоу, вичавлюючи губку у відро. Вода була каламутного багряно-коричневого кольору, що нагадував мені свіжі шрами. — Але я побачив, що сьогодні вранці в кампусі був офіцер поліції, тож я повідомив йому. Зазвичай я б перевірів камери спостереження, але після злому всі додаткові ключі в кімнаті для персоналу забрали.

— Баллард?

Пан Шоу похмуро кивнув. — І Герб.

Цікаво.

Зрештою, так багато наших зачіпок, здавалося, вели назад до цих двох. У нас все ще не було чіткого мотиву Герба, але все інше вказувало на те, що вони обидва працювали разом, щоб все приховати.

— Ви вважаєте, що директор Баллард – погана людина? – запитала я, знизивши голос. Тепер я повинна була пам'ятати про камери спостереження більше, ніж будь-коли. — Думаєте, вони з Гербом щось замишляють?

Прибиральник, схоже, думав про те ж саме, тому що перед тим, як відповісти, він подивився на камеру, розташовану всього за кілька кроків позаду мене. — Послухайте, я вже й так багато вам наговорив, діти. Ти знаєш, ти дуже нагадуєш мені мою власну доньку, тому мені просто важко було тримати язик за зубами.

— О! У вас є донька?

— Так. Вона трохи старша, але у неї кучеряве волосся і вона така ж уперта, як і ти. — Пан Шоу посміхнувся до мене. — Але вона буде в скрутному становищі, якщо я звільнюся з Гіллвю. Мені платять небагато, але цього вистачає, щоб покрити всі її доплати. Зі здоров'ям у неї не все гаразд...

Я відчула, як насувається знайома грозова хмара, її вітер змусив мене затремтіти, а електричний струм пробіг мурашками по руках. Я подумала про батька. Про те, що ти робиш абсолютно все можливе, щоб подбати про своїх рідних.

— Мені дуже шкода це чути, — сказала я, відчуючи дивний емоційний зв'язок зі шкільним прибиральником. — Я знаю, як це, коли хтось, кого ти любиш, серйозно хворіє. І якщо ваша зарплата допомагає, то, безумовно, не ризикуйте нічим заради мене.

Пан Шоу посміхнувся, зморщивши гусячі лапки. — Моя єдина порада на даний момент — вам потрібні холодні, тверді докази.

Я так і знала. Проблема полягала в тому, що єдиним способом отримати достовірні докази в наш час були відеодокази, але навіть тоді існували глибокі фейки — одного разу я побачила відео, на якому Джим Керрі пісяє на Місяць, і воно виглядало настільки реалістично, що я б визнала його винним у суді. Можливо, пряме зізнання нападника на Кенлі було б єдиним способом виправдати ЛГБТК+ клуб.

Якщо Баллард працював з Гербом, будь-які докази цього можуть бути заховані в його кабінеті. Але зараз туди неможливо потрапити, оскільки він охороняє всі ключі, а його брелок від кабінету — єдиний, який не має жодних секретних копій, що плавають навколо.

— Дякую, пане Шоу, — сказала я. — Я тільки піду...

Прибиральник відійшов від шафки і махнув мені рукою.

Я намацала свою комбінацію, рідко коли мені вдавалося підібрати її з першого разу, і відчинила дверцята. Поки я шукала аспірин, мої пальці натрапили на знайомий папірець, той самий, що я знайшла на підлозі в комірчині прибиральника.

92826 - ТИ МЕНІ ДУЖЕ БАГАТО ВИННА

Можливо, це була чиста параноя, але я все одно відчувала, що це повідомлення було важливим. З огляду на його загадковий тон і дивне місцезнаходження, здавалося, що записка *цілком* могла бути про те, що я винна комусь гроші або наркотики.

— Агов, пане Шоу? — покликала я, і прибиральник повернувся до мене. — Ви впізнаєте це?

Він примружився на папір і похитав головою. — Ні. Що це, дата?

Я подумала про це: 28.09.26. Безумовно, можлива дата, але для чого? Це міг бути день народження, або це могло приблизно відповідати даті вечора випускників наступного року. Але також, навіщо комусь взагалі записувати випадкову дату, замість того, щоб, наприклад, внести її в календар свого телефону? Це ж не Темні віки.

— Без поняття, але все одно дякую! – сказала я йому.

Неохайний чоловік кивнув мені, і я неуважно спостерігала, як він пішов, а відро для швабри клацало коліщатками по блискучій білій підлозі.

Я знайшла пляшечку з аспірином і витрусила дві пігулки собі в руку, проковтнувши таблетки, вкриті цукровою оболонкою. У моїй голові попливли цифри та образи Саліма в його камері. Він ходив, згорбившись, з головою в руках, лежачи на гранітному блоці, а якийсь расистський недоучений хлопець, що став копом лише за знижку у кафе Golden Corral, викрикував на нього нецензурну лайку. Салім, про якого я знала, що він не заподіє Кенлі шкоди, все одно зрадив його.

Це була найважча пігулка, яку можна було проковтнути.

Принаймні, якщо нас усіх заарештують, ми зможемо захистити один одного. Можливо. Якщо тільки нас усіх не посадять в одиночну камеру.

Пляшка мимоволі дзенькнула в руці, тож я поставила її на місце. Тильною стороною долоні втерла вологе чоло. Розсіяно подивилася на фотографію, прикріплену магнітом "Ласкаво просимо до Техасу!" до стіни моєї шафки. На ній Тайлер, Салім, Ноа і я зібралися біля підніжжя культової (і жахливої) статуї Великого Текса, стискаючи в руках пластикові пакети із золотими рибками, яких ми "врятували" з ярмарку штату. Ми сміялися, посміхалися, притулившись одне до одного, з кишеньками, повними карнавальних квитків.

Минулий рік у школі був важким для всіх нас, але обіцянка випускного, і присутність один одного, значно покращила ситуацію.

Але тепер моїх друзів не стало, наші академічні статуси були під загрозою, і всі ми опинилися у страшній небезпеці. Уся квір-спільнота була в небезпеці.

А я знову виявилася нікчемною.

У моєму і без того вразливому стані я ледве стримувала сльози. Але я підняла голову якраз вчасно, щоб побачити одного з моїх друзів, який йшов у моєму напрямку.

— Гей! Тайлер! – гукнула я.

Коли вони зупинилися, я помітила кілька ознак, які вказували на те, що Тайлер розпадається на частини. Його сорочка, яка мала бути випрасувана, була вся в тонких зморшках. Темно-фіолетові півмісяці обрамляли їхні очі, різко контрастуючи з теплим бежевим кольором шкіри, а їхня вертикальна постава перетворилася на виснажене падіння людини на кінці мотузки.

— Фінк, – відповіли вони. — Перед тобою...

Я кинулася до них так швидко, що врізалася в шафку. — Нам серйозно треба поговорити, Тайлере. Я щойно говорила з паном Шоу, і він знайшов...

— Просто припини. Припини це, добре? – Тайлер зірвався, без жодного натяку на стриманість. — Ми не можемо більше цього робити. Це вже достатньо нашкодило нашій дружбі. Я маю на увазі, як ти можеш продовжувати грати в детектива прямо зараз? Серйозно, Фінк?

— Я... — Я розуміла їхній гнів, але не могла просто... *зупинитися*. Особливо зараз. — Але ми повинні це виправити. Наше майбутнє на кону, і ми всі в небезпеці — вся школа може бути! Ми не можемо кинути все тільки тому, що я сказала щось паскудне в запалі.

Тайлер зціпив зуби. — Сказала щось паскудне? Ти маєш на увазі, що висунула надзвичайно небезпечне звинувачення проти мого найкращого друга.

Сором вразив мене, як стріла в серце.

— Гаразд. Я знаю, що мої дії були поганими і шкідливими, і ви можете бути абсолютно злі на мене, але ми не можемо здатися зараз. Якщо ми не вирішимо цю проблему, то хто це зробить? Поліція? — Я гірко посміхнулася. — Я говорила з офіцером, який підтвердив, що ми все ще головні підозрювані.

— Ти лише копаєш нам ще глибшу яму, Елеоноро. Як нам поки що допомагає розслідування? — Тайлер зробив паузу, чекаючи на відповідь, якої, як вони знали, не буде. — Час зупинитися.

— Тайлере, я не можу, — задихнулася я.

— Ти завжди так робиш. — Тайлер зітхнув, піднімаючи рюкзак на плечі. — Ти завжди мчиш на повній швидкості вперед, без гальм. І це говорю я, гаразд. Як тоді, коли ти змусила всіх нас пропустити нашу останню в житті шкільну вечірку, щоб прикрасити клас, бо наполягала на тому, що це була надзвичайна ситуація, і ми повинні були зробити щось прямо в ту ж хвилину.

— Це не про мене!

Тайлер похитав головою. — У цьому й проблема. Насправді це *так*. Тому що ти схильна робити все своїм тягарем, і ти інтерналізуєш його, а потім раптом це вже не про поранену дівчину. Це про тебе, про те, що *ти* маєш робити, і про те, що *ти* відчуваєш. І тепер сім'я Сала дуже хвилюється, намагаючись переконатися, що він не потрапить у довбану *державну в'язницю* через цей непродуманий хрестовий похід за справедливість, який продовжує закручуватися і закручуватися по спіралі. Розумієш? Тож просто *припини це вже*.

Потім вони затупотіли геть, залишивши мене застиглою в коридорі, контуженою.

Мільйон усвідомлень нахлинули на мене одночасно, мчачись до мого мозку, як м'ячі з машини для подачі м'яча.

Я знала, що це правда, все, що вони сказали. Я так старанно намагалася бути безкорисливою, що все пішло по колу, і я стала жахливо егоїстичною. Цей комплекс, що я підводжу людей, що я роблю недостатньо, став моїм основним фокусом. Я переконувала себе, що допомагаю іншим, хоча весь цей час намагалася врятувати власні почуття.

Чим довше я продовжувала борсатися, тим більше відчувала огиду до себе. Я переслідувала людину, яка заподіяла шкоду Кенлі, в той час як сама завдавала стільки шкоди набагато більшій кількості людей. І в цьому довбаному, відсталому способі прояснилася правда про мою ситуацію.

Я, Елеонора Дж. Фінкель, була набагато гіршою за нападника.

ЩО ЗРОБИЛА КЕНЛІ

Іноді просто хочеться поплакати в машині.

Я не могла спокійно сидіти в AP Statistics жодної секунди, щоб не зірватися і не розплакатися. Почали з'являтися явні ознаки панічної атаки – нав'язливі думки, задишка, запаморочення, тож я зупинилася за кілька футів від дверей аудиторії, різко розвернулася на п'ятах і побігла до паркінгу.

Я була страшенно зла на себе і дуже хотіла загладити свою провину перед друзями, розплутавши цю справу, але все здавалося безнадійним. До вечора випускників залишалося кілька годин, а жоден з моїх головних підозрюваних не виглядав дуже добре. Усім їм бракувало мотиву заподіяти шкоду Кенлі, засобів або і того, і іншого.

На волі все ще залишався вбивця, який розтинав лоб, і я була повністю розгублена.

Але моя втеча зовсім не мала очікуваного ефекту; мої проблеми не танули, і не було ніякого вкрай необхідного моменту полегшення. Насправді, як тільки я сіла в машину, я згадала, що вона колись належала моєму батькові, а тепер я сиділа в машині мого мертвого батька, як ніби це мало б мене підбадьорити.

Машина була зовсім новою, коли тато купив її, так давно. Але тепер Subaru теж була майже мертва.

Я відкинулася назад і вдарила ногою по приладовій панелі. Можливо, мені потрібно було змиритися і відпустити обидві ці речі, які я любила. Бо моєму татові, напевно, було нелегко на тому світі, коли він намагався пересуватися без машини.

— Привіт, Елеоноро.

Голос ззовні був приглушений, але я одразу зрозуміла, хто це.

— Кенлі? – недовірливо відповіла я, витираючи сльози передпліччями.

Вона нахилилася і посміхнулася до мене через вікно, горіхові очі виблискували на сонці. — Бачиш, я відмовилася від прізвиська назавжди. Треба буде придумати щось краще.

— Поки воно не їстівне і не лайливе, я буду в порядку, – пробурмотіла я. Я відчинила двері з гучним клацанням, і Кенлі залізла на заднє сидіння. — То що ти хочеш? Мабуть, щось важливе, якщо ти повернулася в кампус, ризикуючи натрапити на вбивцю.

Коли Кенлі розпласталася на задньому сидінні, мені раптом стало дуже соромно за свій транспортний засіб. *Чи працював мій освіжувач повітря, чи не пахло тут чиймись ногами? Чи не забула я викинути недоїдки від гамбургерів, що залишилися з минулого тижня?*

— Я відчуваю себе жахливо через те, що сталося у Lindy's.

Я глянула на неї у дзеркало заднього виду. Кенлі дивилася у вікно, її волосся було запхане в бейсболку Техаських Рейнджерів, як у знаменитості інкогніто. Вона виглядала виснаженою, під очима висіли мішки.

— Це не твоя вина, що я повна дурепа, – сказала я.

Вона зітхнула, потім на деякий час замовкла; я почула, як вона до чогось готується, роблячи серію глибоких вдихів. — Справа не тільки в цьому. Тепер, коли хтось погрожує завдати тобі шкоди, я зрозуміла, що маю бути більш відкритою до всього.

— Я маю на увазі, що це було б чудово, так.

Я ледь не увімкнула радіо, щоб зняти напругу, але потім вирішила, що немає такої пісні на світі, яка б не зробила всю цю ситуацію до біса дивною. Знаючи моє везіння, вона, напевно, зізнавалася б в інсценуванні власного вбивства абощо, поки "Mambo No. 5" починала лунати.

— Елеоноро, пам'ятаєш, як я майже вступила до твого клубу?

— Звісно, пам'ятаю. Це був один з найгірших днів у моєму житті.

У Кенлі перехопило подих. — Так. Мені дуже шкода. Я просто... я хотіла, щоб ти знала, що коли я запитала тебе, чи це був клуб БЛТ, я щиро не була впевнена. Тому що Баллард переплутав його зі списком клубів. — Я відчула, як її рука торкнулася мого плеча, і обернулася, щоб подивитися на неї. Її обличчя було яскраво-рожевим, а очі втупилися в мої килимки на підлозі. — Я думала, що це був ЛГБТК+ клуб, який ти очолюєш, і якщо це так... я хотіла б до нього приєднатися.

Я подивилася на Кенлі порожнім поглядом. — Я маю на увазі, що союзники технічно вітаються, але я все ще не розумію, чому ти хочеш приєднатися. Навіть до клубного ярмарку ми не були центром для крутих дітей. Це знову твоє дивне почуття гумору, чи...?

Вона швидко закрила обличчя руками. — Я серйозно, Елеоноро. Чесно кажучи, я не знаю, про що я думала, тому що я не знаю, *ким* я є, і не маю достатньо сміливості, щоб відкрито говорити про такі речі – я не така хоробра, як ти. Але я подумала, що, можливо, я могла б бути такою, напевно? Я не знаю.

Кенлі була...

Що?

— О! – Я намагалася приховати шок на моєму обличчі. — То, може, не союзник?

Кенлі похитала головою, все ще не дивлячись на мене.

Вона була...

Хм.

— А потім все пішло шкереберть, і я злякалася, і, мабуть, люди поводитися з тобою грубо, але я не усвідомлювала, наскільки все було погано, тому що я була так занурена у свої думки про оцінки, і про Дерека, і про тиск з боку батька, і все це під час спроб зрозуміти, хто я взагалі така. І це нормально, якщо ти ненавидиш мене, але мені справді просто потрібно було виговоритися, а ще...

— Кенлі, зачекай, – перебила я, все ще намагаючись зрозуміти. — Чому ти не сказала мені про це раніше? Я ж не засуджувала б тебе за те, що ти не гетеросексуалка.

— Тому що одна справа сказати це собі, а інша – комусь іншому? – Кенлі підняла обличчя, і на неї впала жирна крапля сльози. — Це робить це реальністю. І я не знаю, чи готова я до того, щоб це стало реальністю.

Перш ніж я зрозуміла, що роблю, мої пальці провели по її щоці, ловлячи сльози. Я швидко відсмикнула руку назад, але Кенлі зупинила мене, схопивши за зап'ястя, щоб утримати на місці.

— Мені дуже шкода, – прошепотіла я. — Я знаю, що ти відчуваєш. Але повір мені, коли я кажу, що набагато легше, коли ти не мусиш бути сама.

Вона пирхнула, впустивши мою руку, і скрутилася на своєму сидінні. — Я знаю, але... Боже, це жахливо. І знаєш, як ви всі казали, що "це так дивно, коли хтось погрожує Кенлі *та* геем"? Це майже як... хтось знає. Я поняття не маю, звідки, але, можливо, вони це з'ясували, і саме тому все це відбувається?

Відчуття було таке, ніби мій мозок вибухає на мільйон шматочків. Лише кілька днів тому я вважала Кенлі злою гомофобною задиракою, а тепер це звучало так, ніби вона була ще однією з тих наляканих, замкнутих у собі дітей, для яких я намагалася зробити нашу школу кращою, і, можливо, я була трохи винна в тому, що вважала її спілкування зі мною жартом, бо вона була гарячою чирлідеркою з (передбачуваним) хлопцем.

— Що ж, незалежно від того, чому це відбувається насправді, мені ясно, що нам потрібно триматися разом, – сказала я. — Ми повинні вміти довіряти одна одній.

— Я знаю, – відповіла я. — Справді, я знаю. Мені просто потрібно трохи більше часу. І я обіцяю, що розповім тобі про...

Раптом у моє вікно постукали.

Я закричала і підхопилася на ноги. На мене дивилося велетенське обличчя, всього в кількох сантиметрах від мого. Це був старий чоловік з поцяткованими щоками і примарними пасмами сивого волосся, що ціною власного життя трималися на його голові. Він був схожий на обличчя, яке можна побачити у дзеркалі в готичному маєтку. Як обличчя людини, що померла від дизентерії, випивши забагато ставкової води на Орегонській стежці.

— Агов? – покликав чоловік, повернувши мене до реальності.

Тоді я зрозуміла, що дивлюся в холодні, в'язкі очні яблука не кого іншого, як охоронця Герба.

Це було майже випадковістю, що я його побачила, оскільки старий не сходив з моїх думок останнім часом. Він не виявився особливо серйозним підозрюваним у нападі на Кенлі, оскільки ми не з'ясували його мотивів, але Герб *мав* історію неналежної поведінки і, наскільки мені було відомо, досі не був знайдений під час збору.

Поглянувши в дзеркало заднього виду, я побачила, що Кенлі більше немає на своєму місці – вона втиснулася на підлогу моєї Subaru, повністю зникнувши з поля зору. Сподівався, що Герб її не бачив, бо це могло все ускладнити ще більше.

Я опустила вікно. — Привіт! – сказала я, наклеївши на обличчя фальшиву привітну посмішку.

— Тобі не дозволено залишатися в машині під час навчального дня, – суворо сказав Герб, його голосові зв'язки стогнали, наче орган вікторіанської епохи. — Ти маєш бути в класі.

Nifiga, мені хотілося закричати. Натомість я спробувала дати йому такий самий скромний виступ, який я намагалася дати Балларду на заправці. — Ой, мені дуже шкода! Я якось зовсім забула про це правило!

— 6-Б-4-7-Ж-Е.

— Пардон?

— Я перевірів твій номерний знак. Тебе звуть Елеонора Дж. Фінкель.

Голос моєї матері, яка докоряла мені за те, що я наражаю себе на небезпеку, гудів у моїх вухах. Я була жахливою донькою і нездатною приймати рішення, але я також знала, що якщо когось вб'ють на випускному вечорі, я ніколи не зможу змиритися з тим, що не зробила все можливе, щоб запобігти цьому.

Я фальшиво посміхнулася так широко, що шкіра на моїх губах почала лущитися. — Так, перепрошую, сер! Я пішла за підручником, який забула на задньому дворі, а потім, мабуть, заснула.

Брехня починала ставати для мене другою натурою. Це було схоже на інстинкт виживання в цей момент – я була, чесно кажучи, налякана, зовсім не так впевнено, як я примушувала себе звучати. Хоча Герб виглядав таким тендітним, що один подих міг перетворити його на кістковий пил, я не хотіла ризикувати зі старим чоловіком, якому може подобатися завдавати болю підліткам.

Я зробила вигляд, що хапаю один зі своїх шкільних підручників, який потрапив під сидіння переднього пасажира, сподіваючись виграти час на обдумування плану, коли Герб прочистив горло за моєю спиною.

— Я знаю, що ти шпигуєш за мною.

— Що? – заїкнулася я, обертаючись з книжкою в руках. Наскільки Герб мав знати, це був лише Салім, який винюхував.

— Пхаєш свого носа, куди не слід. Слухаєш плітки та чутки.

— Я не знаю, про що ви говорите, – твердо сказала я. У мене промайнула думка, що хтось із друзів здав мене, але я швидко запхала її в шухляду для мотлоху в голові. Ставити під сумнів чийось лояльність було помилкою, яку я відмовлялася робити двічі. — Мені треба йти на урок.

Кенлі доведеться тікати самій. Я спробувала відчинити дверцята машини, але Герб відштовхнув їх назад.

Мій шлунок підскочив до горла.

— Що б вони тобі не сказали, це неправда, – сказав він.

Я не мала жодного уявлення, про що, в біса, він говорив, але Герб починав мене лякати своїми древніми загадками. Мені захотілося штовхнути двері сильніше і звалити його кістляву дупу на гравій, але вдалося стриматися і придумати розумнішу відповідь. — Це звучало правдиво, – сказала я, повторюючи його двозначну фразу.

До мене долетів запах піци з кафетерію охоронця Герба. — Ну, це не так. І якщо ти і твої маленькі друзі поширюватимете ще якісь чутки...

Тут я втратила контроль над собою. — Ви маєте на увазі моїх "маленьких друзів", як того, якого щойно заарештували?

— Цей хлопець кілька разів вдирався в Гіллвю. Нічого особистого, але закон є закон.

Гаразд. Схоже, він не знав, що весь клуб був причетний до пограбування. Але зачекайте...

— Кілька разів?

— Так. Він також втрутився в запис моєї камери минулого тижня, — буркнув Герб.

— Це був не він. Того дня я провела з Салімом увесь день, і він нікуди не вдирався. — Охоронцеві не потрібно було знати, що це була брехня, що Салім був у спортзалі та в туалеті без мене. Але на випадок, якщо Герб не причетний до нападу на Кенлі, я хотіла, щоб він повірив, що ми теж не винні.

Герб знизав плечима. — Слухайте, я не знаю, чим ви, діти, займалися, але зараз це не моя справа. Тепер це все між вами і законом.

Його необізнаність була досить переконливою. Я думала поставити йому кілька запитань, але зрозуміла, що може бути розумніший варіант отримати від нього те, що я хочу — пан Шоу і Кенлі сказали, що Герб в минулому робив дуже моторошне лайно в школі.

Тож настав час для мого найризикованішого кроку.

— Що ж, ви, можливо, позбулися Саліма, але ви ніколи не позбудетеся того, що він знайшов.

Герб зблід ще більше, його колір шкіри став моторошно схожим на найтонший шар відшарованої тканини. — Що він знайшов?

Двоє могли грати в невизначену гру.

Я начепила самовпевнену посмішку. — Так, те, що він знайшов у кімнаті охорони. Ви знаєте, Герберте, як легко перекидати файли з комп'ютера на телефон через AirDrop?

— Про що ти говориш? — прохрипів він, злякано вхопившись за бік моєї машини. Це було так, ніби я проклинаю його злими мовами, а AirDrop — це ім'я демона.

— Я кажу, що вам слід було подумати про це до того, як ви підійшли і почали погрожувати мені під час мого післяобіднього сеансу плачу, — огризнулася я, а потім зробила паузу, щоб знову опанувати себе. — Я маю на увазі, що вже занадто пізно. Все те, що ви думали, що видалили? У нас це теж є. — Натхненна новознайденою впевненістю, я вирішила випробувати удачу ще більше. — Включно з грудним молоком.

Я почула слабкий писк із заднього сидіння.

Герб застогнав і відійшов від машини. — Ти... — прошипів він, на диво не перетворившись на калюжу слизу. — Чого тобі треба? Ключі? Я можу дістати тобі будь-який ключ, який тобі потрібен.

— Я хочу, щоб ви трималися подалі від мене і моїх друзів. — Мені спала на думку ще одна вимога. — І ще, якщо ви можете щось зробити з хлопцем, якого заарештували — просто нагадаю, його звуть Салім Алі.

Охоронець здригнувся від моєї сили. — Я поговорю з поліцією, обіцяю! Скажу, що він випадково опинився замкненим після школи.

Я не хотіла покладати надії на Герба, але все ж таки це було найбільш підбадьорююче, що я чула за весь тиждень.

— Чудово. Тепер останнє, і це може здатися дивним проханням. — Я глибоко вдихнула. — Можете кинути мій підручник?

Він насупився, його рот перетворився на зморшкуватого черв'яка. — Га?

— Можете кинути його, будь ласка? З усієї сили, в куці чи ще кудись.

Герб явно не хотів, але я зустріла його викличним поглядом, і цього було достатньо, щоб він вихопив книгу з моїх рук. Коли він витягнув її у вікно, його

передпліччя опустилися від ваги. Потім, кивнувши мені на знак підтвердження, Герб провів мене з підручником через парковку.

Принаймні, це те, що він, напевно, намагався зробити. Проблема полягала в тому, що його кістляві руки не могли впоратися з рухом, а м'язи були надто в'ялими і млявими, щоб створювати хоч якусь силу. Тож коли Герб кинув останнє видання "*Прикладної статистики*", це навряд чи можна було назвати кидком – не було ні повітряного простору, ні тяги. Замість того, щоб злетіти над тротуаром, він незграбно приземлився менш ніж за три метри від передньої шини Subaru.

"Сильним підозрюваним" він не був.

— Дякую, – сказала я, знову штовхаючи дверцята. Цього разу Герб не зупинив мене. — Але зараз мені *справді* треба йти на заняття.

— Скажи йому, щоб видалив цей запис, – пробурчав Герб, шкутильгаючи геть.

Як тільки чоловік зник з поля зору, я взяла свій неушкоджений підручник, а потім відчинила задні двері.

Кенлі з бурчанням вилізла з моєї машини. — Гарна робота, – сказала вона, витираючи пил з передньої частини своїх джинсових шортів.

— Тобі, мабуть, краще піти звідси, – тихо сказала я. Мені справді потрібен був час на самоті, щоб прийти до тями. Я також не хотіла, щоб нападник натрапив на нас і спробував "закінчити роботу" – вторгнення Герба було схоже на попередження.

Вона подивилася на мене сумним поглядом, потім кивнула на знак розуміння, а потім стягнула бейсболку і попрямувала до виходу зі школи. Я дивилася їй услід, борючись з усіма своїми заплутаними емоціями, які виринули на поверхню за останні півгодини.

З іншого боку, була ще одна гарна новина, яку варто було відсвяткувати: мій підручник нарешті заробив свої п'ятдесят доларів.

Бо всі його скрипи та стогони не лише ускладнили б Гербу підкрастися до когось, але якщо він не міг навіть кинути книжку, то не було жодного шансу, що він зможе вдарити когось достатньо сильно, щоб ледь не вбити його.

Можливість виключити Герба з числа причетних до нападу сама по собі мала величезне значення. Я хотіла негайно поділитися новиною з друзями, але вони, як і раніше, справедливо ігнорували мої повідомлення.

Більше не можна було ховатися, не треба було ховатися. Я повинна була повернути своїх друзів. Можливо, вони все ще ненавиділи мене за те, що я зробила, але якби я могла все виправити – допомогти Саліму виправдатися і повернутися до футбольної команди, Ноа вступити до художньої школи, а Тайлеру отримати стипендію, принаймні, вони змогли б втілити свої мрії в життя. Зі мною чи без мене.

Чого б це не коштувало.

Я відкрила свої повідомлення і вирішила, що в той момент найкраще, що я можу зробити для своїх друзів, – це збрехати.

ЯК МИ ВОЗЗ'ЄДНАЛИСЯ

Перед обідньою перервою я написала Тайлеру смс, що мені шкода, але нам дуже важливо зустрітися, і вони дивом змирилися. Вони, мабуть, вирішили, що я лише хочу вибачитися – в цьому не було нічого дивного.

Але коли Ноа зайшов до закускової наступним, моя справжня мета, змусити ЛГБТК+ клуб знову зібратися разом, стала зрозумілою.

— Це вторгнення? – запитав Ной, застигнувши на порозі.

А може, це було не зовсім зрозуміло.

— Ніхто не відповідав у груповому чаті, – пояснила я, перекриваючи гучний стукіт посуду на задньому плані. — А нам треба поговорити. Просто вислухайте мене. Будь ласка. Ми можемо бути злими *після* вечора.

Було майже неможливо злитися, коли в повітрі пахло яблуками, корицею і свіжоспеченим хлібом, але те, як Тайлер нетерпляче постукував пальцями по жирному на вигляд столу, свідчило про зворотне.

— Схоже, тут навіть немає їжі. Яку ти *обицяла*. – Ноа насупився. — Якого біса, Фінкель? Ти ж знаєш, як я залежу від млинців Lindy's з потрібним шоколадом і шоколадною крихтою, щоб вижити.

— Господи, вони вже в дорозі, – сказала я йому. Насправді, я навіть не забула замовити для нього спеціальний сироп з розплавленої помадки, якого не було в меню. — Зазвичай ти спізнюєшся на сорок хвилин... на все, Ноа, тож, гадаю, я не розраховувала час подачі їжі. Але вона зараз буде. То ти залишишся?

— Залишуся, якщо Тайлер залишиться. – Ноа схрестив руки і штовхнув їх плечем.

Тайлер зітхнув, зробивши паузу для ефекту. — Я послухаю.

Я поклала телефон на стіл і глибоко вдихнула. — Дякую. Перш за все, я хочу сказати, що мені шкода. Я зайшла надто далеко, бо не думала ні про що, крім власних почуттів. Я була абсолютно дурепою, вважаючи, що Салім міг завдати шкоди Кенлі, і я зроблю все можливе, щоб загладити свою провину перед вами, хлопці. Навіть якщо це означатиме зізнання у злочині.

Тайлер і Ноа моргнули мені у відповідь.

— Що? – нарешті пробурмотів Тайлер. — Але ж твоє життя буде скінчено. Чому ти...

Ще кілька годин тому у мене, мабуть, була б така ж реакція. Але я багато думала про це в машині, і я змирилася з тим, що мені, можливо, доведеться вдатися до цього.

— Тому що я люблю вас, і я ненавиджу те, що майже зруйнувала одну з єдиних хороших речей, які ми маємо в цьому світі. – Я відчула пекучий тиск за

очима і сховала обличчя в серветку, витираючи сльози, що починали вислизати. — Ви, хлопці, заслуговуєте на набагато краще. Тому я обіцяю вам, що стану кращою.

Коли я закінчила, вони обидва мовчали. Я не могла дивитися на них, бо побачивши їхні вирази гніву та розчарування, я б зламалася ще більше. Тож я просто сиділа там, як мені здалося, десять років, дозволяючи моїм словам зануритися в себе, прикриваючи своє жалюгідне, сопливе обличчя.

На мій подив, Тайлер перехилився через стіл, щоб обійняти мене, а незабаром до нього приєднався Ноа. Жодна з їхніх рук не дотягнулася до мене, але це була думка, яка мала значення. Цей жест мало не змусив мене знову розплакатися.

— Мені шкода, що я збрехав про аддерол, — сказав Тайлер. — І за те, що сказав раніше — я не мав на увазі й половини того, що сказав. Я багато про це думав і знаю, що несправедливо залишати тебе боротися наодинці.

— Пробач мені за те, що я був людиною-катастрофою, і за те, що був грубим з сестрою, а також за те, що постійно спізнювався, — сказав Ноа. Він звернув свій погляд до неба, склавши руки в молитві. — І я прошу вибачення за те, що вдарив Дерека Генделя об стіну, хоча це було дуже круто, і я б обов'язково зробив це знову.

— Дякую вам за те, що ви такі добрі, — відповіла я, кивнувши на Тайлера і Ноа. — Навіть коли я цього не заслуговую.

— Я ніколи не зможу злитися на тебе, Фінк, — сказав Ноа, простягаючи руку, щоб ущипнути мене за щоку. — Ти занадто мила.

Я відмахнулася від його руки, але все одно посміхнулася.

— Ніколи не забувай, як все почалося, — зауважив Тайлер. — Ми були трьома недружніми невдахами і Салом, поки Фінк не зібрала нас усіх разом. Це вона дала нам місце, яке ми називаємо домом. І я не маю на увазі клас історії США. Я маю на увазі прямо тут. Один з одним.

— Без Сала це не дім, — буркнув Ноа.

Біль від його відсутності пульсував у моїх грудях. Хоча Сала тут не було, я, звичайно, не забула про нього. — Я дзвонила його братові раніше. Ахмаду, я маю на увазі. Не тому, якому сім років.

Тайлер пожвавішав, влаштовуючись назад у будці. — І?

— Він прилетів додому з коледжу сьогодні вранці і щойно відвідав Саліма в окружній в'язниці. Судячи з усього, Сал тримається добре, а от його батьки... ні. Якщо у нього буде судимість, вони сказали, що повністю перестануть його утримувати.

Тайлер вовтузився з паперовою соломинкою. — Все, що ми можемо зробити, щоб допомогти Салу... Я зроблю це.

— Річ у тому, що я вже працюю над цим закулісно.

Тайлер застогнав від моєї невблаганності, але я продовжила. — Перш за все, я мала, е-е, *приємну розмову* з охоронцем Гербом. Під кінець вона була дуже... зрозумілою для Сала. Тож я сподіваюся, що він спробує забрати свій рапорт про те, що Салім проник на територію абощо.

Ноа навіть не потребував пояснень. — О, Боже!

З іншого боку, я не думала, що повинна була ділитися розмовою з Кенлі. Але за годину, проведену в машині, я почерпнула й інші знання.

— Я також не вірю, що Герб був тим, хто скривдив Кенлі, тому що я дізналася, що у нього приблизно така ж конституція, як у перевареної локшини. Не те, щоб я повністю йому довіряла, але допомагає те, що нам вдалося виключити його, разом з Дерексом і Баллардом, з числа учасників нападу.

Це не означає, що ніхто з цих людей не винен. Це просто означає, що вони не змогли, або не захотіли забруднити свої руки.

— Гарне зауваження щодо фізичної сили, — розмірковував Тайлер. — І він не зовсім непомітний.

— Коли він іде коридорами, то звучить, як стародавня прядильна машина зі згорілої фабрики, — додав Ноа.

Звук розбитої склянки вдалині повернув мене до реальності поштовхом. Мені потрібно було перейти до суті справи, поки не закінчилася обідня перерва.

— Вже минув полудень, тож у нас є лише кілька годин до вечора випускників, — почала я. — Це наш останній шанс зібрати будь-яку інформацію. Нам потрібно з'ясувати, хто написав Балларду того листа з погрозами, а ще нам потрібно з'ясувати, хто сьогодні написав "Обережно" на всіх наших шафках.

— Зачекай, це вже сталося? — запитав Ноа.

Я зітхнула. — На жаль.

— До кінця навчального дня залишилося десь три години. Як ти збиралася з усім цим розібратися? — запитав Тайлер, занепокоєно зморщивши лоб.

— Я маю на увазі, я не знаю напевно. Але є кілька ключових місць, де варто шукати підказки: Кабінет директора Балларда, шафа пана Шоу та кімната охорони Герба. Якщо двоє людей працювали разом, вони можуть зберігати докази цього. Наприклад, версію вбивства через передачу записок у класі. — Я показала їм знайдений папірець з дивним номером. *Ти мені винен.* "Я все ще не підозрюю пана Шоу, але я знайшла цю дивну записку в його шафі. Хтось заборгував, і це може мати відношення до того, чому на Кенлі напали, тому я хочу переконатися, що там немає ніяких інших зачіпок.

Гомофобія, як ще один потенційний мотив, мала б залишатися в моїй задній кишені до тих пір, поки це не стане абсолютно необхідним, або поки вона не дасть мені дозвіл поділитися нею.

Ноа закотив очі. — Шукаєш ще сміття? Де працює сміттяр? Це має бути легко.

Тайлер помахав мені виделкою і посміхнувся. — А, ясно, я зрозумів! Бо якщо хтось попросить тебе вбити когось, ти, напевно, захочеш зберегти докази на випадок, якщо тебе спіймають, так?

Я схвильовано кивнула, радіючи, що вони зрозуміли мої думки.

Прийшла офіціантка і поставила на стіл три тарілки: дві порції бананово-горіхових млинців, обидві з великими посмішками зі збитих вершків, а потім потвору Ноа в шоколаді, з якої чомусь уже капало по всьому столу.

Ноа негайно потягнув тарілку перед собою. — І як же нам обшукати всі ці місця?

— "Нам"? — перепитала я. — Чорт забирай, ні. Я не збираюся знову підставляти вас двох під удар. Це моя справа.

— Ти не зможеш обшукати три місця сам, Фінк. Я хочу допомогти.

Тайлер подивився на Ноа, потім на мене. Зітхнув. — Тоді і мене візьми з собою. Я не можу покинути вас, друзі, навіть якщо це до біса ризиковано.

— Ні, – суворо сказала я.

Але Ноа не слухав. — Я допоможу тобі, і ти не зможеш мене зупинити. Тож я скажу це ще раз: Як ми потрапимо в ці місця?

— Баллард рідко виходить зі свого кабінету, – додав Тайлер, заправляючи серветку за комір, як бовдур.

Я хотіла було знову запротестувати, але Ноа зробив вигляд, що затуляє рота рукою. Він мав рацію, що я не можу заборонити їм допомагати, за що я була вдячна, але це також лякало мене. Тепер мені потрібно було бути ще більш обережною, щоб переконатися, що план був надійним, якщо мої друзі також будуть піддані ризику.

— Гаразд, можете приєднатися, – погодилася я. Ноа трохи пританцьовував на своєму місці. — Отже, я думаю, що я...*ми...зробимо* так, щоб він вийшов з кабінету. Ноа, ти пам'ятаєш ідею, яка виникла у тебе раніше?

Ноа покрутив пальцем своє пухнасте чорне волосся. — Втручання? Привиди? Витівки?

— Ну, я міркувала про те, як ми могли б потрапити в усі ці кабінети, які зазвичай зачинені та/або зайняті, а потім я згадала, як одного разу ти сказав, що ми могли б інсценувати катастрофу.

Ноа розсміявся. — Так, це була гарна ідея! І?

Запанувала напружена тиша, коли мій план став зрозумілим.

— Чекай, справді? – застогнав Тайлер, розмазуючи свою млинцеву посмішку по обличчю. — О Боже, ти ж не можеш бути серйозно зараз.

Ноа лише хихикнув, недовіжливо.

— Я все серйозно обдумала. – Раптом мій шлунок відчув себе не дуже добре, тому я підштовхнула млинці до Ноа, який вдячно присвиснув крізь зуби. — Думаю, ми могли б зімітувати катастрофу. У кімнату охорони, можливо, ще буде складно потрапити, оскільки з кабінету для персоналу забрали всі ключі, але решта...

— Елеоноро... – Тайлер повісив голову. — Просто... Якого біса?

— Що, ти збираєшся подзвонити про замінування чи щось таке? – запитав Ноа.

Мої плечі підскочили. — Звичайно, ні! Нікому з нас більше не потрібні потенційні звинувачення у кримінальних злочинах.

— Гаразд, добре. Тому що я сподівався, що ми підемо по шляху підпалу.

— У Техасі підпал також є кримінальним злочином, – зауважив Тайлер.

— Гаразд, Майбутній адвокат. – Ноа прочистив горло. — Вибач, Майбутній Адвокат.

— Тайлер правий. І проблема в тому, що навіть помилкове спрацьовування пожежної сигналізації може бути кримінальним злочином, – пояснила я. — Крім того... На жаль, більшість видів катастроф вимагають певних візуальних доказів. І можуть призвести до того, що люди можуть постраждати. Але якщо ми зможемо якимось чином змусити школу евакуюватися, ми в шоколаді.

Ноа хмикнув і запхав до рота ще одну вилку млинців. — Як думаєш, Кенлі знає, як зламати шкільну аварійну систему?

— Її батько не дозволяє їй виходити з дому, – пояснила я. — Вона сказала, що він сьогодні буде вдома цілий день, тож ніяких вилазок.

Це була ще одна брехня.

Насправді я не хотіла, щоб Кенлі наражалася на ще більшу небезпеку. І втягнути її в план, який передбачав би, що вона повернеться до школи, сама, в найнапруженіші години, було б величезним ризиком. Одного разу вранці Герб уже мало не спіймав її.

І я знала, що якщо я попрошу, Кенлі це зробить – особливо, якщо те, що вона розповіла мені сьогодні, було правдою.

— Тоді, мабуть, мені доведеться самому навчитися зламувати пожежну сигналізацію. — Ноа зітхнув.

— Хіба що, можливо, ми зможемо зробити дим? — запропонував Тайлер.

Ноа посміхнувся.

— Ніхто з нас не робить божевільних експериментів на уроках природничих наук, які ми могли б "випадково" підірвати, так? — запитала я. Обидва похитали головами. — І ніхто з нас не дружить таємно з працівниками кухні...

Ми хвилину сиділи мовчки, а потім Ноа почав істерично реготати.

Я кинула на нього підозрілий погляд. — Що таке? Ти і шеф-кухаря Дойла підставив?

Ноа похитав головою. — Я ж ніколи не показував тобі, що у мене в рюкзаку?

— Я так не думаю...?

Він розгорнув рюкзак і поклав його на стіл, горловина якого була спрямована до мене. Мене миттєво вразив запах – цукровий, майже як жувальна цукерка, з неприємним відтінком фосфору. Усередині було кілька зошитів, кілька пакетиків Twizzlers, одна з тих довгих запальничок для свічок, кілька аерозольних балончиків і два порожніх рулони туалетного паперу.

Ноа показав на один з картонних тубусів. — Це... — Він знизив голос. — *Димова шашка.*

— О, ні в якому разі, — сказав Тайлер досить голосно, щоб викликати занепокоєний погляд офіціанта, який стояв поруч.

— Заспокойся, Ті, це абсолютно безпечно, — сказав Ноа. — Всі інгредієнти можна знайти у звичайній зубній пасті. Але я обіцяю тобі, якщо ти захочеш увімкнути пожежну сигналізацію, це спрацює. Я так робив одного разу, щоб втекти з дівочого балу.

Я жбурнула в нього солом'яною обгорткою. — Ти не можеш просто кинути її посеред коридору.

— Я підірву її у туалеті, коли там нікого не буде. Добре ще й те, що дим запускає сирени, а не спринклери. Розбризкувачі спрацьовують при нагріванні, тож ми не промокнемо.

— Хто б міг подумати, що твоя піроманія колись стане в нагоді? — зауважила я.

— Димова шашка — це, мабуть, злочинна витівка.... — пробурмотів Тайлер, переглядаючи закон у своїй ментальній енциклопедії. — Проступок, в гіршому випадку. Але у туалеті немає камер, які б тебе зловили... А якщо ми ще й увімкнемо сигналізацію... можна легко стверджувати, що ми вважали, що сталася пожежа через видимий дим.

— Тоді вирішено, – сказала я, незважаючи на те, що була в двох секундах від того, щоб сказати "до біса" і кинути все це діло. — Давайте швидше поїмо, щоб розпалити це фальшиве багаття.

Поки мої друзі заохочувально кивали і посміхалися, я намагалася не думати про цілком реальну можливість невдачі. На кожному кроці я вирішила подвоїти наші сумнівні методи, сподіваючись на велику вигоду. А виграш – знайти вагомі докази того, що Баллард, чи Герб, чи Дерек, чи будь-хто інший вчинив замах на вбивство на замовлення, був ціннішим за чисте золото.

Після того, як я жахливо повелася з моїми друзями, навіть зрадила Саліма після того, як його покарали від мого імені, я просто не могла, не могла облажатися в цій справі.

КОЛИ СТАЛАСЯ КАТАСТРОФА

Це був прекрасний день для пекла.

Післяобіднє сонце сяло, його відблиски приглушувалися м'якими хмарами, що ковзали по пласких дахах школи. Було тепло, як для осені, і все, що я хотіла робити, це лежати на спині і спостерігати за хмарами, що пропливають повз мене, шукаючи серед них забавні обриси, як я колись робила зі своїм татом. З якоїсь причини він запрягнувся, що кожна з них схожа на сідницю. Напевно, тому що знав, що це мене розсмішить.

Зараз я була надто зайнята для цього, надто зосереджена, щоб дозволити своєму розуму відволіктися. Мені потрібно було, щоб увесь план став на свої місця, щоб мати хоч якийсь шанс знайти нашого винуватця. А якби щось пішло не так, то не лише ЛГБТК+ клуб, швидше за все, звинуватили б у нападі на Кенлі, а й хтось міг би померти сьогодні ввечері.

Хоча я не могла заборонити своїм друзям допомагати мені, я принаймні могла претендувати на найнебезпечнішу роль в операції: розпалювача вогню.

Тим часом Ноа затримувався біля комірчини прибиральника, а Тайлер намотував кола між кабінетом директора і кімнатою охорони, обидва готові були вихопити ключ від кімнати охорони у Балларда або Герба, перш ніж відправитися в призначені їм кімнати для розслідування.

Я перевірила годинник. 13:42. Лише одна хвилина до початку операції: Катастрофа розпочалася.

Я витягнула руки над головою і підняла плече, перш ніж зайти всередину, капюшон позиченого светра натягнув на кучері. Туалети були за рогом, і Тайлер мав видалити відео з коридору після того, як усі підуть, але я не хотіла, щоб хтось із очевидців упізнав мене. Я мала залишатися невидимою серед післяобіднього натовпу.

Коли я зайшла до дівочого туалету, Шелбі та Адріана стояли біля раковини, підправляючи ватними паличками синю підводку для очей у вигляді орлиного крила.

Трясця! Я розвернулася, перш ніж вони встигли озирнутися і побачити, що я стою з винуватим обличчям, і кинулася до сусіднього туалету для хлопців.

На щастя, вона була порожня.

Я зачинилася в найдальшій кабінці, сперлася на напрочуд чистий унітаз і дістала з кишені димову шашку. Нижній кінець тюрника з-під туалетного паперу був заклеєний скотчем, а з верхнього також заклеєного скотчем стирчав гніт. Все, що мені потрібно було зробити, це підпалити його і тікати. До цього я запалювала багато свічок і ароматичних паличок. Це має бути абсолютно легко.

Я клацнула запальничкою. Зачекала, поки гніт не спалахне. Потім побігла.

Вибух бомби мав відбутися за кілька секунд, тож я використала цей час, щоб відбігти якомога далі від туалету, змішатися з рештою натовпу і намагатися не давати рукам тремтіти. Запальничка була схожа на димлячий пістолет у кишені моєї куртки.

Потім почала вити сирена.

Хоча я очікувала цього, я підскочила від її гучності. Це був такий довгий, моторошний, гулкий звук, який мав би лунати щоразу, коли в приміщення входив такий охоронний агент, як Герб.

Я кинулася на південь, до кабінету директора. Деякі учні ще не сприймали тривогу серйозно, ймовірно, думаючи, що це просто навчання, тоді як інші кричали і штовхалися до дверей. Їхні крики майже повністю заглушало ритмічне пищання сигналізації та бурчання директора за моєю спиною. Я обернулася і побачила, що він прямує до східного крила, чоло вкрите пітними намистинами.

— Усім зберігати спокій і, будь ласка, вийти на футбольне поле! – крикнув він.

— Це що, ще одна навчальна тривога? – запитав якийсь хлопець, можливо, другокурсник.

— Ні! – рявкнув Баллард, а коли хлопець почав задихатися, додав: — А тепер зберігай спокій, як я тобі, в біса, і казав!

Я почекала, поки він пройде, і повернулася до свого кабінету. Я не могла сказати, чи мав Баллард при собі ключі, але сподівалася, що мої друзі зможуть це зробити. Він прямував прямо в їхньому напрямку.

З іншого боку коридору з вбиральні валив дим, наче потоп – це явно не був випадок, коли хтось просто курих у кабінці для людей з обмеженими фізичними можливостями. Люди справді почали хвилюватися, відштовхуючи мене вбік у своєму бігу до найближчого виходу.

На щастя, кабінет Балларда залишився незамкненим, коли він поспішав. Я кинула швидкий погляд на хол, щоб переконатися, що ніхто не спостерігає, перш ніж прослизнути всередину.

Кондиціонер торохтів і стукотів, наче нежива істота, що намагається вирватися з труни. Я обхопила себе руками, зуби вже цокотіли від холоду. У мене була обмежена кількість часу і я не хотіла залишатися в цій трагічній копії спорттоварів Діка довше, ніж це було необхідно, тож важливо було рухатися швидко.

Якби у мене були викривальні докази того, що колишній директор школи найняв кілера, щоб прибрати крихітну чирлідерку, з якоїсь нечестивої причини... де б я була?

Його комп'ютер здавався правильним місцем для початку. Але покрутивши мишкою, я виявила, що він, звичайно ж, захищений паролем. На щастя, Баллард здавався досить легкою здобиччю.

КЛАС86, я спробувала. Потім ЯЛЮБЛЮФУТБОЛ, ЧОМУГОРДІСТЬПОТРЕБУЄЦІЛОГОМІСЯЦЯ і 80085.

Шокує, жоден з них не спрацював. І що ще гірше, з'явилося повідомлення про те, що мене ось-ось заблокують від спроб введення пароля.

Введення номера цицьок підштовхнуло мою пам'ять, і я пригадала дещо інше: досі загадкову записку, яку я знайшла на підлозі в комірчині прибиральника. ТИ МЕНІ ДУЖЕ БАГАТО ВИННА.

92826

Екран замиготів, висвітивши ще одне попередження "НЕПРАВИЛЬНИЙ ПАРОЛЬ".

Я мусила нарешті зізнатися собі, що надавала надто багато значення тому, що зрештою виявилось просто шматком сміття на підлозі.

Натомість я звернула увагу на шухляди під столом Балларда, які були набиті манільськими папками та паперами. Коли я висунула ще одну шухляду, вона виглядала так само, як кошик з коміксами у крамниці коміксів. Якби єдиним коміксом, який вони продавали, був "Ділберт".

Запах диму трохи просочився з коридору, змусивши мене кашлянути в рукав. Я гортала стелажі Балларда з кумедними етикетками на кшталт "ОБІДНІ РЕЦЕПТИ" та "ДОМАШНЄ ГОЛОСУВАННЯ", аж поки моє око не привернув товстий стос газет, що ховався в глибині сховища. Нагорі була стаття під заголовком "Найбільший ярмарок коледжів у Гіллвю".

Вона здалася мені нудною, але я все одно пробігла по ній і зупинилася на зображенні директора, який стояв біля стенду в спортзалі з великим синім прапором спереду. Підпис свідчив: "Професор Генрі Баллард з Джеффри Генделем, деканом Університету Південного Техасу".

Гендель? Нічого собі.

Не дивно, що Дерек Гендель поведився так привілейовано. Він міг провалитися в школі, а його сім'я я припустила, що на фото був його батько забезпечить йому повну оплату за навчання в найпрестижнішому коледжі в радіусі тисячі миль.

Я потягнулася до задньої стінки шухляди, де люди зазвичай зберігають свій найбрудніший компромат, все ще не зовсім розуміючи, що саме я шукаю. Повідомлення з темної дошки оголошень в Інтернеті, яке роздрукували і запхали туди, де не світить сонце? Забруднену губною помадою любовну записку, яка проголошувала: "Ти вб'єш дівчину заради мене? ОБВЕДИ КРУЖЕЧКОМ ТАК ЧИ НІ?"

Наступним заголовком новин, який я побачила, був "Випускник Гіллвю заснував ЧППН".

Мені стало цікаво, що означає ця абревіатура – на мою думку, вона звучала не надто гарно. Я відкрила статтю і почала читати.

— Випускник 86-го року Генрі Баллард заснував нову благодійну організацію під назвою ЧППН, або "Чоловіки проти подружнього насильства".

Ого. Може, у Балларда таки була душа?

Я пробігла очима решту статті, припускаючи, що неправильно зрозуміла, але, схоже, Баллард дійсно заснував організацію, спрямовану на запобігання домашньому насильству та захист його жертв, з основним акцентом на жінках.

З відчуттям поразки, що насувалася на мене, я перерила решту шухляд столу, вміст яких складався переважно зі старих паперів та крихт від бутербродів, аж поки мені не впав у вічі ще один газетний заголовок.

Він називався "Вона написала про вбивство".

Я вирвала газету так швидко, що ледь не розірвала її навпіл.

На мій жах, у статті йшлося лише про танці на випускному вечорі 1985 року, який був присвячений однойменному старому телесеріалу. До статті додавалася фотографія білого хлопця, схожого на м'ясоїда, з розкішною бронзовошкірою жінкою під руку. На ній була дитяча блакитна сукня з пишними рукавами і широка посмішка на обличчі, тоді як хлопець дивився на неї гострим поглядом на тисячу ярдів. Підпис свідчив: "Старшокласники Генрі Баллард і Фарра Халід насолоджуються танцями на вечорі зустрічі випускників 85-го року".

Я розлючено пирхнула і грюкнула шухлядами.

Мало того, що в кабінеті директора Балларда не було жодних доказів протиправних дій, так він ще й справді здавався... дещо порядною людиною в минулому. Можливо, навіть *хорошою* людиною.

Молодий чоловік, який був пристрасно захоплений запобіганням насильству над жінками, безумовно, не став би нападати на невинну молоду жінку в дорослому віці. Навіть якщо він був *смертельно* гомофобним, то чому напав на Кенлі, а не на одного з наших мачо? Нічого з цього не має жодного сенсу. Зовсім.

У крайньому випадку, я зробила глибокий, зміцнюючий вдих і почала повільно засовувати передпліччя у відро для сміття директора. Щось соковите, швидше за все, вже подрібнилося в канцелярському подрібнювачі, але все ще залишався шанс, що щось, окрім обгортки від Jersey Mike і соплів, потрапить...

Чому раптом стало так тихо?

Я чула легке пересування паперів, що здувалися вентиляцією, віддалені голоси, що зливалися в єдиний гучний гул, кроки, що наближалися з кінця коридору...

Вони вимкнули пожежну сигналізацію.

Він наближався.

Це був кінець. Я була приречена.

Директор Баллард збирався увійти і задушити мене. Що було б особливо іронічно і дивно, враховуючи, що він, очевидно, заснував благодійну організацію проти насильства. Можливо, вся ця історія з ЧППН була фарсом, хворим і збоченим жартом або навіть якимось прикриттям, щоб замаскувати те, що він був саме тим типом людей, з якими нібито намагався боротися.

Хтось почав стукати в двері.

Я зробила невдалу спробу сховатися за масивним, облупленим стільцем Балларда. На жаль для мене, всі його меблі були громіздкими і зробленими з масиву дерева, тому не було жодної щілини, куди можна було б пролізти. Подумавши, що найкращим способом вижити буде вдавати розгубленість, я кинулася на підлогу і спробувала "зупинитися, впасти і перекотитися".

Мій телефон голосно дзижчав, змушуючи мене лаятися. Коли я спробувала його вимкнути, на головному екрані з'явилося повідомлення.

Тайлер: Елеоноро, ти все ще там? Це ми.

Я важко зітхнула і відкрила повідомлення.

Елеонора: Кабінет Балларда? Постукай двічі, будь ласка.

Пролунало два тихих стуки.

Тайлер: Шлях вільний, але поспішай.

Я обвела поглядом кімнату, щоб переконатися, що не залишила жодних слідів, а потім якомога тихіше вискочила за двері. Тайлер і Ноа були там, чекали в небезпечно поріділій масі студентів, які прямували на заняття.

— О Боже, – прошипіла я. — Я думала, що мені справді кінець. Дякую, що врятували мене.

— Завжди. — Тайлер схопив мене за руку і потягнув до шафок, подалі від місця злочину.

— То ми щось знайшли? – запитала я їх. — Також, можливо, вам не варто зараз торкатися цієї руки, тому що вона побувала... в різних місцях.

Коли Тайлер різко відпустив руку, Ноа притиснувся до мене з іншого боку. — Я щось знайшов! – гордо сказав він. — Знаєш, як ходили чутки про те, що

Баллард поставив урни для сміття в туалеті для персоналу? Тому що один із вчителів таємно є пухнастиком?

Тайлер притиснув кінчики пальців до скроні. Зітхнув один раз. — Я...

— Ну, бачите, здається, я щойно знайшов наш доказ... у комірчині пана Шоу було величезне відро з котячим наповнювачем! Я навіть сфотографував його, і збираюся опублікувати...

— Ноа, вони використовують це, щоб прибирати блювотні маси. А іноді вони висипають його на тротуар, якщо там ожеледиця.

— Але! — Ноа роздратовано замахав руками, а потім застогнав. — Гаразд, добре. Отже, Елеоноро, що *ти* знайшла?

Тайлер простягнув мені вологу серветку, яку я з радістю прийняла. Які б сліди слизу Балларда не були на моїй руці, вони, безумовно, становили біологічну небезпеку. — На жаль, нічого цікавого, окрім того, що Баллард, очевидно, заснував якусь організацію під назвою ЧППН. Це для допомоги жертвам насильства. Отже, його можлива жорстокість тепер має ще менше сенсу.

Тайлер подивився на мене здивовано. — Ноа зміг вкрати ключі з кишені Герба шокує швидко, тож я зміг перевірити останні записи з камер спостереження, і, ну... — Вони криво хихикнули собі під ніс. — Людина, яка написала "обережно" на наших шафах? Він був дуже схожий на Дерекка Генделя.

Мій мозок намагався скласти шматочки до купи: Дерек хотів, щоб ми були обережні. Чи йому також вдалося завдати шкоди Кенлі, незважаючи на її твердження, чи це був хтось інший? Хтось, хто, на думку Дерекка, був частиною ЛГБТК+ клубу?

— Дерек, напевно, купився на те, що ми могли її вбити, — зітхнула я. — Він, напевно, думає, що половина школи думає про нас, що ми злі виродки, і хоче помститися за те, що "ми" зробили.

Ноа зітхнув, змусивши нас з Тайлером здригнутися. — Вибач. Але я щойно зрозумів... Хтось викликав на нас поліцію після вечірки, так? З "доказами"? — Я кивнула, і він продовжив. — Пам'ятаєш, куди ми поклали мою дошку?

Дошка... Мені знадобилася хвилинка, щоб згадати, про що він говорить.

А потім Тайлер вибухнув нервовим сміхом. — Ми намалювали на дошці, позначивши, де і як саме напали на Кенлі, — сказав він, витираючи сльозу, що впала з очей. — А потім ми сховали її в кімнаті Талії. Дерек, мабуть, побачив це і подумав: Срань господня, ці люди дійсно все спланували і все таке.

Я різко видихнула через ніс. Частина мене хотіла негайно піти в поліцію з відеозаписом вандалізму. Але Дерек, ймовірно, отримав би в найгіршому випадку лише ляпаса — тим часом ми привернули б до себе більше уваги як головні підозрювані в *набагато* серйознішому злочині. І, на жаль, нічого з того, що ми знайшли сьогодні, не допоможе нам виправдати себе за напад Кенлі.

— Чи вважаємо ми, що він також написав погрозу на вечір випускників? — запитав Ноа.

— Можливо? — відповів Тайлер. — Хто б не написав це, він стверджував, що також був нападником Кенлі, який, ймовірно, *не був* Дерекком, тож... я не думаю, що ми можемо робити такі висновки.

— Я згодна, — додала я, думаючи про те, що будь-яка кількість людей у школі може ненавидіти нас так само сильно, як Дерек, або навіть більше, ніж він.

— Я голосую за те, щоб поки що залишити Дерека в спокої і розробити широкий план, як зловити того, хто написав погрозу, чи то він, чи хтось інший.

І тут сталася дивна річ: з нізвідки почала грати пісня з "*Шкільного Мюзиклу*".

Рука Тайлера миттєво полетіла до їхньої кишені, а очі широко розплющилися. — Рингтон, – пробурмотіли вони. — Це Салім. Це, мабуть, він...

Вони провели пальцем по екрану телефону, натискаючи на кнопки, аж поки з динаміка не пролунав глибокий голос.

— Вгадай, хто вийшов під заставу, виродку!

До початку танцювального вечора залишалось дві години.

Ноа запросив усіх, і, на диво, всі прийшли. Не лише всі четверо членів ЛГБТК+ клубу, але й Талія, яка, якщо чесно, теж жила в будинку Кінг, разом зі своїм хлопцем Джошем. Батьки Ноа зачинилися у своїй кімнаті, щоб подивитися повтор "*Своєї гри*" і не заважати нам, тож у нас була повна свобода дій у решті будинку.

Я повісила сумку з одягом на вішалку біля вхідних дверей. Мама думала, що я дуюся в своїй кімнаті з замкненими дверима, а насправді я зробила класичний підлітковий хід – вилізла у вікно, залишивши комп'ютер, щоб заглушити тишу моєї відсутності музикою в стилі lo-fi. Вона, напевно, зрозуміє, в чому справа, перш ніж я повернуся додому, але це було проблемою для мене майбутньої.

Я була рада, що ми зняли Дерека на плівку – Тайлер не встиг зробити подвійний запис на свій телефон, але, сподіваюся, оригінальний запис залишиться на місці, якщо він знадобиться поліції. І я хотіла відчувати полегшення від того, що Саліма звільнили, хоча його батькам довелося заплатити непомірну суму, і я поняття не мала, чи збирається Герб дотримати свого слова і домовитися з поліцією про зняття звинувачень взагалі.

Але я відчувала лише капітуляцію і страх, як персонаж фільму жахів, який вирішує: "Гаразд, я дійсно увійду до будинку з привидами з власної волі".

Я попросила Саліма піти за мною в тихий куточок, і, на щастя, він пішов слідом за мною.

— Я хочу поговорити з тобою хвилину, – пояснила я, а він посміхнувся до мене, наче велике цуценя. — І вибачитися.

— За що? – запитав Салім, суплячи брови.

Мене затопив сором. — Я... Чесно кажучи, була хвилина, коли ти був у в'язниці, коли я розмовляла з іншими, і я... я засумнівалася в тобі. Кенлі сказала нам, що бачила тебе в коридорі, і я відчула себе такою засмученою і розпачливою, що подумала... можливо, це міг бути ти.

Він нахилив голову вниз і насупився. — Вибач, – ніяково додала я.

Я затамувала подих, чекаючи, що мій друг відречеться від мене назавжди, як він, напевно, і повинен був. Салім завжди був надто гарний для мене, так чи інакше. Егоїстично, однак, я не хотіла його втрачати, і момент очікування його відповіді майже розривав моє серце навпіл.

Нарешті Салім обійняв мене і міцно притиснув до своїх грудей. — Це так паскудно з твого боку, — сказав він мені у волосся. — Ну, дякую, що вибачилася.

Я незграбно хихикнула, що змусило Саліма розсміятися, і раптом ми вдвох завили в кутку вітальні Ноа, обійнявшись так, ніби ніколи не відпускали один одного.

Зазвичай він був занадто поблажливим, тож я відчула *полегшення* від того, що Салім не сказав мені: "Не хвилюйся, все гаразд!" Я не отримала чарівного відпущення гріхів, бо вибачилася перед ним, але з любові, яка випромінювалася з кожної його пори, було зрозуміло, що ми й надалі залишатимемося друзями.

— Хоча я не знав, що вона була там, — додав він. — У коридорі. Напевно, була в навушниках. До того ж, я був трохи зосереджений на своєму кишечнику в той час.

— До речі, про кишечник — я винна тобі *стільки* морозива, — сказала я йому.

— Ще б пак. Ми купимо його, коли все закінчиться. Як тільки я не буду більше під домашнім арештом.

Точно. Я була не єдиною, кому потрібно було втекти.

— Що я дійсно хочу зробити для тебе, так це розкрити цю справу, — сказала я. — Нам все ще потрібно розробити план, і я сподіваюся, що він буде достатньо хорошим, щоб допомогти тобі все виправити.

— Я теж на це сподіваюся, — відповів Салім, замислившись. — Не так вже й багато ночей Ахмад може засовувати мені під ковдру баскетбольний м'яч і вдавати, що він з ним розмовляє.

Після того, як я нарешті знову побачила Саліма, я була сповнена рішучості викрити вбивцю раз і назавжди.

Але як би хоробро я не намагалася поводитися зовні, в моїй голові не давали спокою образи цифри 1, щойно вирізаної на шкірі, напису "ГЕЇ, ОБЕРЕЖНО!" та миготливих, сліпучих поліцейських вогнів.

ЯК НАРОДИВСЯ ПЛАН

Поки інші нудьгували у вітальні, чекаючи, коли Ноа розгорне свою Велику дошку планування, мій розум був затоплений думками про Кенлі Стівенс. Можливо тому, що мій телефон дзижчав від нових повідомлень від неї.

Кенлі: Я ж казала тобі, що мені потрібен час на роздуми, і ти дала мені його. І я дуже шкодую про те, що приховувала від тебе ще більше. Я повинна була бути чесною з самого початку, і, можливо, це допомогло б запобігти багатьох поганих речей, які сталися.

Елеонора: Так, тобі дійсно варто було. Принаймні, про аддерол і подібні речі.

Кенлі: Вибач, Елс.

Елс. Мої щоки палали. Визнаю, це *було* краще, ніж "Дівчинка-сендвіч".

Кенлі: Але якби я знала, хто зробив мені боляче, я б сказала тобі одразу. Присягаюся, я ніколи не хотіла вводити вас в оману.

Кенлі: Я знаю, що текст на екрані нічого не означає. Тому я вибачаюся за свої дії.

Я уявила, як Кенлі пише текст. Пасма русьвого волосся падали на очі, коли вона схилилася над телефоном. Куточок її губ вигнутий донизу, брови зморщені від зосередженості, великі пальці гарячково друкують текст. Ми листувалися так лише кілька днів, але дивна річ була в тому, що...

Я повірила їй. Я справді, бляха, вірила їй.

Елеонора: Дії? Ти ж не хочеш... надіслати мені "Істівну домовленість", так?

Кенлі: Що поганого в муміфікованих фруктах? Але ні... Тільки найкращу співочу телеграму для тебе.

Елеонора: Ого! Не можу дочекатися, щоб побачити, яку пісню вибачень ти вибереш, я гадаю!?

Кенлі: Пісню-вибачення? Я радше подумую про імітацію Чаппелла Роана.

Елеонора: ЕМ?! Можеш припинити так на мене дивитися? 🤔

— Елеонора Фінкель, йди сюди! – крикнув Ноа.

— Гаразд, – пробурчала я, ховаючи телефон у кишеню.

Мої друзі були розкидані по розрізнених меблях у вітальні, а на журнальному столику стояв ящик пива, що залишився з вечірки, і кілька тістечок "Космічний Брауні". Я не хотіла сп'яніти, чи то від алкоголю, чи то від якоїсь іншої магії кукурудзяного сиропу, що містилася в цих тістечках.

Я згорнулася калачиком у своєму улюбленому кріслі, поклавши підборіддя на коліно, і намагалася не думати про Елс.

— Ми намагаємося з'ясувати, як заманити вбивцю на приманку, – повідомив мені Тайлер з дивана. — Або *вбивць*... це все ще може бути кілька людей.

Я була вдячна, що Талія і Джош збиралися у ванній, бо не уявляла, якою може бути їхня реакція на все це. — Я думаю, що, напевно, це *має* бути кілька людей, – сказала я.

Салім погойдував ногою, заряджений нервовою енергією. — То як ми збираємося зігнати всіх геїв Гіллвю в безпечне місце? Я маю на увазі тих, хто не є нами.

Таких, як... Кенлі. Або рожеволоса дівчина. Або будь-кого, хто, на думку вбивці, міг бути нетрадиційною орієнтацією. Важко було оцінити, скільки людей було в зоні ризику, але навіть одна людина була забагато.

— Зроби оголошення, що до нас завітала Дженніфер Кулідж, – миттєво відповів Ноа. — Відкрий блошиний ринок, де будуть продаватися комбінезони унісекс і безкоштовні астрологічні прогнози. Просто увімкни дуже голосно Міцкі в кімнаті охорони...

— Зачекай, Сал, ти йдеш на танці? – запитав Тайлер.

Салім відкинувся на спинку дивана і кивнув. — Звичайно! Вам, народ, потрібні м'язи.

— Він наш найкращий варіант, якщо справа дійде до рукопашного бою, – зазначив Ноа.

— Єдина проблема в тому, як мені потрапити на танці, адже я не можу повернутися до школи.

З іншої кімнати пролунав глибокий голос. — Я зрозумів, Сал.

Ноа пирхнув. — Припини підслуховувати, Джоше.

— А що мені ще залишалося робити? – Джош Картер вийшов з-за рогу, накинувши на плече піджак темно-синього костюма. — Талія там вічність возиться з макіяжем, а мені нудно, як пекло. До того ж, я точно можу вам допомогти.

Мені було цікаво, скільки саме він почув. Не те, щоб я думала, що він буде на боці Дерека в усьому цьому, але якщо під час танцю почнуть літати якісь чутки...

Джош притулився до каміна і схрестив м'язисті руки. — Салім може надіти костюм орла. Я збирався доручити це першокурснику, але...

— Згода, – без вагань відповів Салім.

Це була традиція вечора випускників, щоб талісман був присутній на танцях і веселився разом з усіма учнями школи. Як еквівалент дідівщини в Гіллвью, один невдаха-молодшокласник мусив цілу ніч ходити на танці без дати у величезному, смердючому костюмі. Але для решти учнів це була весела розвага, а також чудова можливість для фотографування, тож традиція не порушувалася щороку.

Джош усміхнувся і підійшов до Саліма, щоб потиснути йому кулак. — Круто. Я швиденько заберу костюм з дому, але це все, що я можу зробити. Маю багато справ, бо цього року я, мабуть, буду королем вечора.

Король вечора випускників був набагато важливішим, ніж мав би бути, але в маленькому містечку, де найближчою до королівської влади була молочна королева (Burger King згорів два роки тому), це означало, що він був надзвичайно важливим для всіх. Було проведено два тури голосування: один, щоб звизити коло до трьох кандидатів від кожної статі, і другий, щоб визначити остаточних переможців. І Джош, і Салім були номіновані, як і Талія та Кенлі. Але не Дерек, незважаючи на те, що його популярність зросла завдяки тому, що він був "хлопцем" Кенлі, здавалося, що більшість людей не люблять поблажливих засранців.

— Ти наш герой, Джоше, – вигукнув Ноа.

— Це не проблема, мій маленький чоловіче. – Він нахилився за риг, вигнувши шию в бік ванної кімнати. — Гей, я зараз повернуся, Тал!

Талія сказала щось приглушене у відповідь, і Джош вийшов з дому зі скейтбордом у руках, виглядаючи до біса крутим.

— Отже, повернемося до всієї цієї історії з "заманюванням місцевих геїв у кімнату", – почала я. — Боюся, це не зовсім правдоподібно. Як щодо того, щоб привернути увагу вбивці до одного-єдиного гея? Типу, покладемо величезну мішень на спину конкретної людини?

— Ти пропонуєш приклеїти папірець з написом: "Вдар мене, я – стереотип" на спину сорочки директора Балларда? – запитав Ноа. — Тому що це геніально.

— Гадаю, виділення когось одного *допоможе* нам сконцентрувати наші зусилля, – сказав Тайлер. — Але кого б ми могли для цього використати?

Я скривилася, дивлячись на них. — Ну, мене.

— Ні.

— Дай мені закінчити, Тайлере... Так чи інакше, я думаю, що можу бути голосною і гордою у своїй райдужній сукні, насолоджуючись вечіркою всю ніч, а потім, коли коронація закінчиться і люди розійдуться, я зможу піти сама по собі. Вони ж не нападуть на когось у переповненому спортзалі на очах у всієї школи, правда ж? Отже, я буду блукати, виглядаючи вразливою, і коли вони підуть за мною, я зможу заманити їх туди, де ви ховаєтеся з телефонами, записуючи, і як тільки вбивця спробує напасти на мене, ви всі вискочите і зупините його.

— Ні, – відповів Тайлер різким голосом. — Це занадто небезпечно.

— У тебе є якісь кращі ідеї?

Їхні брови зійшлися, коли вони зупинилися, щоб подумати. — Тобто, ні, але... якщо ти справді це робиш... можеш принаймні мати при собі щось на випадок, якщо вони справді спробують завдати тобі шкоди? У мене є брелок, який видає гучний звук, коли на нього натискаєш.

— Ти забуваєш, що вбивця може атакувати як ніндзя, — зауважив Ноа. — Я не знаю, чи є час бити на сполох, коли він може вбити тебе ще до того, як ти його побачиш.

— Так, я візьму брелок, дякую! — підхопила я.

— Я думаю, що це повинен бути я, — заперечив Салім. — Як ми домовлялися, я найсильніший...

— Ти більше *не* приймеш на себе удар за мене. Вибач, але це вже вирішено.

Я була вперта, як бик — можливо, це була просто риса Тельця. Але незважаючи на це, всі мої друзі знали про це. Я бачила панічний погляд Тайлера, покірний погляд Саліма і знаючий погляд Ноа, що вони розуміли, що зі мною марно сперечатися з цього приводу.

— Але, можливо, ми можемо... — почав Тайлер, піднявши палець. Потім його рука знову опустилася на рот, виношуючи якусь геніальну ідею, яка, на жаль, так і не була втілена в життя. — Або ми можемо просто... — Більше зупинок, а потім знову тиша. Тому що мої ідеї не завжди були чудовими, але вони часто були *найкращими*.

— Все буде добре, — запевнила я їх. — Загроза повернення додому може виявитися не більше, ніж блефом. Адже так? А якщо вона реальна, я просто вдарю їх по носі, як акул.

— Частина мене просто хоче викликати поліцію... — почав Ноа.

— Ні! — Тайлер і Салім сказали одночасно.

Ноа випустив переможений стогін. Я цінувала, що мої друзі намагалися знайти для нас кращі варіанти, але на даному етапі цього просто не могло статися.

Тайлер подивився на годинник. — Що ж, лайно. Нам краще залагодити решту деталей і готуватися. Вже майже час.

Я щиро вірила, що злочинець вхопиться за можливість простежити за мною наодинці, викриваючи себе в процесі. І якби ми змогли отримати відеодоказ того, що хтось намагається завдати мені шкоди, поліція могла б вилучити пристрої цієї людини і знайти докази їхньої змови проти Кенлі. Справді, це починало здаватися чудовим планом.

Все, що я повинна була зробити, це пережити цей план.

Коли я увійшла до спортзалу, важко було повірити, що це та сама кімната, де смердючі хлопці грали в баскетбол. Трибуни були згорнуті, кожен квадратний фут простору зайнятий стендами для занять, фуршетними столами, повними їжі, і майже всіма вчителями та учнями Гіллвю. В кінці зали була встановлена сцена, на якій діджей крутив якусь пісню в стилі R'n'B, яку я не впізнала. З даху звисали декоративні зелені стрічки, а всі флуоресцентні лампи були вкриті гелем, який топив увесь спортзал у блакитних хвилях.

Темою випускного вечора цього року було "Під водою", що було доречно лише для заходу, який проводився в найвідповідальніші роки моєї юності, доки все не зруйнувала неминуча кліматична катастрофа. Сукня, яку я вдягла, була затягнута на талії, спадала за коліна і майже торкалася підлоги, райдужна тканина кружляла і ловила світло, коли я йшла. Я відчувала себе гарненькою біоломінесцентною медузою.

Відвідувачі все ще прибували, вітаючи один одного з п'яним збудженням і святкуючи будь-які спортивні речі, які виграли їхні команди. Незабаром відбудеться коронація випускників, а потім танці, доки достатньо вчителів-супроводжуючих не втомляться і не захочуть розійтися по домівках. Безумовно, вбивця чекав на удар, *поки* вся школа не зійдеться в непроникний натовп, щоб спостерігати за церемонією коронації.

Мені знадобилося лише дві секунди, щоб знайти Ноа в натовпі. Він стояв біля сцени, щось вигукуючи діджею, який розсіяно кивав у відповідь. Ноа був одягнений у сорочку з рюшами, заправлену в найблискупіші штани, які я коли-небудь бачила, світло, що відбивалося від павино-блакитних блискіток, майже засліплювало мене. Тайлера, тим часом, ніде не було.

— Доброго вечора, Фінк, — вигукнув Ноа, коли я наблизилася, відвернувшись від діджея. Його щоки були вкриті сріблястим блиском, якого не було, коли ми виходили з дому. — Ти можеш зробити так, щоб цей хлопець підключив мій телефон до колонок і увімкнув *Razzmatazz*? — Він подивився на чоловіка з жалем. — Без образ, гаразд? Це тільки на краще.

Я похитала головою. — Ти не бачив Тайлера?

Ноа перестав пхати свій телефон у діджея, щоб знизати плечима. — Можливо? Важко сказати, бо вони були так нудно одягнені. Я б нізащо в житті не впізнав Тайлера на впізнанні.

Я хотіла захистити Тайлера, але... Так, я навіть не могла звинуватити Ноа в тому, що він так пожартував.

— Елеоноро? — сказав обережний голос позаду мене.

Я обернулася і мало не впала назад від шоку.

Кенлі Стівенс стояла там у смарагдово-зеленій сукні без рукавів, її шию прикрашали шари ніжного золотого намиста. Пов'язки були зняті, відкриваючи глибокий багрянний поріз на її обличчі, а волосся було завите в ніжні золотисто-коричневі хвилі, що спускалися до ключиці.

У роті в мене майже пересохло, щоб говорити. — Кенлі! Що ти тут робиш?

— Сюрприз! — Кенлі жестом показала на себе, ніби я її не бачила. — Я подумала, що було б непогано з'явитися, тож я вислизнула. Подумала, що вам, хлопці, знадобиться допомога сьогодні ввечері.

— Але...

— Поки я тут, є дещо, що я хотіла тобі сказати, Ноа. Я вже сказала Елеонорі, тому що... я просто закінчила ховатися, я думаю. Тому що приховування тільки шкодить людям, про яких я піклуюся.

Кенлі пильно подивилася на мене, а я втупилася в свої райдужні туфлі. Мені так хотілося накричати на неї за те, що вона наражає себе на небезпеку, але я ніяк не могла забрати у неї цей важливий момент.

— Так, добре! — відповів Ноа. — Що відбувається?

Кенлі вказала на моє барвисте вбрання, потім на себе.

— Ти... переодягаєшся?

Кенлі почервоніла, явно намагаючись виговоритися. — Ні, я просто... — Вона підняла руку, а потім відпустила зап'ястя.

— О! — вигукнув Ноа. — Ти переходиш в іншу команду.

— Ну, я не...

— І саме тому той самий вбивця хоче вбити і нас — гомофобія дійсно була мотивом! Кенлі, тобі справді треба бути з нами сьогодні. Бо що, якщо вбивця хоче прикінчити тебе... — Тоді Ноа відступив назад, його очі широко розплющилися.

Я відчула, як мені на плече опустилася важка рука.

★ ★ ★

— Сер, з усією повагою, але не можна так підкрадатися до людей, — сказав Ноа, хапаючись за груди.

Рука зникла, але мене все ще неприємно поколювало від небажаного контакту. Я глянула на Кенлі, яка нервово розгойдувалася взад-вперед.

— Чорт, вибач, — сказав непроханий гість. Ще до того, як я обернулася, я впізнала його — у прибиральника був виразний південний акцент.

Мені знадобилася мить, щоб перевести подих. — Привіт, пане Шоу.

— Не хотів вас налякати. — Він хихикнув. Здавалося неможливим, що він, з усіх людей, зумів нас налякати, але з іншого боку, химерні опудала пані Вінстон навчили мене, що навіть дуже корисні речі можуть, у певних контекстах, бути абсолютно жахливими.

— Що ви тут робите, пане Шоу? Ви хотіли потанцювати? — запитав Ной, пританцьовуючи, і блискітки осипали обличчя прибиральника крапками блакитного світла.

— Я хотів, щоб ви, діти, знали, що я тут, щоб допомогти. Насправді, мені вже вдалося вивести Герба з ладу.

На губах Ноа з'явилася злісна посмішка. — Ви вбили його?

Це був перший раз, коли я бачила пана Шоу ображеним. — Звичайно, ні! — Його веселе обличчя зів'яло. — Я знайшов його кілька хвилин тому і збирався добре поговорити з ним, але чомусь він почав відступати, як тільки побачив мене, бурмочучи щось про молоко. Я сказав йому, що на сьогоднішній вечір охороною займаюся я, і він пішов додому без жодних протестів. Єдина проблема в тому, що він стверджував, що загубив свої ключі.

Мені стало цікаво, що ж такого *зробив* Герб, що змусило його так боятися після нашої зустрічі на парковці, але потім я зрозуміла, що краще б я цього *не* знала. Мій молодий, ще не до кінця розвинений мозок був дуже схильний до шрамів.

— А, точно. — Ноа на мить порився у своїй сумочці, перш ніж кинути пану Шоу кільце для ключів, яке він вкрав під час пожежі. — Ось, будь ласка! Я боявся, що доведеться вдруге торкатися дупи Герба, щоб покласти їх на місце, тож це спрацювало ідеально.

Прибиральник витріщився на нього невидючим поглядом. — Ну що ж. Гаразд. Тоді я піду замкнуся в кімнаті охорони. Я зможу спостерігати за всіма камерами на випадок неприємностей, і простежу, щоб ніхто не зміг дістатися до записів і знову зіпсувати докази.

— Вау. — видихнула я. — Це... Дякую, пане Шоу. Але якщо дозволите запитати, чому саме ви так ризикуєте, щоб допомогти нам?

Пан Шоу посміхнувся. — Тому що ви принесли мені суп.

Ноа погрозив кулаком. — Я знав, що суп — це найкраща ідея!

Прибиральник подивився на натовп позаду нас. — Ну, справді, вам усім не варто було брати ці справи у свої руки. На жаль, я не можу вплинути на ситуацію в Гіллвью, перебуваючи на нижчих щаблях. Але я хочу допомагати вам, дітям, і водночас бути впевненим, що про мою доньку подбають.

— Бачите, ось чому всі вас люблять, — сказав Ноа. — Ви завжди найкрутіший.

Пан Шоу сумно похитав головою. — Це багато для мене значить. Так і є, тож дякую вам. Але мені розбиває серце те, що все, що потрібно для того, щоб діти боготворили тебе в наші дні, — це бути пристойно добрим і вміти слухати. Так багато інших дорослих підвели вас, що в порівнянні з ними я виглядаю героєм, але я не герой. Я просто роблю необхідний мінімум.

Я подивилася на решту спортзалу — на всіх інших вчителів, які супроводжували дітей. Важко було знайти когось настільки ж відверто злого, як директор Баллард, але я не могла назвати жодного іншого дорослого, який би проявив хоч трохи доброти, як пані Вінстон і пан Шоу. Більшість у кращому випадку нічого не робили — і в цьому була проблема.

Більшість дорослих вдавали, що вони надто заглиблені в те, що пишуть на дошці, щоб чути, як наді мною знущаються. Вони заплющували очі на знущання, бо втручання зробило б їхнє життя ще складнішим. Їхні мікроагресії були гучними, і вони жалили, як мільйон крихітних паперових порізів.

— Дуже дякую, пане Шоу. Це багато для мене значить, — сказала я, відчуючи глибоке зворушення від усвідомлення того, що в цьому паскудному світі все ще є такі хороші люди, як він.

Тому що пан Шоу не був схожий на більшість дорослих — замість того, щоб зустріти нас байдужістю або відвертою ворожістю, він завжди був поруч, щоб допомогти прибрати наш жахливий безлад з посмішкою на обличчі. І Боже, в який жахливий безлад ми вляпалися цього разу.

Наближався час коронації, а потім мав розпочатися Великий План, але мені дуже, дуже хотілося поговорити з Кенлі Стівенс. Наодинці.

Я постукала ногою в тривожному нестандартному ритмі. Тайлер і їхній улюблений антропоморфний орел (Салім) приєдналися до групи і були в курсі як зізнання Кенлі, так і допомоги, яку ми отримали від пана Шоу. Все, що нам потрібно було зробити, це триматися разом і залишатися в безпеці, поки не прийде час виконувати план, але поява Кенлі, безумовно, ускладнила всю концепцію того, що я була головною мішенню сьогоднішнього вечора.

Я трохи хвилювалася, що ми підемо самі, але ми мали один одного, і аварійний брелок Тайлера, для захисту. До того ж, пан Шоу спостерігав за камерами, і, звичайно, він не допустить, щоб з нами щось сталося.

І тоді я прийняла рішення і дістала свій телефон.

Елеонора: Привіт, пані В, це Елеонора. Ваш кабінет не замкнений?

Лінн Вінстон: Привіт, Елеоноро, так! Зазвичай я тримаю його відчиненим для тих, кому потрібен простір. Чому?

Я непомітно знайшла руку Кенлі і потягнула її до виходу зі спортзалу, поки Ноа і Салім відволіклися на дискусію про те, хто ще в школі є таємним геєм і чи варто нам стежити за ними, щоб переконатися, що вони в безпеці. Це було зроблено з добрими намірами, але мені стало незручно. Тим не менш, я не зводила очей з рожеволосої дівчини.

Ми проштовхнулися крізь двері спортзалу і вийшли в коридор. Я повернула голову, щоб переконатися, що все чисто, але виявила, що дивлюся прямо на місце, де впала Кенлі, з точки зору всіх однолітків, які бачили її, коли вона виходила з групи підтримки, і дивилися на неї. Однолітків, які нічого не зробили.

— З тобою все гаразд? — запитала Кенлі, її голос задихався.

— Так, я просто... — Я замовкла, відводячи погляд. — Іди за мною.

Коли ми прийшли, кабінет пані Вінстон був порожній, за винятком полиць з іграшковими ведмедиками, чії чорні очі-намистинки осудливо дивилися на нас. Принаймні, мені так здалося.

Я стояла спиною до дверей, а Кенлі ходила по кімнаті, її зелена сукня при кожному русі прилипала до тіла.

— Перш ніж ти проклинатимеш мене за те, що я прийшла сьогодні, — почала Кенлі, — я хочу закінчити те, що намагалася сказати тобі в машині... я знаю, що ти хочеш почути від мене повну, справжню правду. Ти не проти? — Я бездумно кивнула, чекаючи, що вона продовжить.

Я справді хотіла заговорити першою, але ця клята зелена сукня.

— Гаразд. Отже, я не сказала тобі одразу, що бачила Саліма в коридорі, але це було лише тому, що я справді ніколи не вірила, що це він мене скривдив. Або хтось із твоїх друзів. І я ніколи не казала тобі, що хотіла приєднатися до твого клубу, тому що, ну, я вже сказала тобі чому, і, гадаю, я просто ще не була готова поділитися цією частиною себе зі світом. З тієї ж причини я не хотіла визнавати, що Дерек не був моїм справжнім хлопцем. І ще одне — я також збрехала про те, чому я чекала біля шафок, коли мене вдарили. Я не чекала на Дерека, я стежила за ним у коридорі. Тому що він був у кабінеті директора Балларда, намагаючись знайти ту сумку з таблетками, яку я загубила. Він допомагав мені, і я *ніколи не* бачила, щоб він відчинив двері і вийшов з кабінету. Отже, це правда, що я знала, що це не міг бути Дерек, і я просто не хотіла, щоб у нього були неприємності, тому що він один з моїх найкращих друзів у світі. Я багато брехала тобі, і мені дуже шкода, що мені довелося, але я все одно не відмовляюся від усього, що сказала.

Я слухала довгий список того, що вона зробила на захист цього гівнюка Дерека, і ледь не розсміялася. — Кенлі, у нас є відеодоказ того, що Дерек погрожував нам. І ми майже впевнені, що він також викликав на нас поліцію. Тож, можливо, він не заподіяв тобі шкоди, але він заподіяв серйозної шкоди.

Обличчя Кенлі опустилося, і їй знадобилося кілька хвилин, щоб знайти слова. — Відеодоказ? То ви абсолютно впевнені?

Я кивнула.

— Я не повинна була захищати його, — пробурмотіла вона. Її нижня губа злегка тремтіла, але вона прикусила її в цілковитій нерухомості, як і решта її шокованого обличчя.

Той клятий лего-волохатий *мудак*.

— Але тепер, ось у чому проблема, Кенлі, ми досі не знаємо, хто твій нападник, а ти *тут*. На вечорі, в безпосередній близькості від людей, які, можливо, захочуть спробувати вбити тебе знову. І, можливо, спробувати вбити й інших людей. — Мої думки закрутилися. — Розповідати комусь про свою сексуальну орієнтацію — це, мабуть, найменша з наших проблем. Ти нікому нічого не винна, ясно? Те, що я абсолютно впевнена в тому, хто я є, і пишаюся цим, не означає, що ти маєш бути такою ж. Особливо, коли ми живемо в державі, де фанатизм вважається сімейною справою.

Кенлі повільно підійшла до мене, флуоресцентне світло кімнати відбивалося від її намиста, сережок, золотих браслетів. Іскристі, іскристі, іскристі, іскристі. — Але якби я просто сказала всім, що я не зовсім гетеросексуальна, тебе б, мабуть, ніколи не цькували інші дівчата з групи підтримки. І директор Баллард ніколи не зміг би звинуватити тебе в нападі — якби знав, що ти не ненавидиш мене, бо я насправді не гомофоб. І ще... Дерек не погрожував би тобі. Я думаю, що він так захищається лише тому, що я сказала йому.... Я сказала йому майже рік тому, десь на останньому клубному ярмарку,

що є дівчина, з якою я хочу бути ближче. І щоразу, коли я намагалася, вона мене відштовхувала.

На вечірці у Талії... Дерек сказав , *що* Кенлі розповідала йому "так багато" про мене.

Але це було не для того, щоб висміяти мене. Ніколи.

Зараз Кенлі стояла всього в декількох сантиметрах від мене. Достатньо близько, щоб я могла відчувати запах теплої ванілі, почути тихе уривчасте дихання, коли її слова запиналися. І якимось чином, коли я подивилася вниз, я зрозуміла, що наші руки з'єдналися разом. — Дівчина? – тихо запитала я. — Ти хочеш сказати...?

Скажи мені.

Кенлі, чорт забирай.

Просто скажи мені.

Але перш ніж Кенлі змогла закінчити своє речення, якщо вона взагалі планувала це зробити, крик пролунав прямо за дверима.

— Лінн? *Лінн!*

Це був голос директора Балларда, і здавалося, що він був лише за кілька жахливих секунд від того, щоб виявити нас. І як тільки він нас знайде...

Все стане набагато, набагато небезпечніше.

ЩО ЗРОБИВ БАЛЛАРД

Я звільнила руки і швидко, тихо спробувала повернути замок на дверях за собою – за останній тиждень я стала експертом з переховування, як це не парадоксально, але замок виявився заклиненим.

Що б зробив Баллард, якби знайшов нас? Напевно, звинуватив би мене в тому, що я заманила Кенлі в пастку, щоб спробувати вбити її, і це лише в тому випадку, якщо нам *пощастить*. Він може зателефонувати нашим батькам, знову викликати поліцію... або навіть напасти на нас, тут, у цій відокремленій, порожній частині Гіллвю.

М'які ведмеді пані Вінстон дивилися на мене зі своєї полиці. А переді мною тремтіла Кенлі Стівенс. Побачивши її перелякані зелені очі, очі, які зазвичай розтоплювали всі мої зв'язні думки, я несподівано повернула мій мозок до нормального стану.

Ми були в кабінеті пані Вінстон. Баллард не знав, що пані Вінстон залишилася вдома замість танців.

Баллард думав, що пані Вінстон була у своєму кабінеті.

— Тихо, Генрі. Я ховаюся, – сказала я своїм найкращим образом психолога: злегка хрипливато, з відтінком гаркавості. Я відступила від дверей, інстинктивно прикриваючи тіло Кенлі своїм тілом.

— Лінн, я знаю, хто написав того листа з погрозами. Тобі не потрібно ховатися. Я повинен був сказати тобі з самого початку.

Він знав? Я була трохи шокована, але не відповіла. А потім, у цій задумливій тиші, я зрозуміла, що, звичайно, він знав, хто написав записку "геї, обережно!", тому що...

— Я написав її.

Звичайно, це не міг бути лише Дерек, який погрожував нам – гомофобна дупа Балларда теж мала до цього долучитися. Він роками мав на нас зуб.

Балларду просто довелося прикинутися, що він "знайшов" записку, ніби він зовсім не винен, щоб здійснити погрозу. Можливо, він справді найняв кілера, і саме *він* весь цей час хотів, щоб ми померли і зникли, і тепер він стояв по той бік незамкнених дверей, за кілька кроків від дівчини, яку він вже намагався вбити одного разу раніше.

Замість того, щоб активувати свій режим "бий або тікай", я застигла в стані заціпеніння. Це кінець, зрозуміла я. Жахливий спосіб смерті моєї нікчемної дупи.

А як же моя мама? Мої друзі? Мій клуб? Було так багато речей, які я не бажала залишати позаду. Я вже відчувала, як фантомний біль моєї неминучої

смерті скручується в моєму шлунку, повзе вгору по хребту, брязкає по кістках. Я відчувала всі порожнечі, які я ніколи не зможу заповнити.

Всі відповіді, які я ніколи не почую.

Кенлі не відходила від мене, і я чула її нервові дихання під час кожної паузи в нашій розмові. Я стиснула її руку, не знаючи, чи заспокоюю я її, чи себе.

Директор прочистив горло. — Це була фальшива записка. Фальшива записка, яку я написав, бо хотів, щоб ті допитливі учні перестали мене переслідувати. Я думав, що це їх відлякає, і вони перестануть нищпорити. — Пауза. — Якщо це впливе назовні, ми можемо втратити роботу.

Що?!

Ти *можеш* втратити роботу за це, хотілося кричати на все горло. *Пані Вінстон не зробила нічого поганого.* Але замість цього я сказала: — Я думала, що хтось може завдати мені шкоди. — Що було правдою.

— Тобі немає про що хвилюватися. Я обіцяю. — Тон Балларда став урочистим. — Хто б не напав на цю дівчину, він, ймовірно, вже давно пішов.

Він говорив так, ніби щиро не мав жодного уявлення про нападника. Це було безглуздо. Але, можливо, він говорив нісенітницю. Можливо, він бачив наскрізь мою голосову хитрість, так само, як бачив моє "маскування" на заправці.

Кенлі нахмурила брови. Вона похитала головою, промовивши: "Якого хріна?" що, на жаль, змусило мене пирхнути, і мені довелося прикрити це фальшивим кашлем. Від абсурдності та жаху всієї цієї ситуації мене почало лихоманити.

Я намагалася відповідати лаконічно, щоб Баллард не помітив, що я дуже мало схожа на шкільного психолога. — Навіщо звинувачувати дітей?

Я почула, як його потворний костюм зморщився, коли він знизав плечима. — Все ще є шанс, що це могли бути вони. Вони були присутні на місці злочину і з тих пір поводяться неадекватно. Повір, я б не став їх карати, якби не було потреби. Особливо сина Фарри.

Я переглянула свою ментальну бібліотеку знань про Генрі Балларда, яка стала набагато більшою і фетишизованішою, ніж я коли-небудь хотіла, але в даний момент вона стала мені в нагоді. Ім'я звучало унікально, але знайомо, і мій мозок раптом викликав у пам'яті газетну фотографію, на якій я бачила директора підлітком на танцях з дівчиною на ім'я Фарра Халід.

Мені не знадобилося багато часу, щоб звузити список батьків моїх друзів. — Салім?

Баллард глибоко видихнув. — Це не має жодного сенсу. Жодна дитина Фарри не могла вирости і зробити щось подібне. Я завжди знав, що вона буде чудовою матір'ю, а Салім – чудовий хлопчик.

Він говорив з болем у голосі, який здавався грубим, і я могла сказати, що йому справді боляче. Можливо, це була справжня причина, чому Салім завжди отримував зоряне ставлення.

Баллард дуже піклувався про його маму.

Директор емоційно та ментально застиг у часі у 80-х, застряг у днях своєї слави і оточував себе цими спогадами щодня. Занурюючись у той рік власного випускного вечора, коли він все ще тримав під руку ту прекрасну дівчину в дитячому блакитному платті.

— Ти все ще кохаєш її, чи не так?

Тиша.

Увімкнувся кондиціонер, низький гул наповнив кімнату і заглушив полегшений видих Кенлі.

Я продовжила. — Покарання цих дітей нічого не виправить.

— Який у мене є вибір? – запитав Баллард, підвищуючи голос. — Чи можу я допустити, щоб цей злочинець розгулював на свободі, а нашу школу закрили? Дозволити поліції штату втручатися в наш бізнес і дивитися, як ЗМІ перетворюють нас на "Школу вбивств", щоб потім, незважаючи ні на що, втратити роботу? – Його підсолоджені слова були пронизані отрутою. — Послухай, це не тому, що вони геї. Хоча ти знаєш, що я не погоджуюся з певним життєвим вибором, я дуже толерантний і сприйнятливий чоловік. *Ми ж друзі, так?*

Захисна інтонація в його тоні цементувала той факт, що так, це було тому, що ми геї. Я чула це "я не ненавиджу вас, я просто не думаю, що у вас повинні бути права" так багато разів, що змогла впізнати його одразу. Хоч повторюй. І це все одно було боляче щоразу, але я не могла цього показати.

Я поняття не мала, що б відповіла справжня пані Вінстон, тож вирішила нічого не казати.

— Лінн, ми можемо поговорити про це пізніше. Просто... Припини допомагати цим дітям. Будь ласка. Вони вже завдали нам стільки клятих неприємностей, – скиглив Баллард.

— Бувай, Генрі, – відповіла я, після чого пробурмотіла собі під ніс кілька лайливих слів.

Ми з Кенлі стояли там кілька довгих хвилин, вона все ще не дихала і трималася за мене, як за рятівний круг, поки ми не змогли сподіватися, що цей жакливий чоловік пішов геть.

★ ★ ★

Тож так, план трохи провалився.

Мені потрібно було поговорити з друзями, як тільки закінчилася коронація. Нам ніколи не загрожувала небезпека, і директор Баллард був викреслений зі списку підозрюваних, що скорочувався. До того ж, і це було найгірше, він, імовірно, спав з матір'ю Саліма.

Але якщо це був не Баллард, то хто ж тоді скривдив Кенлі?

Баллард був нетямущим, Герб – кволим, а Дерек зачинився в кімнаті, з якої Кенлі ніколи не бачила, щоб він виходив. Після того, як наші головні підозрювані були виключені, вбивцею знову міг стати будь-хто. Після всієї роботи, яку провів ЛГБТК+ клуб, ми повернулися до початкової точки.

Це було жакливе місце, коли жорстокий злочинець був на волі і, ймовірно, змішувався з рештою Гіллвью в той самий момент.

Коли ми повернулися до спортзалу, Кенлі різко відірвалася від мене, зникнувши в натовпі учнів перед сценою. Мені хотілося закричати, схопити її за руку і зупинити, але я знала, що мушу поважати її особистий простір. Тоді мені довелося б просто спостерігати за нею здалеку.

Але що, в біса, вона робила?

Я знайшла Тайлера і Ноа, які тулилися один до одного біля сцени. Здавалося, що коронація почнеться з хвилини на хвилину – по три кандидати на кожен титул піднімалися на сцену. Звісно, двох з них не було.

Один стояв позаду інших на сцені в костюмі орла, ймовірно, заарештований, а інший був десь у натовпі, ймовірно, госпіталізований або переховувався.

— Ви не бачили Кенлі? – запитала я, безуспішно скануючи танцпол. — Вона щойно втекла від мене.

— Ні, – відповів Тайлер, схожий на рекламу хімчистки у своєму строгому чорному смокінгу. Він був таким же приглушеним і класичним, як і все інше, що вони носили, за винятком яскравої блакитної кишенькової краватки Hillview. — Але зараз ти виглядаєш дуже наляканою. Що сталося?

Я коротко розповіла групі про свою зустріч з Великим Поганим Баллардом, опустивши всі *інші* розмови, які відбувалися в кабінеті пані Вінстон.

Тайлер голосно зітхнув. — Ого. Я просто радий, що з тобою все гаразд. Хоча я мав би злитися на тебе за те, що ти блукаєш сама по собі... – Ноа з сумнівом подивився на Тайлера. — Я точно не злюся, – наполягали вони з вимушеною посмішкою.

Я потерла руки, раптово змерзнувши. — Але зараз я хвилююся, що, оскільки ніхто насправді не полює на квір-спільноту, Кенлі все ще залишається головною мішенню. І я не знаю, куди вона поділася.

В очікуванні коронації утворився щільний натовп, тож шукати Кенлі тепер здавалося марною справою.

Незграбні, розсіяні оплески перервали нашу розмову, і мій погляд був прикутий до сцени. Директор Баллард підійшов до сходів, що вели на підняту платформу, здавалося, незворушний після напруженої зустрічі, яка щойно відбулася між ним і "пані Вінстон". Його рот був витягнутий в жорстку лінію, жодна волосинка в підстриженій по-військовому зачісці не вибивалася з-під зачіски. Позаду нього стояли четверо присутніх кандидатів на короля та королеву вечора випускників.

Талія сиділа ліворуч, одягнена в мерехтливу золоту сукню русалки, яка щільно облягала її тіло. Поруч з нею стояла Емілі Янг-Вебер, голова волонтерського клубу та капітан команди плавців, у значно скромнішій чорній міні-сукні. Навпроти них стояв Джош Картер, який виглядав щасливим і чепурним у своєму темно-синьому костюмі, і ще один високий непоказний хлопець з каштановим волоссям, якого, можливо, звали Брант. Чи це був Брент? Ні, це був точно Брент.

Баллард схопив мікрофон. — Доброго вечора, школа Гіллвю, — сказав він з неіснуючим ентузіазмом. Це звучало так, ніби він вів похорон, а не вечірку. — Як у всіх справи сьогодні?

Почувся хор вигуків з боку тих, хто готується до вагітності. Тайлер закотив очі.

— Це те, що я люблю чути! Розумієте, за ці роки я побував на багатьох вечорах випускників, як студент і як викладач, але у мене таке відчуття, що сьогоднішній вечір може стати найкращим у Гіллвю! – Він змахнув руками в бік кандидатів. — А тепер привітайте наших номінантів!

У натовпі пролунали вигуки, але я не була настільки схвильована, як мої однолітки. Можливо, Баллард завжди говорив це у своїх промовах, я не могла пригадати, але це звучало недоречно і зловісно у світлі всього іншого, що відбувалося. На щастя, церемонія закінчиться швидко, і тоді я зможу знайти Кенлі і попрацювати над планом Б для нашої місії.

— Без зайвих слів, давайте коронуємо короля та королеву цьогорічного вечора випускників.

Баллард дістав з кишені штанів складений вчетверо аркуш паперу і не поспішаючи розгорнув його. На жаль, він, здавалося, насолоджувався увагою, в той час як сині прожектори спортзалу плавали над ним з нудотним ефектом водяних тортур.

— Королевою вечора зустрічі випускників Гіллвю... є... — Директор жестом показав у бік дівочої частини сцени, де Талія вже виходила на сцену. — Пані Кенлі Стівенс!

Здавалося, він зрозумів, що сказав, і незграбно опустив руку. Зал вибухнув оплесками, гучні хвилі яких обрушилися на мене, коли я відчайдушно намагалася втриматися на плаву. Талія швидко перейшла від хапання за груди в невірі до аплодисментів разом з іншими, а на її обличчі застигла величезна фальшива посмішка.

Чесно кажучи, я теж очікувала, що Талія виграє. Не схоже, щоб Кенлі отримала купу голосів співчуття після поранення, адже голосування закінчилося ще два тижні тому. Але я не могла заперечувати гордості, яка розпирала моє серце, коли я бачила її перемогу над Талією.

Баллард трохи замислився, намагаючись зрозуміти, як діяти далі. — Емм... Оскільки вона не може бути тут сьогодні через травму, ми... вручимо цю нагороду заочно...

— Зачекайте! – вигукнув голос з натовпу.

Обличчя Балларда розгублено скривилося. Він підняв руку над бровою, мружачись крізь світло на джерело крику. За мить рука опустилася разом із щелепою, і він похитнувся назад так швидко, що ледь не впав зі сцени.

— Хто... Пані Стівенс тут?

— Так, – відповів голос. — Вона тут.

Кенлі увірвалася на сцену, тупаючи підборами і розвіваючи волосся на голих лопатках. Вона рухалася впевнено, але її обличчя виражало чисту концентрацію, ніби якщо вона перестане зосереджуватися хоча б на секунду, фасад впаде – магічне заклинання.

— Ну, ось і все! Будь ласка, привітайте Кенлі Стівенс! – сказав Баллард. Я шукала на його обличчі будь-який натяк на прокляті емоції, але все, що я побачила – це відповідний рівень здивування.

Кенлі стояла в центрі сцени, груди її здіймалися від тривожного подиху, а Салім незграбною ходою наближався до неї ззаду. Орел опустив позолочену корону на голову Кенлі, а натовп продовжував аплодувати. Але королева балу не виглядала схвильованою; вона виглядала так, ніби її ось-ось знудить.

Цифру 1 на її лобі було чітко видно, коли вона стояла обличчям до натовпу, і я почула шокований вдих звідкись неподалік. Це було настільки моторошно красиво, що ніхто, здавалося, не міг відвести очей.

Хоча мій власний інстинкт підказував мені продовжувати ховатися, можливо, вийти вперед і вимагати корону було найкращим варіантом для Кенлі. Вся ця нова увага до неї зробила б її недоторканною.

Баллард витягнув з кишені ще один папірець, коли оплески почали стихати. — А тепер, наш король вечора випускників школи Гіллвью...

Усі обернулися, щоб подивитися на Джоша Картера.

Але Джош навіть не помітив цих поглядів, можливо, навіть не зрозумів, що зараз отримає свою корону, бо був надто зайнятий тим, що спостерігав за Талією. Талія, чия масивна політична посмішка стала хиткою, її очі були такими вологими, що це було схоже на рекламу водостійкої підводки для очей, якою вона користувалася. Джош виглядав так, ніби нічого не хотів більше, ніж підбігти до неї й обійняти.

— Це...

Хтось почав тупотіти ногами, і тепер це робили всі. Це звучало, як гроза, і відчувалося, як землетрус, але на цьому тижні мені вже вистачило катастроф.

— Пан Дерек Гендель!

У спортзалі стало тихо, за винятком тривожних дзвіночків у моїй голові.

Що... в біса відбувається?

ЯК РОЗПОЧАЛАСЯ ДРАМА

Кандидати розгублено презирнулися. — Але Дерека навіть не було в бюлетені, — сказав Брант, формулюючи це більше як запитання.

Тим часом натовп розступився, щоб пропустити Дерека. Він посміхався, як Джокер, і майже танцював, піднімаючись сходами на сцену. Директор Баллард, однак, виглядав схвильованим, уважно вивчаючи свою репліку і перевертаючи її кілька разів, щоб перевірити обидві сторони.

— Ну, ем, ми дозволяли робити записи. — Баллард блиснув папірцем перед аудиторією. — Дуже незвично, коли хтось виграє, але, здається, це сталося саме тут.

— Не може бути! — вигукнув Брант. — Він, мабуть, якимось підтасував голоси. Ми всі знаємо, що це мав бути Джош. — Він жестом звернувся до натовпу. — Так?

Кілька людей вигукнули на знак згоди, інші мовчки кивнули головами, дехто підняв у повітря свої мобільні телефони, щоб зафіксувати неминучу драму.

— Я голосував за Саліма, — пробурмотів Тайлер, задумливо дивлячись на їхнього друга-орла.

— Я голосував і за Саліма, і за Джоша, — відповів Ноа. А потім, побачивши спантеличений погляд Тайлера, додав: — Що? Вкрав зайвий бюлетень у першокурсника на ім'я Тім. Це те, що роблять друзі.

На сцені Дерек зловтішався, здіймаючи руки до маси, ніби він був верховним правителем світу, а не просто якимось неприємним старшокласником, про якого більшість з нас забуде через пару років. Він підняв руку в бік Саліма, манячи його короною вперед, і талісман послухався. Салім зробив це неохоче, але важко було сказати напевно, коли на орлиній голові була вічна насмішка.

— Не треба бути невдахою через це, Брант. — Дерек закотив очі, коли корону опустили на його липку, вкриту кіркою голову. Ймовірно, цю штуку вже ніколи не можна буде зняти — вона миттєво приклеїться до його шкіри голови.

— Ні. Він має рацію, — вигукнула Талія, змусивши Дерека відсахнутися від несподіванки. — Ви дійсно *повинні* були підробити голоси. Ти й у мене корону забрав, козел!

Кенлі пошкандибала до задньої частини сцени, коли Талія підійшла до Дерека, ставши прямо перед його обличчям. — Я *нічого* у тебе не брав, — сплюнув Дерек. — Я нічого тобі не винен, Таліє Кінг.

Вона кинулася на нього, випустивши свої гострі чорні кігті, і тоді почався хаос.

Ноа побіг до сцени, а я, не зовсім знаючи, що робити, але точно не бажаючи кидати друзів, кинула на Тайлера відчайдушний погляд і побігла слідом за ним. Ми всі троє піднялися сходами, коли Джош кинувся між Талією і Дерекком, відгороджуючи їх один від одного. Ноа стрибнув вперед, щоб також спробувати відтягнути Талію в безпечне місце, але Тайлер схопив його за комір і потягнув назад. Поки все це відбувалося, директор Баллард нічого не робив, яскраво-червоний і скам'янілий від шоку, схожий на один з тих декоративних пам'ятників якомусь расистському старому військовому генералу.

— Всі, припиніть це! – закричала Кенлі, так голосно, що це створило різке відлуння зворотного зв'язку з мікрофоном. — Ніхто не повинен нікого кривдити!

Я хотіла б, щоб усі присутні почувалися так само. Тоді у мене було б нормальне повернення додому. Можливо, навіть нормальне життя.

Директор Баллард нарешті вийшов зі ступору. — Гаразд, усі ви, негайно зійдіть зі сцени! – наказав він. — Коронація офіційно закінчена!

Бронт (це було справжнє людське ім'я?) та Емілі з радістю виконали наказ, вислизнувши з усієї драми. Добре для них.

Баллард зробив рух, щоб забрати мікрофони, але Талія зупинила його, погрозивши пальцем. — Ні. Ви дозволите мені сказати те, що я маю сказати. Тому що я думаю, що *точно* знаю, що сталося з голосуванням на вечорі випускників. Хіба нам усім не дуже цікаво?

З натовпу пролунало кілька розрізнених — Так!

Мені, безумовно, було цікаво. Тому що будь-яка драма навколо Кенлі та її оточення, швидше за все, містила в собі відповіді для нас. Відповіді, які могли б допомогти визначити, хто міг бажати її смерті.

Баллард безпорадно озирнувся навколо, оточений і переважаючий студентів, і зробив божевільний ривок до сходів. — Я викликаю охорону! – вигукнув він, але я боялася, що йому не дуже пощастить знайти Герба, дякуючи пану Шоу.

Я дивилася, як директор покидає сцену, продираючись до виходу зі спортзалу щонайменше на три метри нижче мене, і мене охопило натхнення.

Я голосно хрюкнула (для більшої сили, звісно) і вхопилася за знімні сходи, смикаючи їх з боку в бік, поки вони не перекинулися, наче перекинута корова. Потім я тупотіла по крихких з'єднаннях, поки метал не затріщав, зробивши для Балларда дуже складним завданням, якщо він коли-небудь захоче вилізти назад на сцену.

Ми з друзями стояли збоку, в той час як Клуб випускників залишався в центрі сцени, ніби ми були грецьким хором у їхній драмі. Я намагалася встановити зоровий контакт з Кенлі, сподіваючись, що їй буде весело, але вона була зайнята, дивлячись на Талію зі скептично насупленими очима.

Талія витерла сльози передпліччям, золоті блискітки і кольора розтікалися по її блідій шкірі водянистою лінією. — Сталося те, що Дерек Гендель увірвався до кабінету директора Балларда минулої п'ятниці.

Натовп зашумів. Дерек схрестив руки і насміхався.

— Він зробив це, тому що хотів допомогти Кенлі Стівенс отримати її *наркотики*, які були конфісковані. Але він, мабуть, також скористався можливістю підтасувати результати голосування на вечорі випускників. Це мали бути я і Джош, а не він і Кенлі. Буквально всі це знають, Дереку.

Так ось чим він *насправді* займався, поки Кенлі чекала в коридорі.

Історія мала сенс, я згадала, що бачила файл "Голосування на випускному вечорі" в кабінеті Балларда, коли обшукувала його. Але я все ще була спантеличена тим, як Дерек взагалі вдерся до кабінету. Не схоже було на те, що можна зламати замок, який відкривається пластиковим брелоком.

Дерек не міг отримати ключ від кабінету від Герба, тому що він був тільки у самого Балларда. А Баллард щойно розповів "пані Вінстон", що нічого не знав про ці події; якби знав, то вже *точно* звинуватив би в цьому ЛГБТК+ клуб.

— Дереку, як ти потрапив до кабінету директора Балларда? – запитала я.

— Що ти маєш на увазі? Він був відчинений. Люди постійно заходять до його кабінету, так? – Він посміхнувся мені, абсолютно самовдоволено.

Здавалося неправдоподібним, що Баллард залишив би свій кабінет відчиненим і без нагляду, але, щоб бути до кінця справедливим, Баллард залишав його незамкненим і раніше, коли була "пожежа".

Але незалежно від того, як він потрапив всередину, якого біса Кенлі, Салім і решта з нас не бачили, як він вийшов?

В уяві я сіла в той потворний, холодний кабінет зі шпинатно-зеленими стінами. Тут не було місця для великого квотербека, щоб сховатися, коли Баллард повернувся невдовзі після тренування. І навіть якщо Дерек прослизнув у двері безшумно, його мав би принаймні хтось побачити в коридорі під час виходу.

Зачекайте.

Звідкись взявся цей арктичний вітерець.

Талія трохи випередила мене. — Він бреше. Він використовував вентиляційні шахти, щоб пересуватися, і саме так він входив і виходив з кабінету. Він дістав ключ від кімнати охорони і зайшов через неї.

— Малий думає, що він з "*Міцного горішка*", – пробурмотів Ноа.

— Він ніколи не розповідав мені про цю частину свого плану, – сказала Кенлі, і її брови насупилися від усвідомлення. — Як він збирався потрапити всередину. Таліє, звідки ти все це знаєш?

Щось у Дереку зламалося. Його високе і могутнє лице впало, так само, як і тоді, коли вони з Талією сперечалися в оркестровій кімнаті. Його плечі опустилися, очі заблищали під блакитними вогнями океану.

— Вона, бляха, *сказала* мені це зробити, – вигукнув Дерек. — Я сказав Талії, що загубив твої пігулки, а вдертися в кімнату Балларда – була її клята ідея!

— *Ні!* – розлючено відповіла Талія. — Я нічого не зробила, окрім того, що допомогла тобі, коли ти звернувся до мене за порадою. Найменше, що ти міг би зробити, це забезпечити нам з Джошем корони на випускний. Але як ти мені віддячив? Підставивши нас, вочевидь!

— Чому ви двоє планували все це за моєю спиною? – запитала Кенлі. Біль стиснув її голос, і все, що мені хотілося зробити, – виштовхати всіх інших зі сцени і втішити її. — Ви залишили мене в повній темряві щодо того, що ви *насправді* робили. Я могла б придумати план, який не ризикував би тим, що ти задихнешся на смерть під довбаною стелею, Дереку.

Він посміхнувся їй кривою посмішкою. — Слухай, Кенлі. Ти знаєш, що я тебе люблю. Але це не зовсім твоя сильна сторона. Поглянь на свої оцінки; твій

мозок трохи... тупуватий. Особливо, коли ти продаєш ліки замість того, щоб їх приймати.

Випадковий ейджизм⁹ у п'ятницю ввечері. Я хотіла втрутитися і заперечити йому, але Кенлі вже стояла поруч.

— Не можу повірити, як добре ти приховував своє справжнє обличчя, — сказала Кенлі з недовірливим сміхом. — Весь цей час я думала, що тобі не байдуже. Я розповіла тобі все, Дереку. Я довірилася тобі про те, як до біса важко вибирати між прийомом ліків та їх продажем, щоб я могла спробувати заплатити за коледж, але ти вирішив, що я нікому не потрібна і є перешкодою, яку потрібно усунути? Справді?

Я відчула біль у горлі. Кенлі була такою сміливою, відстоюючи себе перед усіма в нашій школі, але було очевидно, що їй все ще боляче. Кенлі роздали недосконалу руку, так само, як і мені та моїм друзям, і що міг знати про це Дерек, з його батьком-деканом коледжу та незаперечними привілеями білого хлопця, які давали йому право на все, що він забажає?

— Я піклуюся про тебе, — сказав Дерек з тим, що здавалося щирим жалем. — Я ж казав тобі, що мій батько може дістати тобі безкоштовний квиток до UST.

Кенлі поклала руки на стегна, пальці занурилися в смарагдову тканину. — Так, на їхню *стоматологічну* програму. Ти знаєш, що вони навіть не пропонують комп'ютерні науки, але, як я вже казала, тобі ніколи не було діла до того, чого я насправді хотіла. Ніколи не дбав про мене.

— Кенлі, ти не *уявляєш*, як я хвилювався, коли почув, що на тебе напали. Я був дуже засмучений цим, серйозно. — Дерек окинув моїх друзів отруйним поглядом, який давав зрозуміти, що ми все ще на вершині його власного списку підозрюваних. Я зробила крок назад, хоча вже була від нього на достатній відстані. — І те, що ми всі стоїмо тут і святкуємо, наче нічого не сталося, теж, чесно кажучи, дуже погано.

— Це єдина правильна річ, яку він коли-небудь говорив у своєму житті, — сказав Тайлер собі під ніс, і в їхніх очах з'явився веселий блиск.

— Але тебе не було поруч зі мною, — огризнувся Кенлі. — Ти вигадував усілякі відмовки, щоб не приходити до мене. А знаєш, хто там *був*? Група з чотирьох людей, які були мені практично незнайомі. Які повинні були *зневажати* мене. — Вона вказала на мене, і я відчула, як моє обличчя почервоніло від такої уваги. — Дереку, ти був надто зайнятий тим, що спав з моєю найкращою подругою, і ти це знаєш.

В ту ж мить Джош вхопив Дерек за лацкани. Аудиторія заревіла, коли Тайлер розсварив двох хлопців, гарчачи і плюючись один на одного, як тварини. Директор все ще не з'явився у своїй марній спробі знайти охорону, але кілька інших вчителів-супроводжуючих зібралися біля краю сцени, їхні гнівні вигуки були нерозбірливими у великій какофонії.

Я подивилася на море студентів в офіційному одязі, але було важко щось розгледіти через світло сцени, що сліпило мені очі. Серед розмитого пастишу

⁹ Їджизм — дискримінація людини на підставі її віку, поширена як у формальних, так і в неформальних сферах життя суспільства. Проявляється в готовності адекватно сприймати і співпрацювати лише з людьми, які відповідають заздалегідь установленим віковим критеріям.

темних кольорів були розкидані прямокутники світла, що світилися, наче біолоюмінесцентні істоти на тлі підводного світу.

Всі нас записували.

До мене тільки тоді дійшло, що я ось-ось стану частиною вірусного відео, яке запам'ятається на все наступне століття. Як тільки це відео десь з'явиться, його вже ніколи не можна буде стерти, і мене, ймовірно, сприйматимуть так, як я ніколи не сприймала раніше з моїми жалюгідними сотнею підписників і вузьким колом друзів з маленького містечка. Якби це сталося зі мною хоча б пару днів тому, я б зірвалася зі сцени, як дитина, що втекла на конкурсі краси. Але хоча цей момент був прямо з моїх найстрашніших кошмарів, це був зовсім інший звір, ніж те жахливе відчуття, яке я відчувала щоразу, коли не могла, або не хотіла, діяти. Незважаючи на мої страхи, я відчувала себе впевнено – завдяки присутності моїх друзів і всьому, що ми зробили за останній тиждень. Раніше я мовчала, як перед обличчям знущань Шелбі Бартон, але не тепер.

Я відчула, що нарешті настав мій час висловитися.

— Чесно кажучи, Дереку, мені особисто байдуже, фальсифікував ти голоси чи ні, – сказала я. — Що мене, і я, напевно, говорю за більшість тут, дійсно хвилює, так це те, хто намагався вбити Кенлі. Тому що вона покриває тебе, каже, що у тебе не було жодних шансів заподіяти їй шкоду, але схоже, що насправді вони були. Ти ж знаєш більше, ніж кажеш?

— Я ні чорта не знаю, – відповів Дерек. Його очі перебігли на Талію, яка тепер лежала в обіймах Джоша, а ніздрі роздулися від пригніченої люті. — Я не кривдив Кенлі, і я справді не маю жодного уявлення, хто це зробив! Я думав, що це *ти* її ненавидиш!

За цим послідував хор перешіптувань знизу. Якщо підозра збиралася повернутися до нас, мені потрібно було до біса поспішати, щоб не бути з'їденим натовпом.

Я прокрутила в голові те, що щойно дізналася: Дерек сфальсифікував голосування на вечорі, коли вдерся до кабінету Балларда. Він неохоче зізнавався, що зробив це через кімнату охорони, і, очевидно, дістав один з ключів охоронця Герба.

Це означає, що він мав безперешкодний доступ до записів шкільних камер спостереження.

— Ти боявся, що якщо зізнаєшся, що вийшов з кабінету Балларда прямо перед тим, як поранили Кенлі, то будеш виглядати винним, так? – Я сказав, схрестивши руки. — Особливо після того, як ти стер запис тієї години, коли виходив. Чи не так?

Дерек просто відвів погляд.

— Але правда в тому, що ти маєш рацію. Ти справді *не* маєш жодного уявлення про те, хто напав на Кенлі. Тому що тебе не тільки не було в коридорі, бо ти був надто зайнятий Брюсом Віллісом, який пробивав стелю, але ти також випадково позбувся доказів, коли намагався прикрити власну дупу за проникнення в приміщення. Ти навіть не знав, що з нею щось сталося, поки не стало надто пізно.

Дерек втупився у свої чисті туфлі, не наважуючись заперечити. Я відчувала себе так, ніби стояла на краю прірви, готуючись зробити останній крок вперед з усією своєю вірою, зібраною в один парашут.

Якби це був не Герб, і не Дерек, і не Баллард...

Що, якби всі троє, які виглядали такими нетямущими, зовсім не прикидалися?

Я повільно видихнула через ніс і підійшла до мікрофона. — Здається, я знаю, хто це зробив.

І саме тоді всі вогні в залі згасли, зануливши танець випускників у темряву.

ЩО СТАЛОСЯ НАСПРАВДІ

— Боже мій, це ж Вбивця з Гіллвью! – закричав Ноа звідкись із темряви.
— Я помру, так і не дізнавшись, чим закінчиться "*Демон-чаклун*"!

Судячи з криків, що долинали з танцполу, і звуку різноманітного взуття, що бігало по паркету, він явно був не єдиним, хто був наляканий. Я відійшла від непрацюючого мікрофона, який був вимкнений одночасно з усім іншим, хтось, мабуть, клацнув рубильником, і моргнула в темряві.

Завдяки моїм однокласникам мої очі швидко звикли до темряви – значна частина аудиторії залишилася на місці, судячи з того, що підсвічування телефонів все ще було спрямоване на сцену, де відбувалася драма. Я обернулася і побачила інших членів ЛГБТК+ клубу, а також Дерека, Кенлі, Талію і Джоша. Усі вони перебували в різних стадіях паніки, починаючи від того, що ховалися один за одного, і закінчуючи тим, що готувалися зістрибнути з піднятої платформи і втекти.

Аж раптом світло від телефонів спрямувалося до дверей спортзалу, і туди увійшов директор Баллард з двома офіцерами поліції, один з яких була офіцером Джейн, а інший – офіцером Стейчем. Затуливши очі від сліпучого світла телефонів, Баллард одразу ж був відштовхнутий потоком учнів, які намагалися втекти, і видав роздратоване бурчання, яке було чути навіть над натовпом.

— Усім зберігати спокій! – крикнув директор. — Відключення електроенергії навмисне. Ми відновимо електропостачання, як тільки цих негідників приберуть зі сцени!

Чорт! Залишалося не так багато часу.

— Не йдіть поки що. Дозвольте мені закінчити, – сказала я групі на сцені. Сприймавши їхню суміш порожніх поглядів і кивків як дозвіл продовжувати, я повернулася до аудиторії. — Але спершу, чи не міг би Тім, першокурсник, вийти на сцену?

Натовп зашумів, потім зрушив з місця, відправивши хлопця до передньої частини натовпу, як сардину, що викидається на пляж.

Я обхопила себе руками, розгойдуючись на пальцях ніг, поки Баллард і поліція наближалися до сцени і перекинутих сходів. — Гаразд. Думаю, я знаю всю історію того, що сталося. Але дайте мені знати, якщо я в чомусь помиляюся.

Якщо моя теорія була правильною, то все мало закінчитися добре. Але якщо я помилялася, поліція могла б відвезти всю групу прямо в колонію для неповнолітніх, і я могла б назавжди розпрощатися з моїм ЛГБТК+ клубом.

Тоді є тільки один спосіб дізнатися.

Я прочистила горло і заговорила так голосно, як тільки могла.

— Поки Дерек був у кабінеті директора Балларда, а Кенлі в кінці коридору, хтось ховався в шафці, що стояла прямо за Кенлі. Він відчинив дверцята, вдаривши її по голові, а потім зачинився всередині, зникнувши в одну мить. Ніхто не бачив і не чув – за винятком одного швидкого, гучного удару.

Коли ми знайшли Кенлі, ми помітили, що дверцята шафки гойдаються, і я припустила, що це означає, що хтось щойно пробіг повз них. Але тепер я зрозуміла, що причиною тремтіння була ударна хвиля від грюкання іншої шафки. Далі по коридору.

— І ця шафка належала нікому іншому, як Тімоті Бентону.

Всього за кілька кроків від шафки Шелбі Бартон. Бав'єра, Бекет, Беннет...
Бентон.

Усі на сцені витріщилися на мене, а кілька людей у натовпі навіть розсміялися. Але я проігнорувала їх, натомість підійшла до краю сцени і стала на коліна перед першокурсником. — Магнітна фотографія випала з твоєї шафки, коли грюкнули двері, – продовжила я. — На ній була вся твоя сім'я, тож очевидно, що це була твоя фотографія. Але ти ж нікого не скривдив, правда?

Бідолаха гарячково затряс головою.

— Ти дав код від своєї шафки комусь іншому. Комусь, хто подумав, що твоя шафка знаходиться в зручному місці, щоб напасти на когось, і попросив цифри. Які ти потім записав для них: 9, 28, 26, так? І додав, що вони тобі за це дуже винні.

Тім продовжував кивати і кивав, поки слова не вирвалися з нього, як з пляшки газованої води, яку струсили. — Це була Талія! – закричав він. — Талія Кінг! Вона сказала, що запросить мене на всі свої вечірки назавжди, якщо я зроблю це.

Наші однокласники ахнули, вриваючись у балаканину під нами. Вірили вони мені чи ні, але вони ловили кожне моє слово.

Я повернулася до Ноа і побачила найхолодніший погляд, який я коли-небудь бачила. Я боялася навіть доторкнутися до нього, щоб побачити, що станеться, коли він вийде зі ступору.

— Ні, – прошепотіла Талія, ховаючись за Джошем. — Це неправда.

— Я думаю, що *це* правда, – відповіла я. — Я думаю, що все почалося з того, що ти вкрала аддерол Кенлі, а потім підкинула його в комірчину пана Шоу, твою улюблену схованку, щоб він знайшов і конфіскував його. Потім ти згодувала Дереку детальний план його вилучення, який передбачав, що Кенлі залишиться наодинці у вразливому місці, де на неї можна буде напасти непоміченою. Потім ти дізналася, хто має найкращу шафку біля оглядового майданчика Кенлі, і підкупила його, щоб дочекатися всередині ідеального моменту для нападу.

Настала довга пауза, під час якої Талія Кінг, що показово, нічого з цього не заперечувала.

Обличчя Кенлі було в її руках, шрам виглядав майже глибше, ніж раніше, оскільки він проглядав між її пальцями.

— Кого ти збиралася вбити наступним, Таліє? – запитав Ноа, нахилившись до своєї близнючки, перш ніж зупинився. — Хто був номером два?

Між їхніми болісними реакціями моє серце ніби перетворилося на мул.

— Я... — Талія похитала головою на брата, здавалося, збентежено. — Гаразд, послухай, я не якийсь там серійний вбивця, Ноа!

Я відтворила сцену нападу, яку я собі уявила: шафка відчиняється, а Кенлі стоїть, нічого не підозрюючи, обличчям убік.

За винятком... можливо, вона не була не в курсі. Не повністю.

Можливо, Талія трохи пошуміла, коли рухалася, і Кенлі почала повертатися до неї, якраз настільки, щоб... кут шафки вдарив її по обличчю: довгий вертикальний змах, з коротким горизонтальним хвостиком. Точна форма цифри 1.

Між цим збігом і запискою "Геї, обережно!", яка весь цей час була фальшивою...

Другої жертви не могло бути.

— Але чому ти взагалі хотіла зробити мені боляче? — запитала Кенлі, сльози котилися по її обличчю. — Я думала, що ми найкращі, бляха, подруги! Що я тобі зробила?

Однієї миті Талія виглядала абсолютно невинною і шокованою, а наступної — її обличчя перекошилося в лютому оскалі.

— Ти справді думаєш, що не зробила нічого поганого? — закричала Талія, змусивши Джоша відсахнутися і закрити вуха. — Кенлі Стівенс: трагічна жертва, ідеальна принцеса. *Справді?* — Вона вказала на Ноа, який також вказав на себе, розгублено озираючись на групу. — Ти зіпсувала *життя* моєму молодшому братові, гомофобна маленька сучка! Ти зруйнувала його клуб і зробила його небезпечним у школі, і ти, чесно кажучи, *повинна* гнити в пеклі за це, а не стояти тут на сцені, виграючи *мою* довбану нагороду!

З тремтливим електричним гудінням світло знову увімкнулося. Пан Шоу, мабуть, натиснув на вимикач.

Ноа зробив крок вперед, його очі сльозилися від болю. — Я... мені неприємно це говорити, але ти знаєш, що вбивство когось не зробить речі кращими для мене, чи не так?

Талія розвела руками. — Я намагалася поговорити з дівчатами — Шелбі, Адріаною, Кенлі, з усіма, але вони *все одно* не дають тобі спокою. Мовляв, а що мені, бляха, ще робити? Пам'ятаєш, що було на початку тижня? Це просто не припиняється.

Я справді пам'ятаю, як Шелбі кричала на нас "Клуб грумерів", перш ніж Талія милостиво втрутилася. Цього разу мирно.

Ноа сумно засміявся. — Я знаю, що це не припиняється. І, можливо, ніколи не припиниться. Але фанатизм не зупиняється і не починається з однієї людини. І я не хочу, щоб за мною вічно ходив особистий охоронець з секретної служби — я просто хочу, щоб мені повернули мою клятву сестру.

— Я *і є* твоя сестра, Но-Но.

— Але ти не поводишся як сестра, Тал. Я думав, що ти любиш мене, але все, що ти робиш останнім часом, тільки шкодить. Я знаю, що ти не хотіла, щоб нас звинуватили у твоєму злочині, але через тебе ми втратили ЛГБТК+ клуб, і через тебе ми пішли в обхід, щоб знайти якогось обманутого покупця аддеролу, якого навіть не існувало. — Ноа шморгнув носом. — Я ніколи не хотів, щоб люди страждали, Таліє. Я лише хотів, щоб вони були щасливі. Та мені здається, що найбільше *ти* хотіла прибрати зі свого шляху суперницю — королеву балу,

головну чирлідерку, Дерека, і, можливо, ти використовувала мене, щоб якось це виправдати. І *все* це не схоже на сестру, яку я знаю.

Я негайно кинулася до Ноа, обіймаючи його з усієї сили, як рятівну ковдру.

Тайлер ніжно зафіксував одну з рук Талії в своїх. Потім вони кивнули Джошу, який взяв другу. — Відпустіть мене! — закричала Талія, звиваючись, як змія. — Не слухайте Ноа, він засмучений, я просто намагалася допомогти! Кенлі — це та, хто *насправді* шкодить людям!

— Ти маєш рацію, — сказала Кенлі, зустрівши смертельний погляд своєї колишньої найкращої подруги. — Я *справді* шкодила людям. Я перетворила ЛГБТК+ клуб на посміховисько на цілий рік, і я була надто занурена у власні проблеми, щоб усвідомити масштаби того, що я зробила, або допомогти зупинити це. Школа стала для них нещасною, і це було зовсім несправедливо. Але я хочу розставити всі крапки над "і" прямо зараз. Тут, перед усією школою.

Кенлі Стівенс взяла мікрофон, хвилясті блакитні фрактали світла в спортзалі перетворили її корону, її мерехтливе обличчя на щось неземне.

— Як королева балу, я заявляю, що ЛГБТК+ клуб школи Гіллвью заслуговує на всю вашу доброту. Деякі з вас, дівчата з моєї групи підтримки, ставилися до цієї групи так, ніби вони зробили щось жахливе, хоча все, що вони зробили — це *існували* так, що, в найгіршому випадку, змушували вас відчувати себе трохи некомфортно. І справа в тому, що ви дійсно *повинні* відчувати дискомфорт, тому що саме так відчуваєшся, коли змішуєш викривлену, екстремістську ідеологію з тривожним дзвінком реальності. А реальність така: єдина причина ненавидіти чийось стать чи сексуальність — це те, що ви невпевнені в собі і шукаєте когось іншого, щоб звинуватити у своєму повному нещасті. А як щодо решти? Я вас теж бачу, всіх вас, боягузів, з "союзником" у біографії в Instagram. Ніхто з вас не висловився і не втрутився, коли це було дійсно важливо, і такий тип перформативної поведінки — це просто звичайний старий фанатизм, прикритий шаром райдужної фарби. Дякую вам.

Спочатку в залі панувала тиша, аж поки звідкись із натовпу не пролунали незграбні оплески. Це аж ніяк не були кінематографічні, ефектні овації, але підтримка вже була набагато більшою, ніж я могла сподіватися, коли мова йшла про пасивних, вузьколобих дітей нашої школи. Можливо, повільно, але вірно, був шанс побачити деякі зміни в загальних настроях учнівського колективу...?

А може, вони плескали лише тому, що Кенлі гаряча штучка.

Як би там не було, в той момент це було приємно.

Праворуч від мене поліція намагалася полагодити сходи. Директор Баллард також неодноразово кидався на сцену, але щоразу досягав помосту лише грудьми, що робило його схожим на найпроблемнішого тюленя місцевого зоопарку.

— Злізайте звідти! — кричав Баллард, хапаючись руками за гладеньку підлогу сцени. — Вечірку закінчено, і у вас, діти, дуже, дуже великі неприємності. Таліє Кінг, ви заарештовані за спробу вбивства Кенлі Стівенс!

— Ні, Генрі, *ми* мусимо це сказати, — пробурмотіла офіцер Джейн.

Джош спустив Талію зі сцени, поки вона штовхалася і кричала, а одна з її туфель на високих підборах влучила Балларду прямо в обличчя. Дорослі намагалися стримати її, а група на сцені спостерігала за цим, багато хто з нас просто не вірив, що все це ось-ось закінчиться.

Ноа відірвався від мене, його обличчя було урочистим від прийняття. Але навіть зараз, після всього, через що йому довелося пройти через свою близнючку, він зміг крихітно посміхнутися, дивлячись на Балларда, якого б'ють.

У цю чарівну, швидкоплинну мить він відчув, що все врешті-решт може бути добре.

Під блискучим світлом сцени талісман школи Гіллвю зняв свою костюмовану голову і показав себе. Біляве волосся Саліма було скуйовджене, прилипло до голови, а обличчя – мляве. — Ми зробили це, – тихо промовив він. Потім він недовірко засміявся і запустив голову талісмана в аудиторію, високо піднявши руки вгору. — Ми це зробили!

Кенлі Стівенс кинулася мені в обійми. Я міцно обійняла її, впираючись підборіддям у її волосся, і подумала, що це справді може бути сном. — Дякую тобі за все, – прошепотіла вона, і я більше відчула, ніж почула, ніжний подих повітря, що торкнувся мого вуха.

— І тобі дякую, – відповіла я. — За те, що допомогла все виправити.

Кенлі хихикнула. — Я розумію, що моя промова білої дівчини не поклала край гомофобії, але я сподіваюся, що вона принаймні вбила жажливі жарти з клубу БЛТ і змусила деяких людей переглянути свої вчинки, розумієш?

— Я знаю. Але все одно дякую.

Тим часом директор, вочевидь, викликав дуже розлюченого Тайлера, який вийшов на сцену і вихопив мікрофон з вогненною рішучістю, від якої їхні обличчя засяяли.

— Так, схоже, що Талія все ж таки відповідальна за напад. Баллард нарешті має когось, на кого можна вказати пальцем, і, звісно, він зараз виглядає до біса задоволеним. Але не дозволяйте шкільній адміністрації змусити вас повірити, що вони повністю звільнені від відповідальності за те, що тут сталося, – сказали вони, показуючи на дорослих.

На лобі Балларда випирала величезна вена, і він кричав щось таке, чого я вже не могла розчути, за винятком кількох різких лайливих слів, які пробивалися крізь шум у спортзалі.

— Цей чоловік, що стоїть перед вами, – продовжував Тайлер, жестом вказуючи на Балларда, — підставив ЛГБТК+ клуб у кримінальному злочині, сподіваючись залагодити інцидент і зберегти репутацію Гіллвю. І, як бачите, це, бляха, обернулося проти нього. Більше того, цей чоловік тероризував нас і погрожував фальшивою смертю, щоб відволікти і залякати нас. І він назвав нас "БЛТ". Але справа не лише в Балларді – не забуваймо про нашого офіцера безпеки, Герба, якого зараз тут немає через те, що він старий боягуз, але він скоїв багато злочинів, включаючи роздачу ключів від школи студентам. Наскільки безпечно ви себе відчуваєте, га? У цій школі відбувається стільки лайна, що ви навіть не чули *половини*, і ми повинні визнати всі інші паскудні речі, які вони зробили з нами. З усіма нами.

Мені сподобалося, до чого це призвело, тож я вирішила додати ще дещо, що неодмінно розлютило б моїх однокласників. — Директор Баллард викликав поліцію на Саліма за те, що він трохи запізнився до школи – *ось* справжня причина, чому його відправили до в'язниці. Не кажучи вже про те, що він вигнав Сала з футбольної команди прямо перед великою грою за те, що йому довелося *піти в туалет*. Хотілося б, щоб це був жарт.

У натовпі знову пожвавилася активність, голоси вигукували один за одним.

— Минулого тижня я спіймала охоронця, який нюхав мої спортивні шкарпетки, а директор нічого не зробив! – вигукнула дівчина.

— Герберт вкрав усе моє грудне молоко! – плакала вчителька.

Тайлер зачекав, поки все вщухне, командуючи спортзалом так, ніби це була зала суду. — І це не тільки Гілльвю, це все довбане місто. Місцева поліція була майже готова дозволити нам усім гнити у в'язниці за чужі злочини. Тому що жоден з цих корумпованих шматків лайна не хотів працювати, коли найпростішим і найбезпечнішим варіантом для *них* було зробити так, щоб все це зникло. Тож на завершення, до біса директора Балларда, і до біса всю цю довбану систему. Дякую.

Я була надто зосереджена на Тайлері, щоб помітити, що Салім підходив до них все ближче і ближче під час їхньої промови, і тепер був на ідеальній відстані, щоб схопити Тайлера за плечі і закрутити їх навколо себе.

— Ого, – зітхнув Салім, його посмішка була такою широкою, що, мабуть, було боляче. — Це було... Я до біса люблю тебе, Тайлере Фуентес.

Потім його руки ковзнули до щік Тайлера, і він поцілував їх прямо в губи на очах у всієї школи.

Ноа закричав так голосно, що я здригнулася, а його ноги підкосилися настільки, що мені довелося тримати його у вертикальному положенні. Вдруге на цьому тижні.

Студентство просто божеволіло від промови Тайлера. Там внизу все виглядало майже як у балагані, всі стрибали, кричали і штовхали один одного. Спостерігаючи за всіма цими дітьми, деякі з яких весь цей час або записували, або вели пряму трансляцію, я зрозуміла, що все ще тримаю в руці одну дуже важливу карту.

Я взяла мікрофон і підійшла до Балларда і копів, посміхаючись їм зверху. — Ви можете заперечувати все, що завгодно, але знайте, що ми зібрали тонни доказів, незважаючи на ваші численні спроби зупинити нас. Насправді, я вважаю, що камери спостереження в коридорі зафіксували, як директор Баллард зізнався, що погрожував вбити нас лише хвилин двадцять тому, біля кабінету пані Вінстон? Як щодо того, щоб поглянути на цей запис прямо зараз, офіцери? Якість звуку першокласна.

Кров відлила від обличчя директора Балларда, коли він повільно усвідомив, що розмовляв у коридорі не з пані Вінстон. Незважаючи на те, що він був приятелем копів, йому буде досить складно виплутатися з неприємностей, маючи такі конкретні докази.

Я не відчувала жодних докорів сумління за те, що станеться з директором Терфом – звісно, він міг бути потайним поборником прав жінок, але він також був брехливою гомофобською лайняною плямою, і жодне з цих якостей не відміняло одне одного.

Тому що світ не був таким чорно-білим, як я колись думала, і минулий тиждень довів, що люди можуть бути дуже контрастними одночасно. Талія Кінг була мстивою, кровожерливою маніпуляторкою, але її також підживлювала безумовна любов до брата. Дерек Гендель був кислуватим маленьким шукачем уваги, але зовсім не жорстоким хлопцем. Мої друзі були чудовими, навіть коли

відчували потребу збрехати або робили якісь інші помилки, тому що це просто частина людського буття.

І я, можливо, останнім часом вела себе егоцентрично, неосвічено, що доводить, що мені ще багато чого треба зробити в плані союзництва, але я також могла піднятися і боротися за те, у що я вірила. І сьогодні, понад усе, я вірила в ЛГБТК+ клуб середньої школи Гіллвю.

Ноа став перед мікрофоном. — Гаразд, запросіть діджея, тому що нам потрібно, щоб усі почали рухатися! Настав час танцювати ваші солодкі дупи під віддалені звуки директора Балларда, який плаче, як дитина, коли його виводять з приміщення, і давайте зробимо цю річ, пов'язану з поверненням на батьківщину!

Салім дав йому п'ять і засміявся, перекинувши мікрофонну стійку і дивлячись, як вона падає на землю з бунтарською радістю. Я спостерігала, як неохочі поліцейські виводили закуту в наручники Талію зі спортзалу разом із Баллардом. Інші вчителі, пригнічені і скучивши за своїм лідером, повністю відмовилися від контролю над бунтівними підлітками.

Я зісковзнула зі сцени, а за нею і всі мої друзі. Кілька хвилин перебування на сцені привернули до мене достатньо уваги... до кінця мого життя, дякую вам.

— Це було неймовірно, як ти все це з'ясувала, — сказала Кенлі, звисивши ноги з платформи.

Гаразд, взагалі-то, трохи більше уваги не завадило б.

Я вдала, що розглядаю щось на підлозі спортзалу. — Це була групова робота.

— Але ти була справді чудовою. Просто кажу.

— А ти? — Я хихикнула, наважуючись підняти погляд вгору. Сценічне світло змусило горіхово-зелені очі Кенлі блищати, а її волосся трохи скуйовдилось під час виступу, тож здавалося, що вона щойно прокинулася від сну. — Ти була такою крутою. Ти справді розірвала Дерека на шматки — здається, він ледь не плакав.

— Не так я уявляла собі кінець наших фальшивих стосунків, це точно.

Мені сподобався абсолютний спокій, який я побачила в розслабленій мові тіла Кенлі. Здавалося, що з нас обох зняли величезний тягар, і свобода змушувала мене відчувати себе легше, ніж якби я надула кожну повітряну кульку у всій кімнаті. Можливо, я все ж таки була в настрої потанцювати.

Я простягнула руку Кенлі, яка нахилилася, щоб узяти її, і зістрибнула зі сцени, приземлившись так близько, що я відчула запах її ванільних парфумів.

Хтось, мабуть, штовхнув діджея назад на сцену, бо на задньому плані заграла мелодійна повільна пісня, хоча я ледве чула її через стукіт власного серця у вухах. Незграбна, неохоча частина мене була похована в ту мить — я була така щаслива, що ледве могла придумати, що буде далі.

— Ніякого тиску, — почала я, відводячи очі вбік. — Але... враховуючи, що це наша останній вечір випускників і все таке... Не хочеш потанцювати?

Кенлі змахнула нашими переплетеними руками. — Взагалі-то, я б із задоволенням. Я дуже хочу.

Я поклала іншу руку на поперек Кенлі, тепло її тіла дражнило кінчики моїх пальців, і занурила її назад, поки наші обличчя не опинилися паралельно підлозі. — Це просто... Чесно кажучи, я б ніколи не *подумала*, що це станеться саме зараз.

— Насправді це навіть кумедно. Тому що стільки ночей, Елеоноро, я мріяла саме про це.

Тоді Кенлі обхопила мене рукою за шию і поцілувала. Поцілунок був напрочуд ніжним, але сповненим жару і відчаю, що з'явилися після року нестримної туги. Її губи мали смак коричневого цукру, я відчула м'який дотик шовку до шкіри, наче далекі неприємності танули в небутті, наче нарешті повернулася додому.

— Це точно *не* те місце, куди я думав, що ми потрапимо, але мене все влаштовує, – сказав Ноа. Він сидів, відкинувшись на спинку сидіння, і намагався зрозуміти, як далеко він зможе відкинутися, не розбивши голову, що, власне кажучи, здавалося йому цілком передбачуваним.

— Я теж, чувак, – сказав Салім, хитаючись на стільці, який ніколи не був розрахований на людину його габаритів. Тайлер щосили вчепився за стілець, намагаючись утримати Саліма, щоб той не перекинувся. — Я радий повернутися; радий знову бачити ваші прекрасні усміхнені обличчя.

— А ще я ніколи не думав, що твоя мама і Баллард...

— Гаразд, пішов ти, власне, – прогарчав Салім.

Ми повернулися до класу, в якому завжди розміщувався ЛГБТК+ клуб, з однією ключовою відмінністю – новим банером, який саме висів на дошці за допомогою магнітів у формі серця (я так і не отримала назад свій молоток), з рекламою нової та покращеної назви групи:

КЛУБ "БУДЬ ГЕЄМ, РОЗКРИВАЙ ЗЛОЧИНИ".

Слід визнати, що це була досить нішева група за інтересами. Проте, кожен у школі міг приєднатися до нашого грандіозного дебюту на клубному ярмарку, і всі приєднувалися. Гості вже почали сходитися, хоча до початку заходу залишалося ще півгодини.

Ситуація не була ідеальною, але тепер, коли директора Балларда було вигнано, вона точно стала трохи кращою; пан Шоу подбав про те, щоб відеозапис, на якому він зізнається "пані Вінстон" у погрозах, був скопійований і збережений ще до закінчення танців. З такою кількістю відеодоказів проти нього, звільнення Балларда було юридично та піар-акцією, що не викликала жодних сумнівів.

Охоронець Герб піддався на наш шантаж і зумів переконати поліцію, що Салім опинився в школі в неробочий час лише випадково. Звинувачення в незаконному проникненні на територію школи з нього були повністю зняті, хоча він і залишився під домашнім арештом до кінця навчального року. А це означало, що нам усім, звісно, доведеться продовжувати відточувати свої навички крастися потайки.

Стівенси вирішили не висувати звинувачень проти Талії, тож наразі вона отримувала лише консультації, а також була змушена завершити рік вдома за допомогою дистанційного навчання. Хоча вони більше не були найкращими подругами, Кенлі майже одразу пробачила її, чим я дуже захоплювалася. І хоча

їхні стосунки були непростими, Ноа, як і раніше, був поруч зі своєю сестрою-близнючкою.

Пані Вінстон, одна з небагатьох дорослих, кому вдалося уникнути інциденту з неушкодженою репутацією, була призначена новим директором до подальших вказівок. Її першим ділом було відновлення ЛГБТК+ клубу – мало того, вона збільшила бюджет клубу настільки, що ми змогли дозволити собі нову шикарну вивіску і пару піц на додачу. Вона навіть змогла підвищити зарплату пану Шоу, використавши підозріло щедрий бюджет директора Балларда на "кабінетний декор".

Тепер я з гордістю дивилася на вивіску, думаючи про новий початок, який вона уособлювала для всіх нас. Не те, щоб ми тепер були повністю застраховані від знущань, насправді, я була б стурбована, якби ніхто не почав шепотітися про нашу безглузду нову назву клубу, але для мене відчуття надії на те, що ми перегорнули нову сторінку, поширилося з цієї кімнати на всю школу.

— Я теж не думала, що буду тут, – сказала Кенлі, проводячи пальцями по свіжо підстриженому волоссю, яке тепер ледь сягало її плечей. — Але я рада, що я тут.

Я була безмежно щаслива за неї. Відтоді, як вона публічно розлучилася з Дерекком, Кенлі стала по-справжньому самодостатньою. Весь її стиль змінився – від чирлідерки-розторопної до найгарячішої бібліотекарки Єльського університету-розторопної, і вона здавалася набагато впевненішою у власній шкурі. Вона все ще не була впевнена, як саме вона себе ідентифікує, але я була готова підтримати її, незалежно від того, які ярлики, якщо такі будуть, вона захоче використати.

Вона *попросила* назвати себе "подругою Елеонори", але я сказала, що хочу зачекати, нам ще треба було багато чого зробити, щоб краще пізнати одне одного, і я так багато хотіла попрацювати над своїм психічним здоров'ям, перш ніж стати чийось партнером. Можливо, я все ж таки почала б звертатися до моєї мами-терапевта за порадою щодо стосунків.

Якби вона коли-небудь пробачила мене за те, що я втекла під час вечора випускників.

Мама *сказала*, що пробачила, але... я весь тиждень чергувала біля смітника і не бачила, щоб це закінчилося найближчим часом.

— Ми раді, що ти теж тут, Кенлі! – тепло сказав Тайлер, допомагаючи Саліму злізти зі столу і поцілувавши його в щоку, коли той спускався. — Чим більше, тим веселіше.

— Дякую, Тайлере. – Кенлі схилила голову мені на плече, і тепло розлилося по тілу аж до кінчиків пальців ніг. — Але нас може бути *забагато*, тому що в коридорі вже вишикувалася черга, а нам не вистачає приблизно сотні піц.

— Ей, не забудьте, що у нас ще є мамині кабачкові пироги, – втрутилася я, махнувши рукою на великий контейнер Tupperware, який тепер був покритий неапетитним рівнем конденсату. Незважаючи на те, що останнім часом я була дуже зайнята, я щовечора встигала додому до вечері з мамою.

— Моїм собакам це потім сподобається, – сказав Ноа зі сміхом.

Він не знав, що втрачає.

Після того, як зал заповнився, Тайлер почав виголошувати найкращий фруктовий тост усіх часів, а потім ми могли вільно спілкуватися з відвідувачами до кінця години, деякі з яких вже поспішали до столу в передній частині залу, де я сиділа з блокнотом.

Я була більш ніж схвильована тим, що нарешті зможу записати нових членів – я сумуватиму за нашою згуртованою групою з чотирьох осіб, але так буде навіть краще. У нас буде достатньо людей, щоб дійсно змінити ситуацію в школі, і щоб клуб продовжив свою роботу в наступних класах.

Дівчина підійшла до мене з чарівним, першим у черзі завзяттям, яке нагадало мені мене саму на першому курсі. Вона була одягнена у вицвілу чорну футболку рок-групи, яку я ледь впізнала, а її яскраво-рожеве волосся було розділене на дві косички.

Рожеволоса дівчина! Вона була тут, і вона розмовляла зі мною, замість того, щоб побігти в абсолютно протилежному напрямку!

— Елеоноро?

— Це я, – відповіла я, а потім побачила, що Кенлі підслуховує з дверного отвору з дурнуватою посмішкою на обличчі. Я висунула язика у відповідь. — Я пам'ятаю тебе з минулого року.

Дівчина підстрибнула на підборах. — О, точно! Ну, я Розі, і я просто хотіла сказати, що думаю, що ти дуже крута.

— Я? – насміхнулася я. Ніхто ніколи не називав мене так раніше, що було цілком нормально і добре – я була багатьма речами, і "крута" не обов'язково мала бути однією з них. Ця риса точно не стояла в моєму списку якостей, над покращенням яких варто було б попрацювати.

Розі погралася з рожево-помаранчевим смугастим гудзиком, приколотим до сорочки. — Так! Те, як ти допомогла розгадати таємницю, було чудово, але те, як ти не дала їм позбутися клубу, було найкрутіше. Я дуже хвилювалася, що ніколи не зможу приєднатися, але ось я тут!

— О, так! Ось ти тут. – Я не знала, як адекватно відповісти, але намагалася з усіх сил. — Я просто рада, що навіть після того, як я закінчу навчання, клуб все ще може бути тут для тих, хто цього потребує. Тому що я точно потребувала, і ця крихітна спільнота допомогла мені вижити в старшій школі.

Розі поставила свій підпис у блокноті. — Я майже впевнена, що це буду і я.

Навіть коли все більше новобранців проходили через процес реєстрації, я не могла викинути з голови той короткий обмін думками з Розі.

Я звикла відчувати себе безпорадною і непотрібною, тому відчувати протилежне було... підбадьорливо. Захоплююче. Це було щось, з чим я майже не могла впоратися.

Але в той же час я знала, що в житті завжди будуть речі, які я не зможу виправити – такі, як мій тато, і як Талія, і як те безладне лайно, що відбувається у світі практично кожного дня. І все, що я можу зробити, – це продовжувати йти вперед, незважаючи ні на що, *не* надто картаючи себе за те, що зламалося.

Коли студенти почали виходити, щонайменше дюжина з яких стали новими членами, пані Вінстон увійшла до класу, виглядаючи виснаженою. Поправка, *директор* Вінстон. Напевно, це прозвучить дивно, але в хорошому сенсі.

— Привіт усім, – привітала вона нас, прямуючи до кабачкових тістечок, її білява зачіска підстрибувала вгору-вниз. Нарешті, ще хтось, хто оцінив кулінарію Джекі Фінкель. — Вибачте, я запізнилася, дещо сталося.

— Усе гаразд, пані Даб? – запитав Салім, опустивши брови.

Директорка помахала нам усім рукою, тримаючись за вчительський стіл. Вона голосно зітхнула. — Я щойно отримала термінове прохання про переведення від учня з сусідньої школи, і я не впевнена, що ми зможемо прийняти його наприкінці року.

— Хто в біса захоче перевестися до Гіллвю? – Ноа засміявся, відкладаючи останній шматок піци.

Я відчула смуток, коли зрозуміла відповідь. — Хтось у школі, яка ще гірша.

Пані Вінстон кивнула. — У середній школі Каботсвіль заборонили всі студентські об'єднання через те, що вони недостатньо "інклюзивні", а на початку цього тижня вони вилучили сотні "суперечливих" книг зі своєї бібліотеки, які включали кожную книгу, де фігурував квір-персонаж.

— Ви це серйозно? – запитав Тайлер, стискаючи кулаки. — Це ж лайно собаче.

— На жаль, так. І цей студент самоідентифікував себе як члена ЛГБТК+ спільноти, що змусило їх відчувати себе небезпечно в школі. Я зроблю все, що зможу, але...

Це, як я зрозуміла, була реальність нашої квір-спільноти.

Ми з друзями, можливо, і перемогли нашого фанатичного директора, але він був лише одним із симптомів більшої хвороби. І хоча наша школа почувалася безпечніше під керівництвом пані Вінстон, Гіллвю була відносно крихітною бульбашкою у великому світі. На жаль, я не могла безтурботно гуляти місцевим торговим центром, тримаючи Кенлі за руку.

— Можливо, ми можемо щось зробити як клуб, – запропонувала я. — Я ще не знаю, що саме, але ми можемо багато чого запропонувати – наприклад, нашу зростаючу чисельність як групи і наші круті навички розслідування.

Тому що, звичайно, можливо, я не можу виправити світ. Можливо, я не змогла б вирішити кожную проблему, яку хотіла б, або розгадати кожную таємницю, яку потрібно було б розгадати. Але навіть найбільші революції починалися з малого – з людей, які вирішили, що настав час змін, і почали діяти. Можливо, я можу допомогти створити деякі зміни прямо тут, у моєму маленькому рідному місті.

— Це чудова ідея! Можливо, ми можемо щось зробити для школи Каботсвіль, – захопилася Кенлі, і її обличчя засвітилося від хвилювання.

— Я можу віддати їм фотографії свого обличчя, – сказав Ноа, показуючи на свій рюкзак.

Тайлер і Кенлі закотили на нього очі, але краєчок їхніх губ видав посмішку. — Сподіваюся, у тебе вже готовий свіжий профіль, Ноа. Тому що я готовий до ще одного вторгнення.

— А можна нам знову розпалити багаття? – запитав Салім, підстрибуючи на ногах. — Я пропустив, коли ви, друзі, розпалювали вогонь.

Директор зробила вигляд, що не почула цього.

Я посміхнулася, відчуваючи, як мене перезаряджає свіжа іскра оптимізму. — Пані Вінстон, дякую, що звернули нашу увагу на цю проблему, – сказала я,

вийнявши ручку з-за вуха і піднявши її вгору, наче лицар, що починає лицарський поєдинок. — Схоже, що клуб "Будь геєм, розкривай злочини" візьметься за цю справу.

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)

ПОДЯКИ

Щоб видати книгу, потрібне ціле село, а щоб заборонити її, потрібен лише один фанатик.

Дякую Наталі Лакосіл, моєму агенту, яка побачила в *"Гордість або смерть"* багатообіцяючий потенціал і доклала чимало зусиль, щоб зробити книгу такою, якою вона є сьогодні. Немов одержима шведською супергрупою, ти ризикнула зі мною, і я безмежно вдячна за твою підтримку.

Також Антуанетті В. Слейтман, Грейс Мілусіч, Гізер Барор-Шапіро та Джіа Шин за допомогу в представленні не лише моїх творчих прав, а й моїх творчих помилок.

Сарі Грілл, моєму редакторові, яка є засновницею та генеральним директором Фан-клубу Джекі Фінкель. Ти по-справжньому зрозуміла душу цієї книги, і завдяки твоїм вдумливим редагуванням вона засяяла. Ми стали відомими назавжди.

Моєму редактору Тіффані Шелтон, яка з такою добротою та ентузіазмом допомогла провести *"Гордість або смерть"* на полиці книгарень. У тебе більший мозок і крутіші окуляри, ніж у мене коли-небудь будуть.

Усій команді Macmillan, включно з Еріці Мартірано, Бранту Джейнвей, Алтеї Мінйоне, Зої Міллер, Анжелі Табор, Елізабет Каталано, Мерілі Крофт, Еріку Мейєру, Ханні Драгоне, Мішель МакМілліан, Ханні Пірдоллі, Еммі Пейдж Вест, Ізабеллі Нарваес та Гаю Олдфілду. Кожен з вас був чудовим, і я відчуваю, що мені неймовірно пощастило працювати з вами.

Неймовірній Керрі Резнік за дизайн обкладинки та надзвичайно талановитому Сему Хедлі за ілюстрації до обкладинки.

Наталі та Наз за ваші зауваження щодо сюжету та автентичності персонажів. Ваша робота була надзвичайно вдумливою, корисною та цінною.

Моїм чудовим авторам обкладинок. Хоча ми стали друзями, ніколи не забувайте, що спочатку я була вашим одержимим фанатом. Як весело і трохи соромно!

Особливо Пейдж Пауерс, яка витягла цю книжку зі сльотової купи вже неіснуючої менторської програми. Це рішення змінило моє життя, і це неможливо передати словами. Дякую за постійну дружбу та підтримку, а найбільше – за те, що тримали мене в покорі (безперестанку підсміюючись з мене).

Друзям, які читали мої роботи і підтримували мене на цьому шляху: Заку, Софії, Лондону, Берді, Джеймі, Халі, Джастін, Емілі, Клер, Сумі, і не менш ніж трьом Ель, які однаково розкішні і несправедливо талановиті.

За культових дівчат з Team VS, усіх моїх друзів з АММ R9 та групу Дебютантів 2025. І групі Дебюти 2024, тому що це теж було на якийсь час.

Моїм батькам за те, що заохочували мене йти за своїми мріями. Можливо, ви подарували мені екзему і дивні коліна, але ви також дали мені життя.

Вчителю, який сказав: "Я вірю в тебе", а також тому, який сказав: "Будь ласка, пройди обстеження психічного здоров'я, я серйозно".

Дякую Кайлі, Сінді та всім іншим ютуберам, які змусили мене повернутися до книжок вперше з часів середньої школи.

Велика подяка всім музикантам, письменникам, розробникам і творцям контенту, на чію творчість я тонко (або грубо) посилаюся в цьому романі. Іноді чуже мистецтво – це саме те, що потрібно, щоб пережити лайно.

І на цій ноті – остання подяка читачам. Для мене багато значить, що ви взяли до рук цю книгу, і я сподіваюся, що ми зможемо зустрітися ще не раз.

Зміст

1.....	5
2.....	12
3.....	18
4.....	24
5.....	31
6.....	37
7.....	42
8.....	48
9.....	55
10.....	61
11.....	67
12.....	72
13.....	77
14.....	81
15.....	84
16.....	91
17.....	97
18.....	103
19.....	109
20.....	116
21.....	122
22.....	127
23.....	134
24.....	140
25.....	146
26.....	152
27.....	156
28.....	160
29.....	164
30.....	170
31.....	176
32.....	182
33.....	190
ПОДЯКИ	196